385

Ann Josephson

ÎNTOARCEREA ACASĂ

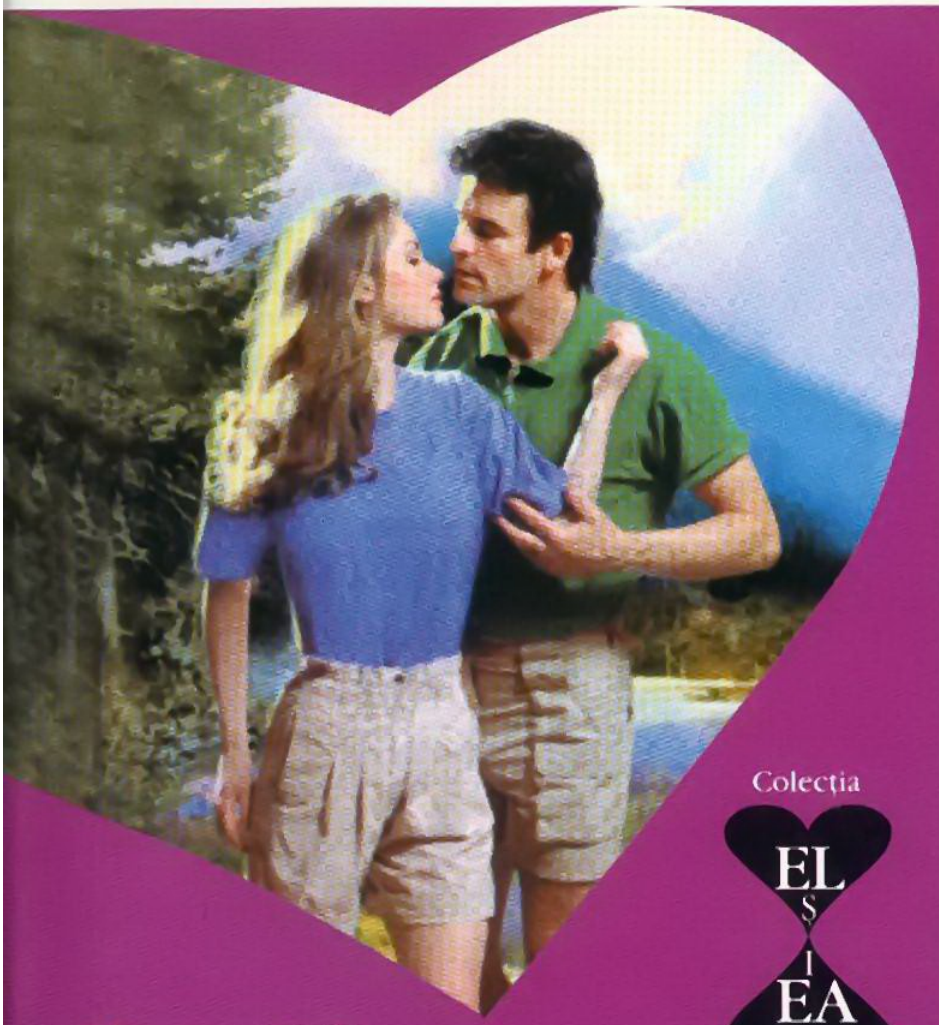

Colecția EL SI EA

Editura ALCRIS

ANN JOSEPHSON
ÎNTOARCEREA ACASĂ

Titlu original: COMING HOME

Editura ALCRIS, 2001
ISBN 973-646-060-6

Traducător: Mihnea Columbeanu

ACASĂ EŞTI ACOLO…

Cariera sa furtunoasă i-a dăruit lui Jared Cain o viaţă bine organizată, bani şi succes, şi totuşi atrăgătorul programator de software nu-şi poate găsi mulţumirea. Acum, Jared se întoarce la cabana lui din copilărie, în Smoky Mountains, căutând un mod de viaţă mai

simplu – numai pentru a descoperi că întoarcerea acasă poate fi destul de complicată… mai ales când înseamnă să nu mai fie stăpân pe inima lui.

…UNDE ŢI-E INIMA

De fiecare dată când priveşte în ochii negri şi fascinanţi ai lui Jared, Althea Simmons, proprietăreasa magazinului de pături artizanale, simte un fior pe care credea că-l îngropase odată cu soţul ei decedat. Dar, deşi atrăgătoarea frumuseţe este dispusă să se bucure de pasiunea pe care o simte pentru Jared, ea şi-a făgăduit să nu mai rişte niciodată durerea unei asemenea pierderi. Până când Jared se hotărăşte s-o convingă că dragostea merită această loterie şi, la fel ca o pătură cadrilată lucrată cu dăruire, merită să fie preţuită pentru totdeauna.

O promisiune. Jared nu se mai simţise niciodată astfel, ca şi cum întreaga lui existenţă ar fi depins de apropierea acelei femei, de absorbirea amestecului îmbătător de pasiune şi inocenţă căruia îi simţea gustul pe buzele ei.

Cu Althea, putea să zboare. La nivel visceral, o cunoştea, o dorea, îi căuta elixirul special care avea să-l reîntregească. Jared o sărută mai profund, o îmbrăţişă mai strâns, îşi strecură mâna în mătasea moale a părului ei.

Cu limba, încercă s-o ademenească spre a-l lăsa să intre. Buzele ei cedară, înmuiate sub ale lui. Cu mâinile sale mici, Althea îi mângâia pieptul, îi înteţea dorinţa. Apoi începu să tremure.

Probabil că o lua prea repede, o speria. Cu regret, Jared întrerupse sărutul,

îndepărtând-o la o lungime de braţ.

Când îl privi, i se văzu roşeaţa din obraji. Când încercă să vorbească, i se auzi întretăierea respiraţiei.

— Mi-a…

Alte cuvinte nu voiră să iasă.

— Ţi-a plăcut?

— Da. De ce te-ai oprit?

— Fiindcă tremurai.

Althea făcu un pas înapoi, apoi îşi trecu degetele prin păr.

— Ar trebui să fiu copleşită de ruşine. Abia dacă te cunosc.

— Eu am senzaţia că ne cunoaştem de-o veşnicie.

Aşa era. N-o putea exprima în cuvinte, dar o simţise din primul moment, o legătură care-l unea cu Althea fără să aibă nimic de-a face cu timpul de când se cunoşteau.

Mâna ei se ridică, mângâindu-i obrazul.

— Şi totuşi…

— O simţi şi tu.

Jared îi prinse mâna, apoi şi-o trecu peste buze.

— Da. Simt.

Îşi rodea buza de jos ca un copil. Dar niciun copil nu-i stârnise lui Jared o asemenea jinduire.

— Când te mai pot vedea? o întrebă el, cu trupul tremurând de dorinţă.

— Sună-mă, răspunse Althea cu voce răguşită.

Îi susţinu privirea. Ochii ei erau strălucitori, plini de făgăduieli.

— Bine. Vise plăcute.

Voia s-o sărute din nou, dar se temea că, dacă o făcea, nu i-ar mai fi putut da drumul.

Capitolul 1

Întoarcerea acasă nu corespundea deloc aşteptărilor lui Jared Cain.

Douăzeci şi patru de ani furtunoşi îşi luaseră obolul. Cabana unde îşi petrecuse primii doisprezece ani din viaţă nu mai era decât o grămadă de dărâmături, despicată în două de scheletul putred al unui trunchi de copac.

Jared privea rădăcinile copacului îndreptate obscen spre cerul albastru. Pierderea nucului negru îl întrista. Oare vechea anvelopă căzută la câţiva metri distanţă de ruine era aceeaşi pe care tatăl lui o agăţase de o creangă a pomului, cu o frânghie?

O pată de culoare îi atrase privirea. Se aplecă şi luă de jos o cârpă murdară, pătrată. Un petic de pătură. În mintea lui Jared se ivi o

imagine de mult uitată. Când locuiau acolo, mama lui avusese întotdeauna zâmbetul pe buze şi o broderie în mâini.

Cabana nu fusese prea grozavă, dar era singurul loc pe care Jared îl putea numi „acasă”. Acum se dusese, la fel ca tata şi ca mama. Toţi se duseseră, numai Jared nu. El cumpărase muntele unde se născuse şi se întorsese acolo, în căutare.

Privi din nou pătratul decolorat, observând formele precise, peticele cusute sub forma unui model de dreptunghiuri de diferite mărimi. Mama lui făcuse acele cusături mici, aproape invizibile, regulate ca şi cum ar fi fost trase la maşină.

Ce ciudat, reflectă el, că singurul obiect uşor de recunoscut care rămăsese din copilăria lui pe Big Bear Mountain întruchipa precizia şi controlul care-i caracterizaseră toată viaţa! Jared dădu să arunce cârpa, dar se răzgândi. O

vârî în buzunarul blugilor. Deprimat, porni înapoi pe panta muntelui.

Locuinţa de vară pe care şi-o construise pe malul râului repede unde pescuise cândva mirosea a bani, nu a suflet. Contururile sale colţuroase, lemnul de cedru şi piatra nativă din care fusese clădită, se integrau bine în decor. Totuşi, Jared nu se simţea acasă nici acolo.

Căuta ceva. Nici picat cu ceară n-ar fi putut spune ce anume. Ceva lipsea din viaţa lui, ceva care-l făcea să caute în continuare, pe urmele unei comori care fugea mereu de el.

Se aşeză pe verandă, într-un balansoar din lemn de stejar pe care tocmai i-l adusese Jim Simmons, privind iureşul apei peste pietrele cu nuanţe de nestemate din albia râului. Tatăl lui credea că acele pietre capturau fire de aur. Că printre ele se puteau găsi pepite.

Jared râse. Ani de zile încercase să nu se gândească la omul acela iresponsabil şi

nestăpânit care făcea ca viaţa să pară o mare aventură. Tatăl lui fusese un visător care nu credea nici în ruptul capului că aurul din acele coline ale Georgiei de nord-est se terminase cu generaţii întregi înaintea lui. Jared şi-l imagina cu sita în mâini, în râu, convins că marea descoperire abia îl aştepta.

Jurase să nu viseze niciodată, niciodată să nu-şi lase familia în sărăcie, aşa cum se întâmplase când bătrânul căzuse cu camioneta de pe un drum de munte îngheţat. Şi n-o făcuse. Începând din vremea când se mutase împreună cu mama lui la fratele ei din Atlanta, Jared se concentrase numai asupra succesului.

Bănuia că majoritatea oamenilor ar fi spus că reuşise, în pofida logodnei desfăcute şi a neliniştii lui caracteristice. Jared se ridică lângă balustrada verandei şi-şi îndesă mâinile în buzunare, pentru a le opri agitaţia.

Cusăturile acelui petic vechi îi ardeau

vârfurile degetelor. Fără tragere de inimă, îl scoase. Nu era decât un rest. Numai un gunoi dintr-un trecut pe care n-ar fi vrut să-l mai retrăiască nici chiar dacă ar fi putut. Dar nu se putea îndura să-l arunce. Mai bine s-o viziteze a doua zi pe sora lui Jim Simmons şi să-şi cumpere o pătură făcută din petice asemănătoare.

Pe munte, înserarea se lăsa repede. Jared se aşează cu capul rezemat de peretele din lemn de cedru. Privi cum cerul se înnegrea, acoperit de stelele strălucitoare şi cornul argintiu al lunii. Oricât ar fi încercat, nu putea izgoni sentimentul de goliciune care-l îndemnase să se întoarcă acasă.

* * *

Althea Simmons fredona o melodie veselă, în timp ce cosea peticele păturii în jurul unui

model în formă de ursuleţ, pentru leagănul copilului aşteptat de fratele ei, Jim. Ca întotdeauna în zilele lucrătoare ale săptămânii, vânzările mergeau încet.

Băieţelul pe care-l aşteptau avea să rotunjească familia lui Jim şi a lui Mary. Cu siguranţă, pe fratele ei urma să-l facă fericit.

Un moment, Althea se opri din cusut. Privind spre ursuleţul rotofei, simţi că o cuprinea dorul de Bill. Odată cu el murise şi propriul ei vis, cu un cămin şi o familie. Se sfârşise înainte de a începe.

Bill murise în urmă cu aproape un an, împreună cu acea parte a inimii ei pe care Althea i-o dăruise încă din copilărie. Niciodată n-avea să-şi mai asume riscul unei iubiri atât de mari. O duruse prea tare să-l piardă pe omul de care ajunsese să se sprijine, pe care îl considera aproape o parte din ea însăşi.

Îşi alungă durerea şi regretul. Îi avea pe

Jim şi familia lui, prietenii ei de-o viaţă, magazinul ei şi visul pe care-l împărtăşise cu Bill. Visul pe care jurase să nu-l abandoneze, în timp ce-i privea pe gropari coborând sicriul în mormânt. În viaţa ei nu exista loc pentru gânduri negre.

Scrâşnetul unor cauciucuri pe pietriş îi atrase privirea spre parcare. Joasă, suplă, de culoare verde închis, maşina cu două locuri era un Mercedes, dacă Althea văzuse bine emblema mărcii. Spre deosebire de majoritatea maşinilor sport, avea o înfăţişare mai substanţială, dar părea neînsemnată în comparaţie cu omul care se ridică de la volan.

Înalt, zvelt, graţios ca o felină de munte, bărbatul porni spre uşă cu paşi sprinteni. Inima Altheei începu să bată mai repede. Când noul sosit trecu pragul şi privirile li se întâlniră, Althea simţi că i se înfierbântau obrajii.

Îşi spuse că reacţiona faţă de starea de singurătate din ochii lui. Pe cât erau de expresivi, pe-atât de neclară le era culoarea, părând când căprui, când verzi ca pădurea, în funcţie de unghiul din care îi privea. Exprimau pustietate, o emoţie nespus de familiară ei.

Părul brunet, căruia nu i-ar fi stricat o tunsoare, flutura uşor în vânt, atrăgându-i atenţia spre un chip compus numai din unghiuri masculine, de la bărbia puternică până la nasul roman clasic ce părea să fi fost rupt o dată sau de două ori. Un chip care ar fi arătat bine atât pe o reclamă la articole sportive, cât şi într-una pentru costume de seară.

— Domnişoara Simmons?

De unde-i ştia numele?

— Da?

— Sunt Jared Cain. Fratele dumitale, Jim, mi-a făcut nişte scaune. Ieri, când i-am spus că

aş avea nevoie de o pătură, mi-a spus să trec pe la dumneata.

Althea ar fi fost gata să jure că omul care tocmai cumpărase Big Bear Mountain suferea. Dar Jared Cain nu avea niciun motiv de tristeţe, dacă era s-o creadă pe agenta imobiliară locală. Conform spuselor ei, omul acela avea tot ceea ce şi-ar fi putut dori cineva.

Mai puţin o pătură.

— Vă arăt cu plăcere tot ce avem, spuse ea, străduindu-se să se concentreze. Poftiţi.

— Jim mi-a spus că aici se fac cele mai frumoase pături din regiune, comentă Jared, trecându-şi degetele peste un colţ al păturii Steaua Singuratică de pe suportul aflat lângă uşă. La fel ca asta mai aveţi? continuă el, în timp ce scotea din buzunar un petic de pătură aproape distrus de vreme şi intemperii, pe care i-l întinse Altheei.

— Nu tocmai…

Modelul era greu de identificat. Arăta asemănător cu o pătură model Cabană de Bârne, dar Althea observă că era cusut în alt stil.

— Seamănă cu aceea, spuse ea, arătând spre pătura Cabana de Bârne drapată pe un pat miniatural, în cealaltă parte a încăperii.

Jared se apropie şi privi pătura, apoi se întoarse din nou spre Althea.

— Am găsit bucata asta în ruinele cabanei unde m-am născut. Pătura de-aici e foarte frumoasă, dar aş dori una cusută din pătrate ca acela pe care-l ţii în mână.

Zâmbetul lui strâmb o încălzea, dându-i o senzaţie de furnicături plăcute.

— De ce? întrebă Althea.

— Fiindcă mama mea a început să coasă una la fel cu ani în urmă, înainte de a ne muta la Atlanta. N-a apucat s-o termine.

Althea îi văzu expresia îndepărtată din

ochi. Fără cuvinte, îl încurajă să continue.

— A spus că şi gâştele zboară de pe munte, la fel cum aveam să facem noi, dar că într-o bună zi se întorc. Potrivită metaforă, nu ţi se pare, pentru rătăcitorul care s-a întors în sfârşit acasă…?

Vorbea pe un ton firesc – prea firesc, îşi spuse Althea, când îi văzu expresia melancolică.

Dintr-odată îşi aminti modelul. Era unul mai neobişnuit, pe care-l văzuse odată la o expoziţie de artizanat muntenesc, în Dahlonega.

— Gâştele Zboară în Cabană, spuse ea.

— Poftim?

— Aşa se numeşte modelul.

Jared privi peticul de pe masă, apoi ridică ochii spre Althea, cu o expresie intensă, solemn.

— Îmi poţi face o pătură la fel ca asta?

Cum l-ar fi putut refuza, când Jared îi dădea convingerea că pătura aceea avea să însemne pentru el mult mai mult decât un simplu accesoriu decorativ în dormitor, sau o acoperitoare care să-i ţină de cald?

— Da.

Dacă nu găsea modelul pentru Gâştele Zboară, putea face unul după peticul pe care-l găsise el.

— În cât timp?

Tipic pentru un bărbat!

— Depinde.

— Depinde de ce?

— De multe. De câte alte comenzi am de terminat până încep. De cine mă va ajuta la combinarea bucăţilor.

Althea îi făcu semn să se apropie de rama pentru cusut. Ajungând acolo, îi arătă micile cusături manuale care străbăteau fiecare porţiune a păturii aflate în lucru.

— O pătură întreagă se face cam în două sute de ore, după ce e terminată partea de sus.

Jared ridică din umeri.

— Am un pat de două persoane, spuse el pe un ton tărăgănat, surd.

Althea spera ca roşeaţa din obraji să nu i se observe. Oare ce anume o făcea să şi-l imagineze gol, întins pe patul masiv, cu trupul zvelt şi musculos încadrat în modelul multicolor al unei pături cusute de mână?

— Domnişoară Simmons?

Probabil o credea o nătăfleaţă.

— Scuzaţi-mă. Vreţi să folosiţi pătura drept cuvertură, sau ca acoperitoare când dormiţi?

Jared se uită la ea nedumerit.

— Care e deosebirea?

— O cuvertură ajunge până la podea. Marginile acoperitorii sunt mai scurte, deasupra volanului pentru praf.

Continua s-o privească perplex, aşa că Althea îi arătă câteva fotografii.

— Vreţi ca pătura să acopere patul până jos, sau să lăsăm loc pentru un volan contra prafului?

— Fără niciun fel de volane.

Ar fi trebuit să se aştepte. Jared Cain nu părea genul care să agreeze volănaşele. Althea socoti în gând timpul necesar pentru a confecţiona o pătură atât de mare.

— Cred că v-aş putea-o termina prin septembrie…

— Asta înseamnă peste trei luni, constată el, părând surprins.

Pesemne credea că Althea n-avea alte treburi decât să trudească la pătura lui.

— Vara este perioada noastră cea mai aglomerată, domnule Cain.

— Jared.

Un nume sexy. Un bărbat sexy. Numai

sunetul glasului său era de ajuns ca să insinueze intimitate.

— Aţi dori să alegeţi azi materialele?

Jared privi prin magazin. După ce văzu cei doi pereţi pe care se înşirau cupoane de material, clătină din cap.

— Cred că va trebui să mă gândesc, îi spuse el, părând copleşit de diversitatea culorilor şi a imprimeurilor.

— După ce alegeţi culorile dorite, gama posibilităţilor se va mai reduce.

Althea nu-şi putu stăpâni un zâmbet, la vederea expresiei uşurate de pe chipul lui Jared.

— Verde închis, spuse el fără ezitare.

Previzibil. Şi maşina lui avea aceeaşi nuanţă de verde, bătând spre negru. Pe bluza polo se vedea o bandă lată verde ca pădurea, cu dungi mai înguste bleumarin şi gri, pe fond alb.

Timpul trecu pe nesimţite. Petrecură aproape două ore alegând fondul verde ca pădurea şi vreo duzină de imprimeuri geometrice în culori asortate. Althea era gata să facă un model după pătura cusută de mama lui Jared, în urmă cu douăzeci de ani şi mai bine.

Îi explică felul cum avea să facă primul pătrat şi să i-l arate, pentru a-i cere aprobarea. După aceea, urma să angajeze una sau două muntence ca să taie şi să însăileze cele patruzeci şi opt de pătrate de treizeci de centimetri care formau centrul păturii. Când se termina însăilatul, Althea urma să înceapă cusutul manual.

Avea să lucreze cât putea de repede. Oricât ar fi părut de improbabil, Althea presimţea că pătura aceea îi putea satisface întrucâtva lui Jared Cain dorul de acasă care-l chinuia atât de mult. Spera să reuşească. Voia

să-i alunge triseţea din ochi.

* * *

— Mulţumesc, spuse Jared peste câteva minute, oprindu-se în uşa magazinului. Te-aş putea convinge să mă conduci puţin prin munţi? Sunt ani de zile de când n-am mai trecut pe-aici.

— Dacă vrei să-ţi termin pătura la data când am promis, nu voi avea prea mult timp ca să fac pe ghidul turistic.

Jared nu ştia de ce, dar femeia aceea liniştită îl făcea să se simtă bine. Şi-i dădea o senzaţie de senzualitate, cum de mult nu-l mai afectase nicio femeie. Se simţea ca acasă. În ultima vreme, nicăieri nu se mai simţise astfel – nici la muncă şi nici în vila lui din Atlanta. Nici chiar pe Big Bear Mountain, pe care-l cumpărase numai cu scopul de a se întoarce

acasă.

Althea nu era o frumuseţe, ca Marcie. La naiba, nu era nici măcar deosebit de drăguţă, în comparaţie cu unele dintre femeile pe care le vedea în fiecare zi la Atlanta. Era… mă rog, de categorie medie. De statură şi greutate medie, cu părul şaten deschis. Trup armonios, faţă plăcută. Nu avea nimic spectaculos, nimic ieşit din comun.

Jared nu ştia sigur ce anume îl atrăgea la ea, numai că se simţea atras – atras cum nicio femeie nu-l mai făcuse să se simtă, de ani de zile.

Îi susţinu privirea, plăcându-i licărul pe care-l zări în ochii aceia albaştri ce-i aminteau de cerul senin în zorii zilei.

— Aş putea aştepta pătura vreo două săptămâni în plus.

— Acum câteva minute, păreai foarte dornic s-o ai cât mai repede.

— Poate că m-am răzgândit.

— Vom mai vedea.

Jared nu se lăsa uşor descurajat. Nu-i prea plăcea sentimentul care-i rămânea în suflet.

— Când am să te mai văd?

— În următoarele câteva zile. Va trebui să vin pe la dumneata pe-acasă, ca să văd locul unde vei pune pătura şi să hotărăsc ce fel ce chenar se va potrivi cel mai bine.

Lui Jared îi plăcea ideea de a o primi pe Althea în cabana lui. Fiinţa ei exprima integritate şi inocenţă. Şi-i mai plăcea şi felul cum se combinau trăsăturile ei, atât de banale, pentru a forma o compoziţie agreabilă şi interesantă.

— Eşti binevenită oricând.

— Probabil că ar trebui să vin cât mai curând, înainte de a avansa prea mult cu tăiatul şi însăilatul. Cum ar fi lunea viitoare?

— Perfect. Îţi propun să vii după ora de

închidere a magazinului, ca să poţi sta ceva mai mult. Voi pregăti o gustare.

Când Althea zâmbea, i se lumina toată faţa.

— Pe la şase ar fi bine?

— Minunat. Ştii cum să ajungi?

— Sigur. Nu ştiai că ai devenit principala sursă de bârfe din ultimele şase luni, de când ai venit şi ţi-ai cumpărat tot muntele?

Iar când îl tachina, lumina de pe faţă o făcea să arate de-a dreptul sexy. Aproape frumoasă.

— Şi, auzi… Îţi mulţumesc pentru comandă.

Jared înţelese că acesta era semnalul de plecare.

— Pentru puţin. Ne vedem luni.

Şi se întoarse, pornind spre maşină.

* * *

Pentru prima oară de când ieşise din birou lui aflat în Atlanta, cu o săptămână în urmă, Jared simţea că avea un ţel. La fel de precis ca şi cum ar fi conceput o mişcare într-un joc sau ar fi plănuit strategia de marketing pentru următorul program utilitar sau de divertisment al firmei Cain Software, începu să planifice gustarea simplă pe care se simţea în stare s-o gătească.

Când ajunse acasă, începu să facă ordine şi curăţenie în pretenţioasa lui ascunzătoare montană. Ziua de luni avea să vină mai repede, dacă era ocupat şi cu altceva decât cu afacerile.

Zumzetul aspiratorului, plescăitul din spălătorul de vase şi murmurul generatorului electric de afară se amesteau într-o cacofonie care-i amintea lui Jared de oraşul pe care-l lăsase în urmă.

Unul câte unul, sunetele civilizaţiei se stinseră, mai puţin torsul scăzut al dinamului. Jared îl instalase ca să aibă tot timpul curent electric, dar acum îi remarca pentru prima oară zgomotul omniprezent. Bâzâitul motorului îi răsuna în urechi, iar când păşi pe verandă, scăzu.

Sunetul generatorului se contopea cu şipotul apei ce curgea prin matca pârâului, rostogolindu-se pe munte spre râul de la poale. Câte o pasăre ţipa din cedrii înalţi de afară.

Pe Jared îl urmărea amintirea vocii blânde a Altheei. Amintiri alimentând imaginea senzuală a unor îndrăgostiţi îmbrăţişaţi printre cearşafuri moi de bumbac, sub o pătură cusută de mâinile ei dibace şi talentate. Până luni mai era atât de mult…!

Capitolul 2

— Locul ăsta… e… magnific. Jim mi-a spus, dar el nu e la fel de dibaci cu vorba cum e cu lemnul.

Althea privi mai întâi cabana, apoi îşi îndreptă ochii spre pârâul care curgea pe sub verandă.

— E aparte, nu-i aşa?

— Îmi place la nebunie aici. Ambianţa… Pârâul care curge chiar pe sub picioarele noastre… Casa în sine. Toate se potrivesc, ca şi cum casa asta ar fi fost destinată să se afle chiar aici.

Pentru prima oară de când văzuse produsul finit, Jared nu regreta că lăsase proiectul în seama arhitectului din Atlanta, a cărui viziune asupra unei ascunzători montane simple nu prea corespunsese cu a lui.

— Mă bucur că-ţi place, spuse el. Vino

înăuntru.

Făcu un pas înapoi, lăsând-o să intre prima. Althea îşi puse geanta mare cadrilată pe o canapea, apoi privi spre pereţii goi şi consola de deasupra şemineului masiv, din piatră.

— Când te-ai instalat? îl întrebă ea.

— Săptămâna trecută. Casa e încă destul de goală.

Nu mai goală decât vila din Atlanta unde locuise în ultimii zece ani, îşi reaminti Jared.

— Cred că nu prea am apucături de colecţionar. Vino în spate. Vom mânca în bucătărie.

Încălzise şuncă şi fasole verde, cu cartofi la cutie. Era mai bine să pregătească o mâncare banală, îşi spusese el, decât una dezastruoasă.

— Ia loc, o pofti, trăgându-i un scaun. Pun mâncarea pe masă.

Althea luă câte puţin din toate. Jared

constată că gustul era bun, bănuind astfel că alesese bine. Ca parteneră de cină, Althea era mai degrabă tăcută, ceea ce nu-l deranja deloc. Îi lăsa libertatea de a-i savura parfumul slab şi plăcut al coloniei şi a-i observa felul cum ţinea furculiţa în mână. Limba îi ieşea din când în când prin colţul gurii, pentru a captura câte o firimitură rătăcită.

— Cafea? întrebă el, ridicând cafetiera deasupra unei căni mari de fier, cu bază de piatră.

Althea clătină din cap.

— N-aş mai dormi la noapte.

— Atunci, un ceai? Sau un suc?

— Nimic, mulţumesc. N-ar trebui să aruncăm o privire…

— În dormitor? Vino sus, am să ţi-l arăt.

Jared puse cafetiera pe masă şi porni prin living, spre scara circulară cu balustradă din fier forjat, din antreu.

Althea se opri în uşa dormitorului, apoi făcu un pas înăuntru.

— Mamă, Doamne! Rama asta de pat Jim a făcut-o, nu-i aşa?

— Da. Mi-am dorit patul ăsta din clipa când l-am văzut.

Scândurile aspre de stejar care susţineau salteaua şi somiera… tăblia masivă cu încrustaţii de la căpătâi… şi stâlpii înalţi ai baldachinului, care confereau camerei echilibru şi putere… Îi atrăseseră atenţia şi îl făcuseră să intre în atelierul fratelui ei de lângă Dahlonega în vara trecută, la scurt timp după ce cumpărase Big Bear Mountain de la un antreprenor falit.

— E perfect. Când a construit patul ăsta, nici n-am crezut că putea să încapă în dormitorul cuiva.

— În camera mea ar încăpea două.

Jared nu ştia dacă să se simtă admirat sau

jenat. Muntenii nu aveau, de obicei, bani ca să-şi construiască asemenea case, iar puţinii care o făceau nu se făleau cu ele.

— Abia când casa era pe jumătate gata mi-am dat seama cât de mare urma să fie. Cred că ar fi trebuit să fiu mai atent la proiect, să-l împiedic pe arhitect s-o ia razna.

— A, nu. Niciodată n-am mai văzut o casă atât de… atât de bine armonizată cu împrejurimile. Jared, pătura ta va arăta fermecător aici.

Althea se apropie de pat, netezind cu mâna cuvertura verde, apoi rezemă perna de tăblie şi se retrase spre fereastra enormă cu vedere spre verandă.

Când privi peisajul montan de afară, oftă.

— Nu mi-ar displăcea deloc să văd peisajul ăsta în fiecare dimineaţă când mă trezesc din somn.

Nici lui Jared nu i-ar fi displăcut s-o vadă

pe Althea în fiecare dimineaţă când se trezea, somnoroasă şi caldă, în braţele lui.

Ba nu. Îşi alungă imaginea din minte. Niciodată nu se considerase deosebit de senzual, nu alergase după fuste. Marcie îl declarase un amant plicticos, iar Jared bănuia că aşa fusese, cel puţin cu ea.

Trebuia să iasă din cameră. Trebuia să înceteze să mai judece cu o anumită parte a anatomiei lui care niciodată nu mai fusese atât de rebelă.

— Ai nevoie să măsori, sau ceva? întrebă el.

Când Althea se întoarse, întâlnindu-i privirea, zâmbetul ei îi făcu sângele să năvălească spre sud.

— Nu. Patul are dimensiuni standard. Tot eu am făcut şi pătura cu care-l expunea Jim, în atelier.

— Aia era cu flori.

Maci mari şi roşii şi frunze verzi, îşi aminti Jared, pe fond alb. Îi amintise de Crăciun – nu tocmai sărbătoarea lui favorită.

— Ştiu. După ce Jim a adus pătura înapoi la magazin, i-am vândut-o unei doamne din Nashville.

Nu părea supărată că Jared nu cumpărase şi pătura odată cu patul.

— Mergem jos? propuse el. Aş putea să aprind focul.

Voia s-o reţină mai mult la el – cât de mult putea.

Althea porni spre uşă, nu spre living, apoi se opri.

— Ar trebui să plec.

— Fă-mi hatârul. Încă nu mi-ai povestit ce se întâmplă pe-aici, ce l-ar putea interesa pe un om care a fost plecat timp de peste douăzeci de ani.

Cu mâna pe clanţă, Althea zâmbi.

— Noi, localnicii, organizăm tot felul de acţiuni pentru voi, orăşenii cu bani. De toate, de la plimbări cu elicopterul până la coborâri cu bărcile pe râuri. Şi apropo de bărci, săptămâna viitoare va avea loc festivalul de Patru Iulie. Se ţine pe Râul Chattahoochee. Vor prepara mâncăruri germane şi bavareze şi vor organiza o mare expoziţie meşteşugărească. Niciodată nu-l las să-mi scape.

— Pare amuzant. Te pot însoţi?

Un moment, Jared avu impresia că Althea voia să-l refuze. Apoi o văzu dând din cap.

— Mi-ar face plăcere, Jared. Acum trebuie să plec.

Jared privi farurile Pathfinder-ului ei până când lumina acestora dispăru după prima curbă a drumului de munte. Când intră în casă, simţi prezenţa Altheei ca şi cum aceasta încă ar mai fi fost acolo.

* * *

Era aproape ca şi cum Jared ar fi fost acolo, îşi spuse Althea a doua zi dimineaţă, la magazin, în timp ce etala triunghiurile şi dreptunghiurile pe care tocmai le tăiase pentru pătura lui. Privind modelul discret cu afine pe fond crem, îşi aminti cum trebuise să-l îmbie să aleagă acele materiale mai deschise, care urmau să formeze câte o jumătate din fiecare pătrat al Gâştelor care Zboară.

Jared era întunericul, nu lumina. Materialele închise ca verdele pădurii şi modelele geometrice bleumarin şi verzi îi fuseseră uşor de ales din zecile de cupoane pe care i le arătase după stabilirea culorilor de bază.

Althea oftă. Modelul Gâştelor care Zboară nu era deosebit de complicat, dar trebuia să fie compus perfect. Bine că Trina Wells era liberă,

acum, până nu începeau să se coacă murele.

Nici nu se gândise bine la ea, când duduitul cunoscut al vechii ei camionete îi şi anunţă sosirea.

— Ura, Trina! o salută Althea, auzind că se deschidea uşa.

— ’Neaţa. Miroase-a cafea aici?

Althea îi arătă spre cafetiera pusă pe o măsuţă, în colţ.

— Acum am râşnit-o, anume pentru tine.

— Mulţumesc. Bine că m-ai chemat acum. Peste două săptămâni, voi fi adâncită pân-la coate în jeleu de mure.

Trina îşi umplu o cană cu cafea, adăugând câteva linguriţe de zahăr.

— Deci, asta va fi cuvertura pentru marele pat? întrebă ea, alăturându-i-se Altheei la tejghea.

— Mhm…

— Cred că individa are mai mulţi bani

decât cap.

— E pentru un individ. Jared Cain. L-ai cunoscut când a locuit aici, pe vremuri?

Trina se îndreptă de spate, pe toată înălţimea ei de aproape un metru optzeci. Numai oase şi unghiuri ascuţite, avea un trup complet discordant cu faţa rotundă, ochii albaştri strălucitori şi buzele pline care se arcuiau în sus într-un zâmbet angelic.

— Maică-mea-i ţine minte pe-ai lui. Zice că taică-su era un drac de bărbat arătos, bun de nimic la fel ca atâţia alţi bărbaţi care plac ochiului. Jared e mult mai tânăr decât mine, dar mult mai mare decât copiii mei. Cred că a-nceput şcoala cam pe când o terminam eu. Cum arată?

— Ca un drac de bărbat arătos, la fel cum îl descria mama ta pe tatăl lui. Înalt, brunet… Slab. Dacă vă-ntâlniţi vreodată, n-ai să-l uiţi prea uşor. Şi hai odată, că pătura asta n-o să se

coasă singură.

Trina se aşează în faţa unei maşini de cusut vechi, potrivindu-şi scaunul. După ce-şi goli cana, o puse deoparte şi începu să studieze eşantionul pe care-l făcuse Althea.

— Arată ca o Cabană de Bârne, da’ nu-i.

— Nu e. Se numeşte Gâştele Zboară în Cabană. În timp ce tu coşi, eu am să termin de însăilat aici.

Althea se aşează în faţa ramei şi luă un ac cu aţă.

— Dacă nu ne mişcăm repede, copilul lui Jim şi-al lui Mary o să se nască înainte ca pătura să fie gata.

— Vrei să-ţi aduc şi ţie din jeleul de anul ăsta, să-l vinzi aici?

— Categoric.

Trina şi soţul ei, Joe, locuiau pe versantul muntelui, nu departe de Lake Winfield Scott, un loc unde rugii de mure creşteau din

abundenţă. Oare câţi bani câştiga Trina din jeleu? Althea n-avea idee, dar auzise că păstra cu străşnicie profiturile într-un puţinei de unt mare, din bucătărie. La fel ca multe dintre femeile din partea locului, Trina muncea pe brânci, dar profita puţin de pe urma muncii ei. Spre deosebire de cele mai multe, părea mulţumită.

— Cum mai merg planurile pentru cooperativă? întrebă ea, peste câteva ore, după ce făcuseră o scurtă pauză.

Îşi umplu din nou cana cu cafea şi se aşează iar în faţa maşinii de cusut.

Althea ridică din umeri.

— Încet. Ideea s-a cam vărsat, la moartea lui Bill. Insistase ca oamenii de afaceri locali să cumpere pământ şi să construiască sau să pună la punct un loc de unde să începem. Bancherii nu par prea dispuşi să asculte, acum când eu sunt cea care le-o cere.

— Bill era un băiat aşa de bun… Mare păcat că a murit, şi-ncă pentru un fleac ca ăla, să-i aresteze pe unii de-alde Buck Dillard şi gaşca lui fiindcă făceau din nou fulger alb.

Trecuse un an şi ceva de când Althea îl ţinuse pe Bill de mână, în spital, în timp ce acesta pierdea lupta cu moartea. Încă o mai durea când se gândea la el şi la planurile pe care şi le făcuseră. Visurile ce se mistuiseră ca fumul în ziua când şeriful îi trimisese pe Bill şi alte două ajutoare să-i ajute pe trezorierii federali să închidă o distilerie de pe Dillard Creek.

Vocea Trinei îi risipi gândurile.

— Poftim?

— Trebuie să-ţi vezi de viaţa ta, fato. Să-ţi găseşti alt bărbat. Măiculiţă, eşti încă tânără, prea tânără ca să te usuci jelind după el.

Althea zâmbi. Trina avea intenţii bune.

— Nu jelesc şi nu mă usuc. Am magazinul

şi postul de la şcoală. Şi nici la cooperativă n-am să renunţ. Numai că, fără Bill, va trece mai mult până să obţin finanţarea.

— Niciuna din toate astea n-o să-ţi ţină de cald în nopţile de iarnă.

Privirea Altheei se îndreptă spre vraful tot mai mare de pătrate pentru pătură. Jared. Felul cum o să făcuse să se topească, înfierbântată, doar cu o privire. Nu se îndoia că s-ar fi aprins ca un cuptor, dacă se nimereau împreună în pat, iarna sau vara. Avea el ceva anume…

— Şi ştii bine că am dreptate. Dacă nu te laşi de bocit şi nu-ţi găseşti un bărbat, ai să te usuci pe picioare. Nu-i normal ca o femeie drăguţă ca tine să-şi trăiască viaţa de una singură.

— Jared m-a invitat la festivalul din Helen.

Cuvintele ieşiseră înainte ca Althea să se poată stăpâni.

— Ţi-a căzut cu tronc, nu-i aşa, fato?

— Poftim?

— Jared Cain. Băiatul sărac ajuns mare mahăr la oraş. Cel care a cumpărat Big Bear Mountain. Şi-a clădit ditamai palatul. Şi a comandat de la tine pătura asta. Te uiţi la pătratele pe care le-am cusut de parcă el ar fi acolo, gol-puşcă şi servit la tavă ca un curcan de Crăciun.

— Nu mă…

Trina râse.

— Ba te. Poate nu-ţi dai seama, da’ aşa te uiţi, crede-mă. Ca o femeie care vrea un bărbat.

— Trina, abia dacă-l cunosc.

— Nici nu-i nevoie să-l cunoşti, numai să-l vrei. Ţin minte, când l-am văzut eu prima oară pe Joe. Atunci, pe loc, am şi ştiut că-l voiam. Acuma sigur, m-am abţinut pân-am putut să-l târăsc la popă. Poate că altfel nici n-aş fi putut

să pun mâna pe el.

Râzând, Trina îşi goli din nou cana.

— Da’ ştiu că faci o cafea grozavă.

— Mulţumesc. Şi eu ştiu că nu poftesc după Jared Cain. Îi fac o pătură. Atâta tot.

Althea, însă, se întreba dacă acest lucru era adevărat. În fond, se dusese la el acasă şi acceptase să meargă împreună la sărbătoarea de Patru Iulie, în Helen. Cu siguranţă, Jared o făcea să dorească lucruri la care nu se mai gândise, de la moartea lui Bill.

— Dacă aşa zici tu…

Trina se întoarse la maşina de cusut şi luă încă un mic triunghi.

Mai târziu, după plecarea ei, Althea rămase aşezată în magazin mult timp peste ora când ar fi trebuit să închidă şi să plece acasă. Prin minte i se rostogoleau tot felul de gânduri – despre băiatul pe care-l iubise începând din clasa a şaptea… şi bărbatul care-i provocase

fanteziile când intrase în magazin şi-i ceruse să-i facă o pătură.

Capitolul 3

Jared îşi amintea că mai umblase neînsoţit prin munţi, cu ani în urmă, dar niciodată nu se mai simţise ca acum – izolat, complet singur. Trosnetele slabe ale lemnului de stejar proaspăt lucrat punctau fiecare mişcare înapoi a balansoarului pe podelele verandei.

Stelele licăreau. Câte milioane străluceau pe cer, nu îndrăznea să ghicească. Numărul lor îl umilea, îl făcea să-şi dea seama ce rol neînsemnat juca în lume.

Sorbi din bere, imaginându-şi-o pe Althea în magazinul ei, în dormitorul lui.

Îşi pierduse minţile. Lumea aceasta nu mai era a lui. Althea Simmons nu era genul de femeie care să-l atragă. La naiba, nicio femeie nu-l atrăgea. Nici nu ţinea minte de când nu-l mai atrăsese niciuna.

De ce se gândea la o femeie prea tânără şi

prea simplă, prea banală ca să-l intereseze, când abia reuşise să-şi adune interesul pentru a face dragoste cu Marcie, în ultimele şase luni cât fuseseră împreună?

Oftă. Ar fi trebuit să fie în casă, verificând un joc nou despre care unul dintre programatorii lui era sigur că avea să devină următorul Pac-Man. Trebuia să-l evalueze, odată cu alte două programe pe care asistentul i le trimisese prin e-mail pentru aprobare.

Din păcate, nu se putea concentra decât asupra Altheei Simmons. Faţa ei dulce. Vocea ei blândă, cu accent tărăgănat. Sânii plini, pe care i-ar fi plăcut să-şi culce capul. Mâinile ei îndemânatice, mâini pe care şi le imagina mângâindu-l pe el, nu materialele pe care le aleseseră pentru pătură.

Se ridică, merse până la marginea verandei şi privi în întuneric. Clipocitul apei din pârâu, punctat de ţipetele vietăţilor

nocturne, risipea tăcerea, dar nu şi nevoia de companie. De companie a unei femei pe care abia o cunoscuse. O femeie complet nepotrivită pentru el. Althea.

Marcie fusese potrivită. Frumoasă, inteligentă şi la fel de ambiţioasă ca el pentru ca firma Cain Software să atingă succesul. Atunci, de ce nu se căsătoriseră? De ce nu erau acum împreună, conducând amândoi compania şi punând bazele unei familii? Jared se întoarse şi intră în casă.

Se aşeză la computer, încărcând jocul cel nou după care se aprinsese atât de tare asistentul. În timp ce juca, încercă să-şi pună sentimentele în ordine.

N-o putea acuza pe Marcie pentru că-l părăsise. Cinci ani însemnau cam mult pentru a rămâne logodită cu un bărbat care nu era în stare să spună „te iubesc”. La sfârşit, pierduseră până şi prietenia pe care se bazase

îndelungata lor relaţie. Odată cu dispariţia acesteia, nu le mai rămăsese nimic.

Cu cinci luni în urmă, când desfăcuse logodna, Marcie demisionase şi din funcţia de director de marketing al companiei. Jared regreta cel mai mult faptul că-i era atât de greu s-o înlocuiască. Era destul de sigur că acest lucru nu-l prezenta deloc într-o lumină măgulitoare.

Ce părere ar fi avut Marcie despre noul joc?

Jared îl luă de la început. Aproape că o auzea comentând poetic despre perspectivele de a lansa o campanie publicitară avându-l în rolul principal pe piratul erou al jocului, Căpitanul Morgan.

O mizerie de nume. Trebuia să-i ceară programatorului să-şi boteze altfel corsarul. N-avea nevoie de procese cu fabricantul romului numit la fel. Marcie ar fi depistat din primul

moment această posibilă problemă.

Închise computerul şi se întinse pe pat. Când îşi imagină o femeie culcată alături, îi veni în minte Althea.

* * *

În dimineaţa zilei de Patru Iulie, Althea îşi luă un şort roşu peste costumul de baie, apoi o bluză albă fără mâneci, cu poalele înnodate în talie. Trecuse atâta timp de când nu mai avusese ocazia să se îmbrace pentru o zi petrecută în aer liber, încât trebuia să cotrobăiască prin toată debaraua după hainele potrivite.

Acum avea de gând să se distreze. Urma să se bucure de festival împreună cu Jared Cain, să se plimbe cu maşina lui luxoasă şi să-şi lase părul să fluture în vânt. Dacă el i-o cerea, avea să-l sărute. Poate chiar mai mult.

La urma urmei, nu voia să se îndrăgostească. Care bărbat ar fi putut să fie un amant mai sigur decât un străin, prea bogat şi urbanizat pentru a dori mai mult decât o aventură trecătoare cu o fată de la ţară ca ea?

Althea auzi murmurul scăzut al unui motor şi se uită afară pe fereastra dormitorului. La vederea lui Jared, bătăile inimii începură să i se accelereze. Când deschise uşa şi-i întâlni privirea, nu putu să nu observe cât de schimbat arăta, ca şi cum s-ar fi despovărat de grijile care-l apăsaseră în săptămâna trecută.

— Eşti gata? o întrebă el.

Althea îşi luă geanta de prelată în care îşi pusese loţiunea de soare, un prosop şi hainele de schimb.

— Mai gata de-atât nici nu se poate.

Îl urmă pe Jared afară, încuind uşa în urma ei.

Deşi nu era o Cenuşăreasă, cum nici decapotabila lui Jared nu semăna a dovleac transformat în caleaşcă, Althea se simţea ca o prinţesă din poveşti. Jared conducea repede şi abil pe serpentinele strânse ale şoselei înguste, spre Helen, iar părul Altheei flutura în vânt.

Parcară într-un spaţiu din apropierea râului, după care porniră hai-hui printre grupurile de turişti. Jared se purta ca un copil, gustând din bunătăţile oferite de toţi vânzătorii pe care-i întâlneau în cale.

— Ia uite-acolo! arătă el spre mijlocul râului, unde turiştii săltau pe valuri râzând veseli, pe camere de caciuc umflate. Althea îi urmări privirea spre mal, unde alţi oameni se înghesuiau să închirieze alte camere şi saltele pneumatice.

Althea lungi pasul, potrivindu-şi mersul după al lui Jared, în timp ce inspira aerul curat de munte.

— Par să se distreze grozav, comentă ea.

Ştia că, în ceea ce-o privea, de mult nu se mai simţise atât de bine.

Urmând un cot al râului, începură să privească în vitrinele magazinelor care ofereau antichităţi, articole meşteşugăreşti şi piese de colecţie.

— Vrei s-o vedem mai de-aproape? întrebă Jared, când Althea se opri să privească o pătură antică expusă într-o vitrină.

— Nu e nevoie, cunosc modelul, zâmbi ea, ridicând privirea spre ochii lui.

— Bine.

Apoi, Jared întoarse capul spre râul Chattahoochee, dincolo de drumul şerpuitor.

— Vrei să mergem pe râu?

— Mă întrebam dacă ai să mi-o propui la un moment dat.

Dintr-odată, Althea îşi dori să rămână singură cu el, departe de freamătul mulţimii.

Unde ar fi fost cel mai bine, dacă nu în mijlocul râului, plutind împreună? Apa rece putea răcori fierbinţeala din ochii lui verzi-aurii, scânteietori. Cu un dram de noroc, avea să stingă şi focul care ameninţa să erupă într-însa.

Jared o luă de mână şi o duse spre un vânzător de camere ce părea mai puţin tracasat decât ceilalţi. După ce alese două colace, plus încă unul pentru baxul de răcoritoare pe care-l cumpărase, Jared le legă la un loc pe toate trei.

Althea se bucură. Nu i-ar fi plăcut să plutească de una singură, riscând să ajungă departe de Jared, prinsă de torenţi care puteau deveni destul de periculoşi.

Jared îşi scoase pantofii, cămaşa şi blugii, dezvăluind un piept surprinzător de musculos, presărat cu păr fin şi negru care se îngusta peste ombilic pentru a dispărea în slipul

bleumarin strâns pe şolduri. Althea îşi stăpâni cu greu un oftat. Arăta superb.

— Nu-ţi dai jos hainele? întrebă el, nepărând să observe cum îl sorbea din ochi.

Automat, mâinile Altheei se ridicară pe talie. Cu privirea încă aţintită asupra umerilor lui laţi, îşi deznodă bluza. După ce şi-o scoase şi-şi dădu jos şi şortul, se descălţă de tenişi şi-şi îndesă toate hainele în geantă. Obrajii i se înfierbântară când îşi dădu seama că şi Jared se uita lung la ea.

— Eşti gata? întrebă el luând geanta, pe care o introduse într-un dulap de vestiar ruginit, împreună cu sacul lui de gimnastică.

— Gata.

Althea sări în râul puţin adânc, fără a-l aştepta pe Jared să arunce camerele.

— Au! ţipă ea când simţi pe picioare apa rece ca gheaţa.

— Au eşti tu! râse Jared. Lasă, c-o să se-

ncălzească.

Împinse colacele pe apă şi o instală pe Althea pe unul dintre ele, apoi se instală în cel mai mare.

— Gata?

— Da.

Jared propulsă ansamblul spre apa adâncă din mijlocul râului. Lopătară din picioare până ajunseră în curent, unde începură să fie purtaţi uşurel în josul râului.

Jared se întinse peste colacul dintre ei şi o luă de mână. Deşi apa era rece ca gheaţa, palma şi degetele lui rămăseseră calde şi erau mult mai aspre decât se aşteptase Althea. Probabil că despicase personal buştenii aceia pe care-i văzuse în stiva de lemne de lângă casa lui de pe Big Bear Mountain.

Althea voia să prelungească acel contact, aşa că nu-şi retrase mâna.

— Ce-ţi mai aminteşti din copilăria ta pe

munte? îl întrebă ea.

— Zâmbetul mamei mele.

Jared făcu o scurtă pauză, apoi începu să-i povestească, descriind o imagine pe care Althea o văzuse mult prea des: imaginea unei familii care abia-şi ducea zilele, săracă şi lipsită de toate, cu excepţia iubirii. O familie care fusese zdrobită când soarta îl răpise pe cel ce câştiga pâinea zilnică. O mamă neputincioasă de una singură, nevoită să ceară ajutorul fratelui pentru ea şi Jared, la moartea soţului ei.

— De ce te-ai întors, Jared? îl întrebă Althea în timp ce coborau pe râu.

Jared închise ochii un moment, apoi îi susţinu privirea. Zâmbi şi ridică din umeri.

— Dracu’ să mă ia dacă ştiu. Eram săraci-lipiţi. Nu cred c-am fi dus-o mult mai bine nici dacă tata mai trăia. Toată viaţă a alergat după cai verzi pe pereţi, căutând mereu un mare

filon de aur pe bucăţica aia amărâtă de Big Bear Mountain despre care spunea că-i aparţine. Nu voia să asculte când oamenii îi aminteau că, în ultimii cincizeci de ani, nimeni nu găsise acolo mai mult de un gram de praf aurifer.

Althea zâmbi.

— Ai fost fericit pe munte, nu-i aşa?

— Cred că da. Aveam un leagăn făcut dintr-o anvelopă veche, şi locuri de explorat, cât cuprinde. Mama era mulţumită, gospodărind cabana aia dărăpănată şi servindu-l pe tata. Cred că m-am întors aici ca să caut…

Se întrerupse, furat de gânduri.

— Dar, destul cu ale mele. Spune-mi cum s-a întâmplat de-ai deschis un magazin de pături chiar pe strada care coboară dinspre Big Bear Mountain.

Oare ar fi fost cazul să-i spună lui Jared

despre Bill? Despre planurile pe care şi le făcuseră? Althea ezita. Amintirile încă o mai dureau, dar îşi dăduse cuvântul că avea să se bucure de viaţă aşa cum ştia că ar fi vrut Bill.

— M-am născut şi am crescut în cabana din spatele magazinului. Tatăl meu a predicat în bisericuţa de pe aceeaşi stradă. Niciodată nu m-am prea gândit să plec de-aici.

Făcu o pauză, retrăgându-şi mâna. Un moment, privi înainte, observând spuma care se forma peste bolovanii uriaşi din albia râului.

— Tot ce mi-am dorit vreodată se găsea aici. Familia mea, prietenii. Băiatul pe care l-am iubit din clasa a şaptea. Ne-am logodit în primul meu an de colegiu.

— Şi…?

— A murit anul trecut.

Bolovanii se ridicau în faţa lor. Jared apucă o creangă dusă de valuri şi împinse camerele la distanţă, ocolind obstacolul.

— Îmi pare rău, spuse el, pe un ton care exprima mai multă emoţie decât cuvintele. Ce i s-a întâmplat?

— Era ajutor de şerif. Împreună cu doi colegi, s-a dus să ajute doi agenţi ai trezoreriei trimişi să oprească o distilerie clandestină pe Dillard Creek, la nord-est de Dahlonega. Buck Dillard l-a împuşcat mortal, iar pe un agent al trezoriei şi alt ajutor de şerif i-a rănit.

În ochii lui Jared se citi şocul. Dădu să spună ceva, apoi se răzgândi.

— Se vede clar că ai fost mult timp plecat, continuă Althea. La fel ca sărăcia şi febra aurului, contrabanda cu alcool a bântuit dintotdeauna munţii ăştia. Şi probabil că întotdeauna va fi aşa.

— Tatăl meu aducea şi el câte un ulcior acasă din când în când. Dumnezeule, peste tot e violenţă.

Jared părea deziluzionat, ca şi cum s-ar fi

aşteptat să găsească un liman sigur într-un loc unde nici vorbă nu putea fi de aşa ceva.

— Mă tem că da. Oricum, Bill a murit, iar eu sunt tot aici, încercând să-mi continuu viaţa aşa cum ar fi vrut el.

— Câţi ani ai, Althea?

— Douăzeci şi şapte, de ce?

Jared clătină din cap.

— Am cu nouă ani mai mult decât tine, scumpo. Eşti prea tânără ca să fi cunoscut atât de multe suferinţe. Hai, zâmbeşte-mi. Îţi promit că azi nu te voi mai face să plângi.

Şi, clătinând din cap, luă două cutii de suc din colacul legat în mijloc.

— Poftim, bea.

Althea sorbi din băutură. Jared era singura constantă într-o scenă care se schimba încet, apoi mai repede, când ajunseră în locurile cu curent puternic. Frunze de un verde viu pe ramurile de deasupra. Pături de flori în

culorile lavandei şi aurului, pe maluri, şi bolovani aruncaţi, în trecutul îndepărtat, de tumulturile vijelioase.

Un bărbat într-o panoramă a naturii. Dintr-odată, Althea îşi dori ca bărbatul acela s-o înveţe toate misterele păstrate de ea şi Bill pentru noaptea nunţii pe care soarta le-o refuzase. Gândul o făcu să se ruşineze, dar nu putea să-l alunge, oricât de mult ar fi încercat.

Zâmbetul lui Jared era contagios, prezenţa lui emana clădură. Când îşi terminară călătoria, întorcându-se cu un camion hodorogit, Althea se simţea bine din nou.

În drum spre casă, îi explică lui Jared cum speraseră ea şi Bill că constituie o cooperativă meşteşugărească, pentru ca muntenii să-şi poată câştiga existenţa folosindu-şi deprinderile dobândite din copilărie. Reacţia entuziastă a lui Jared o încurajă, iar sugestiile lui de finanţare şi management o făcură să

descopere în el un aliat.

Cooperativa fusese visul ei şi al lui Bill. În timp ce simţea vântul suflându-i prin păr şi căldura emanată de trupul lui Jared în spaţiul restrâns al maşinii sport, Althea nu-şi putu reprima un junghi de vinovăţie. Dar nu era vina ei că se simţea mai vie ca oricând de la moartea lui Bill.

* * *

Asfinţise, când Jared opri în faţa cabanei Altheei. Crepusculul îi învăluia chipul într-un aer misterios. Ca prevestirea unui pericol.

Althea privi ochii care păruseră verzi-aurii, acum arătând căprui, spuziţi cu fire de aur. Prin trup începură s-o străbată furnicăturile. Deşi buzele lui se arcuiseră într-un zâmbet, privirea aceea avea o intensitate care o fascina, trimiţându-i un fior de teamă pe

şira spinării.

Cu o mână Jared îi cuprinse bărbia, în timp ce cu cealaltă o trăgea atât de aproape încât Althea îi simţi bătăile inimii prin haine. Oare cum s-ar fi simţit ţepii mărunţi ai bărbii lui Jared pe pielea sensibilă a gâtului ei? Nu avu mult de aşteptat, căci capul lui se aplecă, acoperindu-i buzele. Sărutul fu atât de blând şi tandru, încât părea o rugăciune – sau o promisiune.

Capitolul 4

O promisiune. Jared nu se mai simţise niciodată astfel, ca şi cum întreaga lui existenţă ar fi depins de apropierea acelei femei, de absorbirea amestecului îmbătător de pasiune şi inocenţă căruia îi simţea gustul pe buzele ei.

Cu Althea, putea să zboare. La nivel visceral, o cunoştea, o dorea, îi căuta elixirul special care avea să-l reîntregească. Jared o sărută mai profund, o îmbrăţişă mai strâns, îşi strecură mâna în mătasea moale a părului ei.

Cu limba, încercă s-o ademenească spre a-l lăsa să intre. Buzele ei cedară, înmuiate sub ale lui. Cu mâinile sale mici, Althea îi mângâia pieptul, îi înteţea dorinţa. Apoi începu să tremure.

Probabil că o lua prea repede, o speria. Cu regret, Jared întrerupse sărutul,

îndepărtând-o la o lungime de braţ.

Când îl privi, i se văzu roşeaţa din obraji. Când încercă să vorbească, i se auzi întretăierea respiraţiei.

— Mi-a…

Alte cuvinte nu voiră să iasă.

— Ţi-a plăcut?

— Da. De ce te-ai oprit?

— Fiindcă tremurai.

Althea făcu un pas înapoi, apoi îşi trecu degetele prin păr.

— Ar trebui să fiu copleşită de ruşine. Abia dacă te cunosc.

— Eu am senzaţia că ne cunoaştem de-o veşnicie.

Aşa era. N-o putea exprima în cuvinte, dar o simţise din primul moment, o legătură care-l unea cu Althea fără să aibă nimic de-a face cu timpul de când se cunoşteau.

Mâna ei se ridică, mângâindu-i obrazul.

— Şi totuşi…

— O simţi şi tu.

Jared îi prinse mâna, apoi şi-o trecu peste buze.

— Da. Simt.

Îşi rodea buza de jos ca un copil. Dar niciun copil nu-i stârnise lui Jared o asemenea jinduire.

— Când te mai pot vedea? o întrebă el, cu trupul tremurând de dorinţă.

— Sună-mă, răspunse Althea cu voce răguşită.

Îi susţinu privirea. Ochii ei erau strălucitori, plini de făgăduieli.

— Bine. Vise plăcute.

Voia s-o sărute din nou, dar se temea că, dacă o făcea, nu i-ar mai fi putut da drumul. Încet, îi potrivi după ureche o şuviţă de păr. Apoi se retrase şi o lăsă să intre în casă.

După ce Althea închise uşa, Jared porni

spre maşină. Fir-ar al dracului! Niciodată în viaţa lui nu mai dorise atât de mult o femeie!

Ce se întâmpla cu el? Althea nu era o seducătoare, şi totuşi îl sedusese. Pe sub aura ei de inocenţă se întrezărea promisiunea unei femei senzuale – a unei femei pe care Jared voia s-o descopere. O femeie despre care simţea că putea să umple golurile din visele lui.

* * *

A doua zi dimineaţă, camioneta Trinei era deja în parcare când Althea ieşi din cabană. Cu un zâmbet forţat, îi făcu cu mâna în timp ce traversa parkingul spre veranda magazinului.

— Bună dimineaţa! strigă ea, introducând cheia în broască.

— Cred că te-ai distrat grozav la festival, remarcă Trina, învăluind-o într-o privire

pătrunzătoare, din creştetul capului ciufulit până-n vârfurile picioarelor vârâte în prima pereche de sandale pe care o găsise.

Althea zâmbi.

— Într-adevăr. Hai să intrăm. Vreau să văd cât de departe ai ajuns cu cusutul pătratelor pentru pătura lui Jared.

Femeia mai vârstnică zâmbi.

— Arzi de nerăbdare să-ncepi să-i coşi, după ce v-aţi petrecut ziua împreună?

— Ne-am distrat.

— A dat jos capota la maşina aia fandosită a lui?

— Mhm. Sufla un vânt straşnic.

Nu la fel de straşnic ca trupul zvelt şi dur pe care-l simţise de la umeri până la coapse, lipit de al ei. Althea renunţă să mai numere pătratele, punându-le la loc pe masa de lucru.

— Ştii câte pătrate ai făcut alaltăieri?

— Treizeci şi două. Pe celelalte cred că le

termin în dimineaţa asta. Pe urmă, pot să le cos la un loc. Ai tăiat bucăţile pentru chenar?

— Sunt în sertar.

Althea luă o felie de cozonac şi o puse pe tava de lângă stativul ei de cusut. Dacă nu veneau prea mulţi clienţi, avea să termine în aceeaşi zi păturica pentru leagănul copilului. Muşcă din cozonacul cu aromă de mirodenii, apoi privi spre Trina.

— Delicios.

— E favoritul băieţilor mei. Ştii, micul Joe a întrebat ieri de tine. A zis că poate vine să-ţi facă puţină curte, luna viitoare când se întoarce de la Chattanooga.

Althea numai de-aşa ceva n-avea chef. Deşirat şi încet la vorbă, Joe Wells n-o atrăsese nici în copilărie şi nici acum nu-i făcea inima să-i bată mai repede. În plus, părea genul serios, care începea să se gândească la cununie înainte de a-i trece măcar prin minte

să se mai şi distreze puţin.

— Păi, Trina, ştii, acum mă întâlnesc cu Jared, oarecum… murmură ea.

Zâmbind, îşi termină cozonacul, apoi începu să coasă ultimul model aplicat pe păturică.

— Mă gândeam eu, zâmbi Trina în timp ce alinia marginile a doua triunghiuri. Coborî talpa presoare pe ele şi puse în funcţiune maşina de cusut.

Pe la amiază, Trina termină pătratele şi le puse pe masa de lucru, în ordinea schiţată de Althea. Puţin mai târziu, Althea trase ultima cusătură a păturicii pentru leagăn. Avea să le-o ducă lui Jim şi Mary seara, după închiderea magazinului. Poate că, dacă Trina termina în aceeaşi zi cusutul pătratelor, avea să ia şi centrul păturii lui Jared. Putea trece pe la el ca să i-l arate.

* * *

— Am auzit că Jared Cain te-a dus la festival, în Helen, spuse Jim, când Althea urcă cele patru trepte ale verandei lui din faţă.

Althea zâmbi.

— Veştile zboară repede. Unde-i Mary?

— În casă, cu Gracie. S-a împiedicat de-o piatră şi s-a lovit la genunchi.

Arătă spre cărarea care ducea la un puţ vechi, apoi indică pachetul din mâna Altheei.

— Acolo ce-i?

— Un cadou pentru băieţelul vostru. Îţi mulţumesc că l-ai trimis pe Jared la mine. Îi fac o pătură. Trina a terminat de cusut azi centrul.

— Mă gândeam că nu ţi-ar strica un client.

Fratele ei îi susţinu privirea, apoi reveni asupra lemnului pe care-l cioplea. Jim era un om laconic.

— Althea! exclamă Mary, ieşind din casă

cu fetiţa ei Gracie, de trei ani, în braţe. Ia povesteşte-mi despre misteriosul tău cavaler!

Pe cât de taciturn era Jim, pe-atâta era Mary de gureşă. Se aşează lângă Althea.

— Îl ştii pe Jim cum e, nici cu cleştele nu-i scoţi vorbele din gură.

Jim ridică privirea, zâmbindu-i soţiei sale.

— Cain nu-i cu nimic diferit de mine sau de tine, dulceaţă. Vrei s-o iau eu pe Gracie?

— N-are nimic. Da’ află că eu nu-l văd pe Jim Simmons bătând drumurile într-o maşină decapotabilă cu două locuri, nici făcând femeile în toată firea să caşte ochii când intră el într-un magazin.

— Femeile alea sunt lacome, bombăni Jim. Ştiu câte parale duce în cârcă Jared. Altfel, şi el îşi trage pantalonii la fel ca oricare alt bărat.

Mary clătină din cap, aruncându-i soţului ei o privire dezgustată.

— Hai, Althea, spune-mi. Cum e de fapt

Jared?

Un câine prietenos îşi rezemă capul în poala Altheei.

— Cuminte, băiatu'! îl dezmierdă ea, mângâindu-i urechile catifelate. Are o companie amuzantă. Şi o conversaţie uşoară.

— Şi-i chipeş ca păcatul, nu uita, adăugă Mary, cu ochii licărindu-i pe faţa cam umflată şi foarte roşie.

— Te simţi bine? întrebă Althea.

Mary şi-o potrivi mai bine pe Gracie pe genunchi.

— O să mă simt, imediat ce vine pe lume bebeluşul ăsta. Doctorul spune că am pus pe mine prea multă greutate.

Aceste cuvinte îi amintiră Altheei motivul pentru care venise.

— Uite, azi am terminat păturica pentru copil.

Puse pachetul pe masă, lângă scaunul lui

Mary.

— Sper să-ţi placă.

— Sunt sigură că-i frumoasă. Dar nu trebuia să…

— Taci. Am vrut să-i fac şi eu un cadou propriului meu nepoţel.

Mai conversară o vreme, până când Althea simţi că Mary începea să obosească.

Se ridică să plece, iar Jim o conduse până la maşină.

— Asta-i pătura lui Cain? întrebă el, văzând materialul împăturit pe locul din dreapta.

— Centrul, răspunse Althea, ridicând un colţ. Trina l-a terminat de cusut în după-amiaza asta.

— Te-ai distrat bine la festival?

— De minune. Ne-am dat cu colacele pe râu, am admirat peisajele… Jared e un om drăguţ.

Mai mult decât drăguţ, adăugă Althea în sinea ei. Era de-a dreptul sexy.

— Acum te duci acasă ca să te-apuci de cusut?

— Mai întâi trec pe la Jared. Vreau să-i arăt pătura, să fiu sigură că e însăilată aşa cum vrea el.

Jim se încruntă.

— Să ai grijă, dacă te duci singură acasă la bogătaşul ăsta. Nu vreau ca surioara mea să păţească ceva. Şi nu-ş' cât de mult i-ar plăcea lui Jared să simtă o ţeavă de puşcă-n coaste. A lipsit prea mult de pe dealurile astea.

Cu doisprezece ani mai vârstnic decât ea, Jim îi purtase de grijă tot timpul, de când muriseră părinţii lor. Althea oftă.

— Jim, nu-mi caut un soţ, doar să mă distrez şi eu puţin. Pot avea singură grijă de mine.

— Dacă zici tu… Ţine minte, Cain e doar

cu câţiva ani mai mic decât mine. Probabil că s-o fi obişnuit cu femeile iuţi, de la oraş. Ai grijă ce faci.

Se încruntă, îndreptându-se de spate, cu privirea spre ochii Altheei.

— Acum eu mă-ntorc la Mary. Mi-e cam teamă pentru ea.

Şi se îndepărtă.

Althea era la fel de îngrijorată, dar nerăbdarea îi alungă orice alte gânduri în timp ce pornea spre Big Bear Mountain. Soarele dispăruse la orizont când opri în faţa casei lui Jared. O briză răcoroasă în răsfira părul. Înfiorându-se, urcă pe verandă şi ridică inelul pentru bătut în uşă.

* * *

La început, Jared crezu că era vântul. Apoi auzi zgomotul din nou, mai insistent de astă

dată. Lăsându-şi pixul jos, se ridică, alergă până la parter şi deschise.

Althea.

— Intră.

Oare propria lui minte o plăsmuise? Părea destul de reală, aşa cum stătea în faţa uşii, cu un material de pătură pe braţ.

Zâmbetul ei îl încălzea, iar parfumul ei delicat umplu antreul când păşi înăuntru. Pe Jared îl mâncau degetele s-o atingă. Oare era peste tot la fel de gingaşă ca în locurile pe care mâinile lui le exploraseră deja?

— Ţi-am adus centrul păturii ca să-l vezi.

Zâmbetul ei aproape îi tăia respiraţia, iar vorba molatecă, tărăgănată, îi amintea de serile de vară ca aceea. Nopţi şi paturi, şi piele goală, peste petice de material în culorile pădurii…

— Hai în casă. Să vedem cum arată pe pat.

Dorinţa îl izbi ca un baros. Jared strânse pumnii, impunându-şi să-şi ţină mâinile la un loc.

Althea urcă înaintea lui, cu mişcări graţioase, pe scara arcuită. Jared o urma ca electrizat. În dormitor, după ce netezi cuvertura pe patul unde visase el în noaptea trecută, Althea întinse deasupra centrul păturii. Făcu un pas înapoi şi se ciocni de Jared.

Nicio forţă de pe Pământ nu l-ar fi putut împiedica să-i cuprindă cu braţele talia îngustă, lipindu-i curbele blânde de unghiurile dure ale propriului său trup. Îşi îngropă faţa în părul ei, absorbindu-i mirosul de flori dulci şi femeie şi mai dulce. Petrecându-şi mâinile peste abdomenul ei plat, ajunse mai sus şi-i cuprinse sânii, ale căror sfârcuri se întăriseră ca două pietricele.

— Jared.

Pe buzele ei, numele lui suna ca o rugăciune.

— Îţi place?

Îşi trecu degetele mari peste sfârcurile ei, puţin mai apăsat. Apoi se aplecă şi-i suflă aer cald în ureche.

Althea oftă, frecându-şi posteriorul mic şi tare de carnea lui deja rigidă.

— Althea?

Întorcându-se, Althea îi cuprinse faţa între mâinile ei cu degete tremurătoare.

— Du-mă în pat.

Când privirile li se întrâlniră, Jared văzu dorinţă şi încă ceva. Teamă? Trupul lui urla cerându-i ceea ce-i oferise ea, dar mintea îl îndemna la prudenţă.

— Eşti sigură?

Althea dădu din cap, cu gândurile înceţoşate de patimă. Degetele lui Jared începură să-i descheie năsturaşii mici ai bluzei.

Dintr-odată sfioasă, Althea începu să tremure. Abia îşi putea ţine mâinile nemişcate. Trebui să facă un efort pentru a nu-şi încrucişa braţele pe piept, sub privirea lui arzătoare.

Jared o atinse pe obraz, cu o expresie preocupată.

— Nu e neapărată nevoie să facem asta…

— O doresc.

— Bine.

Îşi linse buzele. Imaginea ei privindu-l cum se dezbrăca îl scotea din minţi. Dintr-odată neîndemânatic, bâjbâi stângaci cu fermoarul. Când îşi strecură degetele sub elasticul chiloţilor, împingându-i în jos odată cu pantalonii şi azvârlindu-i cu piciorul cât colo, observă expresia flămândă din ochii ei. Aproape că-l făcu să explodeze pe loc.

— Ce mare eşti…!

N-avea să dureze mult, sub dogoarea unei asemenea priviri.

— Datorită ţie.

Îi luă mâna şi şi-o aduse la sex. Oricât de mult dorea s-o aibă sub el, înconjurându-l, îşi impuse să stea nemişcat. În timp ce Althea îl explora cu degete blânde, Jared îi frământă uşor sfârcurile în mâini.

Curiozitate. Plăcere. Dorinţă. Îi citea succesiunea emoţiilor pe faţă, era adânc mişcat de uimirea ei, de acea inocenţă… Cu mare dificultate, reuşi să se stăpânească. Probabil că Althea avusese foarte puţini amanţi, poate niciunul, cu excepţia băiatului care murise.

— Încet, iubito… murmură el, prinzându-i mâinile şi ridicându-le la buze.

— Iubeşte-mă.

Dorea s-o iubească, dar dorea şi ca ea să se simtă bine. În urechi îi răsunau nemulţumirile lui Marcie, făcându-l să se îndoiască. Dintr-odată, se simţi nepriceput, ca

şi cum atunci ar fi bătut pentru prima oară acel drum. O cuprinse pe Althea în braţe şi dădu cuvertura la o parte.

— Să nu ne grăbim, iubito. Linişteşte-te. Avem toată noaptea înaintea noastră.

Şi atunci sună telefonul.

Capitolul 5

— La naiba!

— Mai bine răspunde…

Althea se întinse peste pat, luă receptorul şi i-l dădu lui Jared.

Încruntat, acesta se prezentă. Apoi chipul îi deveni gânditor.

— Pe tine te caută. E fratele tău.

Oare de ce o suna Jim acolo? Althea trase mai sus cearşaful, deşi îşi dădea seama că fratele ei nu putea s-o vadă.

— Alo?

Veştile nu erau bune, iar Jim părea înnebunit. La scurt timp după ce Althea plecase de la ei, Mary nu se mai putuse ţine pe picioare. Acum se aflau la spitalul din Dahlonega, aşteptând un elicopter care s-o ducă pe Mary la un spital mai mare, în Atlanta.

— Vin imediat.

Jim îi fusese întotdeauna alături când avusese nevoie de el. Nu-l putea lăsa singur.

— Ce s-a întâmplat?

Jared se sculase deja, îmbrăcându-se, în timp ce Althea se dădea jos din pat.

Îi fu greu să-şi găsească graiul.

— Soţia lui Jim… Copilul… S-a-ntâmplat ceva în neregulă… O duc la Atlanta… Trebuie să plec şi eu.

Dacă Mary murea? Cum putea Jim să mai reziste? Ce-avea să se întâmple cu Gracie?

Jared îi cuprinse obrajii între palmele lui bătătorite.

— Are cineva grijă de fetiţa lor?

Preocuparea lui o mişcă pe Althea.

— A luat-o sora lui Mary la ea. Trebuie să mă îmbrac şi să plec.

Dintr-odată conştientă că era aproape goală, îşi încrucişă braţele peste sâni.

— O să fie totul bine. Calmează-te, iubito.

Te duc eu cu maşina.

Felul lui Jared de a interveni prompt, devenind stăpân pe situaţie, o uimea.

— Pot să…

— Nu te poţi duce de una singură.

Poate că avea dreptate. Althea trase adânc aer în piept, dar fără a reuşi prea mult să-şi calmeze bătăile inimii.

Îl urmă la parter, apoi se instalară în maşină. După ce porni motorul, Jared se întoarse spre ea.

— Unde mergem?

— La Spitalul Universitar din Atlanta.

Cum de nu-şi dăduse seama, văzând gleznele umflate şi obrajii anormal de roşii ai lui Mary, în aceeaşi după-amiază, că starea ei era gravă?

— Dumnezeule, numai să nu păţească Mary ceva…!

Scrâşnind cu cauciucurile pe pietriş, Jared

ocoli Pathfinder-ul Altheei, coborând pe Big Bear Mountain, spre şosea.

— N-o să păţească nimic. Ai nevoie să trecem pe la tine pe-acasă?

— Nu. Mai repede, te rog.

— Încearcă să te relaxezi, Althea. Vom ajunse acolo cu toată viteza – şi întregi, fii sigură.

La fel de blând pe cât o atinsese cu câteva minute în urmă, Jared îi masă dosul mâinii cu degetul mare. Luna plină lumina drumul, în timp ce goneau pe serpentinele strânse şi periculoase ale munţilor. Oricât de recunoscătoare era pentru talentele de şofer ale lui Jared, Althea se simţi mai liniştită când ajunseră pe autostrada interstatală.

— Vrei o cafea? întrebă el, oprind la un bar cu program permanent.

Vocea lui caldă o făcu să zâmbească, oricât îi era de frică pentru Mary şi Jim.

— Mă duc s-o iau în timp ce alimentezi tu.

Zgomotul celor vreo sută de motoare diesel în ralenti şi crâmpeiele de conversaţii transmise printr-o duzină de aparate radio pârâitoare continuară să sune în urechile Altheei mult timp după ce-şi reluară drumul. Sorbea din cafea, bucurându-se de liniştea din jur.

Jared întinse mâna şi îi descleştă uşurel degetele încordate.

— Relaxează-te, iubito. Ajungem curând.

— Pur şi simplu… Nu ştiu… Mi-e aşa de frică…

— Poţi da un telefon la spital.

Îi oferi receptorul aparatului din maşină, dar Althea îi opri mâna.

— Nu le-ar putea da de urmă. Spitalul ăla e imens.

Pe măsură ce se apropiau de Atlanta, luminile de-afară se îndeseau. Althea nu-şi

putea destinde muşchii crispaţi de teamă, dar prezenţa lui Jared lângă ea făcea tensiunea mai uşor de suportat. Deşi îi trecu prin minte că se implica prea profund în relaţia lor, îi părea bine că-i acceptase ajutorul. Se îndoia că, fără el, ar fi putut suporta aşteptarea.

* * *

Peste câteva minute, Jared o văzu pe Althea alergând în braţele fratelui ei, imediat ce ieşiră din lift, la etajul cu maternitatea.

Rămase la distanţă, pentru a-i lăsa câteva momente singuri. Pe sub bronzul pielii sale tăbăcite, Jim arăta pământiu, cu umerii căzuţi, ca şi cum ar fi îmbătrânit cu ani de zile în săptămâna de când îi livrase lui Jared masa şi scaunele artizanale. Probabil trăia un adevărat iad.

Când observă că mâinile Altheei

tremurau, Jared se apropie şi o cuprinse de umăr. Îl auzi pe Jim spunând că băieţelul se născuse, iar mama tocmai fusese dusă la terapie intensivă.

— Mary va fi bine, nu-i aşa? întrebă Althea.

Jim clătină din cap.

— Rămâne de văzut. Medicii spun că a făcut un atac de apoplexie. I s-a oprit respiraţia de două ori pe drum încoace.

Se opri, apoi continuă, atât de încet încât Jared bănui că vorbea mai mult singur:

— Nu trebuia să mă mai ating de ea, după cât de greu i-a fost cu Gracie.

— Şi copilul?

Jared se temuse să întrebe, iar când văzu expresia chinuită a lui Jim, preferă să-şi fi ţinut gura.

Jim întoarse capul, privind tăcut pe fereastră, în timp ce Jared o lua pe Althea de

mână.

— Copilul s-a născut cu aproape şase săptămâni mai devreme, dar medicii spun că va fi bine, îi explică Althea. Jim e atât de îngrijorat pentru Mary acum, încât îi e greu să se gândească la fiul lui.

Aşteptară câteva ore în tăcere, încordaţi, prefăcându-se că sorbeau din poşirca amară şi apoasă care trecea drept cafea. Jared tot lua ceşti noi de plastic, de la automatul din colţul sălii de aşteptare.

În viaţa lui nu se simţise mai neputincios. Şi nici atât de derutat. Îşi dorea să ţină la cineva atât de mult cum îşi iubea Jim soţia, dar îi şi mulţumea lui Dumnezeu că-l scutise de chinurile prin care treceau acum Althea şi fratele ei.

Când, într-un târziu, Althea începu să picotească, Jared îi potrivi o pernă sub cap. Nu peste mult, Jim ieşi din unitatea de terapie

intensivă, cu un zâmbet obosit pe faţă. Îi spuse lui Jared că Mary îşi revenise, iar medicii nutreau din nou speranţe.

— Poţi veni să te odihneşti la mine, îl invită Jared, văzând că arăta gata să cadă de pe picioare. E la mai puţin de-o jumătate de oră de-aici.

Jim clătină din cap.

— Mulţumesc, dar nu vreau să plec. Mary va avea nevoie de mine când se trezeşte, iar sora a spus că în curând îmi vor da voie să ţin copilul în braţe. Du-te singur. Şi ia-o şi pe Althea cu tine.

Clătină din cap, când o văzu cum dormea aşezată pe scaun.

— O să-i înţepenească gâtul, dacă mai doarme mult aşa.

Jared zâmbi. Oare nu trecuseră decât opt ore de când Althea îi bătuse la uşă şi spusese că voia să facă dragoste cu el? Se întâmplaseră

atât de multe între timp, încât nici nu mai părea posibil.

— Da, într-adevăr, răspunse el.

Jim îi aruncă o privire ciudată.

— Să n-o faci pe sora mea să sufere. A trecut prin multe greutăţi…

Era o senzaţie ciudată, să ştie că trebuia să răspundă şi în faţa altcuiva, nu numai într-a propriei sale conştiinţe, dacă lucrurile nu ieşeau aşa cum voia Althea. Îi 1ntinse mâna lui Jim, susţinându-i privirea obosită.

— Numai s-o fac să sufere nu-mi trece prin minte. Althea e o fiinţă deosebită.

— Aşa este.

Apoi, Jared îi dădu lui Jim numărul de telefon al vilei sale şi pe cel de celular.

— Ştiu că Althea va dori să ştie cât mai curând cât îi va putea vedea pe Mary şi pe copil, spuse el, înainte de a o trezi cu blândeţe.

* * *

Althea clipi din ochi, apoi îi închise în faţa luminii orbitoare care se infiltra printre jaluzelele verticale, în camera nefamiliară.

Îşi reveni încet în simţire. Atacul de apoplexie al lui Mary. Copilul. Jim, arătând de parcă pierduse tot ce avea pe lume. Speranţa amestecată cu teamă de pe chipul lui, după ultima vizită în unitatea de terapie intensivă, înainte ca ea să plece cu Jared.

O, nu. Jared!

Când Jim dăduse telefon, tocmai se pregăteau să facă dragoste.

Deschise din nou ochii, privind în jur, apoi se întinse din toate încheieturile, pe salteaua lată şi tare. Jared o adusese la vila lui. Îşi amintea că se culcase lângă ea. Căldura lui, forţa vizibilă a braţelor musculoase, o făcuseră să adoarmă din nou. Unde era acum Jared?

O muzică blândă umplea atmosfera. Althea ar fi vrut să se ghemuiască, să-şi îngroape capul într-o pernă mare şi pufoasă, să închidă ochii din nou. Dar mirosul slab de aftershave rămas pe faţa de pernă îi amintea de Jared şi de felul cum degetele lui aspre îi mângâiaseră trupul gol. Atingerea lui îi inspirase linişte şi siguranţă.

Îi recunoscu glasul, scăzut şi sexy, fredonând melodia country la unison cu sunetul aparatului. Cânta puţin fals, iar cuvintele erau estompate de pereţi şi distanţă.

Althea se întinse, apoi zâmbi. Jared Cain nu avea doar un chip răpitor şi un trup robust. Era şi un om cu adevărat civilizat. Nu numai că-l dorea, dar îl şi plăcea – iar asta o speria de moarte.

Dezmeticindu-se dintr-odată, se ridică în capul oaselor. Ce-o apucase, ofta după Jared în timp ce Mary ar fi putut să fie pe moarte, dacă

nu chiar şi mai rău…? Înhăţă receptorul telefonului de pe noptieră. În timp ce o aştepta pe centralista de la informaţii să-i găsească numărul spitalului, Jared intră în cameră, umed după duş, doar cu un prosop bej înfăşurat pe şoldurile înguste. Puse o geantă mare pe scaun, lângă bluza şi fusta ei mototlite.

— Jim a sunat acum vreo oră şi mi-a spus să te las să dormi. Soţia lui se va face bine.

Îi luă receptorul din mână şi se aşpeză pe pat, lângă ea.

— Vrei să mergem s-o vizităm, şi să vedem dacă Jim n-are nevoie de nimic?

— M-hmm…

O cuprinse uşurarea. N-ar fi suportat să mai simtă durerea sfâşietoare din ziua morţii lui Bill, nu i-ar fi dorit-o nimănui, necum propriului ei frate.

— Trebuia să mă trezeşti mai devreme,

spuse ea, când Jared se aplecă să-i atingă uşor obrazul cu buzele.

— Aveai nevoie de odihnă.

— Şi tu.

Jared ridică din umeri.

— Eu nu pot dormi când e lumină afară. Nu e prima dată când am petrecut o noapte albă – şi, probabil, n-o să fie nici ultima.

Se vedea clar că era obosit. Cearcăne negre îi accentuau ochii, amintindu-i Altheei că renunţase la oricare alt program o fi avut pentru a o aduce pe ea acolo, a-i sta alături şi a-i pune la dispoziţie puterea lui considerabilă. Fiecare nouă faţetă pe care i-o descoperea o făcea să-l placă din ce în ce mai mult. Jared nu era numai cel mai sexy bărbat pe care-l văzuse în viaţa ei, ci şi genul de care s-ar fi putut îndrăgosti cu uşurinţă – dacă n-ar fi jurat să nu-şi mai asume niciodată un asemenea risc.

Se ridică, făcând un efort să ignore

imaginea ispititoare a lui Jared. Părul lui brunet era încă umed, iar trupul dur şi energic îi era acoperit doar cu un prosop. Dintr-odată sfioasă, Althea se înfăşură cu cearşaful bej de deasupra, ca într-o togă.

— Un duş?

Capitolul 6

Când intrară în rezerva lui Mary, Jim tresări în scaun, apoi deschise ochii. Părea să fi revenit din al treilea război mondial, dar se ridică în picioare şi o îmbrăţişă pe Althea. Apoi îi strânse mâna lui Jared.

— Cum se simte, Jim? întrebă Althea, cu vocea doar puţin mai tare decât o şoaptă, privind spre pacienta palidă care dormea în pat.

— Bine. Doctorul a spus că trebuie să dea jos tot ce-a pus pe ea între timp. La naiba, Althea, nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă o pierdeam.

Jared n-ar fi vrut să simtă niciodată un chin ca acela pe care îl auzea în glasul zdrobit al lui Jim. Poate că Marcie avusese dreptate în privinţa lui. Poate că-i lipsea capacitatea unor angajamente emoţionale atât de profunde, şi

poate că această lipsă nu era tocmai dezavantajoasă pentru el, la urma urmei.

— Îţi mulţumesc că ai adus-o pe Althea, îi spuse Jim. Diseară vă duceţi amândoi la casele voastre?

Jared o privi întrebător.

— Althea?

— Potfim?

— Vrei ca diseară să mergem înapoi, sau preferi să rămânem aici? Pentru mine e totuna.

Dar nu-i era chiar totuna. Voia să facă dragoste cu Althea şi ar fi preferat ca acest lucru să nu se întâmple pentru prima oară în patul pe care-l împărţise uneori cu Marcie. Voia să se ducă amândoi la Big Bear Mountain. Voia să se întoarcă acasă.

Althea ezită, întorcându-se spre Jim:

— Şi Gracie?

— Sora lui Mary a spus că o ţine la ea până-i aduc acasă pe Mary şi copilul.

— Jared, spuse ea, cred că ar fi mai bine ca în noaptea asta să rămânem aici. N-aş suporta să conduci maşina fără să fi dormit deloc. Totuşi, joi trebuie să deschid magazinul. Pentru ziua aceea nu mi-am programat pe nimeni ca să lucreze cu mine, şi nu-mi prea pot permite să-l ţin închis. Vara e sezon turistic, când nu trebuie să pierd nicio ocazie.

Jared încercă să-şi ascundă dezamăgirea.

— În regulă. Aş putea profita, cât stăm la Atlanta, ca să mai lucrez câte ceva. Jim, cât timp va trebui să rămână aici Mary şi copilul?

Jim ridică din umeri.

— O săptămână şi ceva, cred. Până i se stabilizează ei tensiunea.

— Putem vedea băieţelul? întrebă Althea.

— Sigur. Pediatrul a spus că într-o zi, două, au să-l scoată din incubator. Probabil că ar rezista şi acum, dar nu vor să rişte nimic.

Un zâmbet îi luminã trăsăturile

colţuroase, aproape ştergându-i oboseala de pe chip.

— Ştiţi că mititelul cântărea peste şapte livre?

Althea nu-şi amintea să-l mai fi auzit pe Jim rostind vreodată atât de multe cuvinte fără pauză. Îi simţea mândria şi iubirea când vorbea, în timp ce mergeau pe culoar spre salonul de terapie intensivă pentru nou-născuţi. Când se opriră în faţa geamului, privind copilul roşu şi incredibil de mic care ţipa, într-un incubator de plastic transparent, Jared simţi un moment dorinţa să aibă şi el cândva o asemenea şansă la nemurire.

Aruncă o privire spre Althea. Pe faţa ei se întipărise o duioşie aparte, în timp ce-şi privea noul nepot. Oare cum ar fi arătat un copil al lor?

Luat pe nepregătite de direcţia neaşteptată în care i se îndreptau gândurile,

Jared se întoarse spre Jim.

— Dacă vreau să lucrez ceva pe ziua de azi, ar fi timpul s-o iau din loc. Eşti binevenit să stai la mine, atâta timp cât mai rămâi în Atlanta.

— Mulţumesc oricum, dar am să stau aici, lângă Mary şi micuţul ăsta. Althea poate să-ţi spună, nu mi-e greu să dorm, oriunde aş fi.

Althea râse.

— Are dreptate. O să doarmă de minune în scaunul ăla mare de lângă patul lui Mary. Jim, să ai mare grijă de prichindelul ăsta. Apropo, cum îl cheamă?

— Jim junior.

— Era de aşteptat.

În glumă, Althea clătină din cap, apoi se ridică pe vârfuri, pentru a-şi trece buzele peste obrazul tăbăcit al fratelui ei.

— Jared, dacă vrei, sunt gata de plecare.

* * *

Seara, când sosi ora de culcare, Althea se pomeni în patul lui Jared, singură. Mult timp nu putu adormi, ştiind că Jared era în living, lucrând la computer.

A doua zi dimineaţă, când o trezi, îi spuse că adormise pe canapea, în timp ce studia nişte pronosticuri financiare.

— Trebuie să mă duc la birou ca să semnez nişte hârtii. Vrei să vezi unde lucrez? o întrebă el.

Cumva, gândul de a merge la firma lui, cunoscându-i angajaţii, părea prea serios. Ca şi cum în viaţa lor ar fi existat şi altceva decât distracţia.

— Aş prefera să mai trec pe la spital. Când am vorbit la telefon cu Mary, părea să simtă nevoia cuiva care să-i ţină de urât.

Jared zâmbi.

— Bine, atunci te las acolo.

Când opri în faţa spitalului, întinse braţele şi o strânse pe Althea la piept. Mai târziu, în timpul viziei la Mary şi Jim, senzaţia şi gustul lui Jared îi rămaseră pe buze – şi în minte.

* * *

Arăta ca un înger în rochia aceea purpurie largă. În timp ce conducea maşina spre Big Bear Mountain, Jared se întreba cum o putuse găsi simplă. Spre deosebire de Marcie, Althea avea o frumuseţe interioară. Nu se compara cu nicio femeie pe care o cunoscuse.

Luminată de luna plină, Althea zâmbea uşor în somn. În seara trecută, când o lăsase să doarmă singură, păruse decepţionată. Oare ar fi rămas acum cu el, dacă i-o cerea?

Jared înscrise maşina pe drumul şerpuitor care urca spre cabana lui. În loc de a intra în

garaj, opri lângă Pathfinder-ul Altheei şi închise motorul. Uşurel, îi atinse faţa, apoi îi înlătură de pe obraz o şuviţă de păr. Pleoapele ei tresăriră, după care se deschiseră.

— Am ajuns.

Althea zâmbi.

— Pot să rămân?

— Speram să mi-o ceri.

Jared îşi înfrână imaginaţia şi fanteziile în timp ce o conducea pe scara arcuită.

— Intră tu mai întâi la baie, îi spuse, întorcând capul spre fereastră, dincolo de care stelele licăreau mai strălucitoare ca niciodată.

Când reveni, Althea îl anunţă:

— Am împrumutat una dintre cămăşile tale.

Întorcându-se, Jared îi întâlni privirea.

— Mie nu mi-a stat niciodată atât de bine.

Poalele cămăşii albe, cu mâneci lungi, îi ajungeau aproape până la genunchi, atrăgând

atenţia lui Jared asupra picioarelor ei superbe.

— Vino aici.

Althea îi susţinu privirea şi zâmbi, după care veni cuminte în braţele lui deschise. Respiraţia ei caldă îl gâdilă pe piept, făcându-i sângele să se repeadă prin vene pentru a se aduna în josul abdomenului.

— E rândul tău la duş, spuse ea pe un ton sugestiv.

Poate că nu era atât de obosit pe cât crezuse… Sexul îi pulsa, îl ardea pielea. Avea s-o vâre în pat, să facă repede un duş şi pe urmă…

Peste câteva minute, când ajunse şi el în pat lângă ea, văzu că adormise. Cu atât mai bine. Îşi simţea muşchi pe care uitase că-i avea, durându-l de la tâmple până-n călcâie. Şi mâine era o zi, îşi făgădui Jared, în timp ce o strângea pe Althea în braţe, adormind…

* * *

Îl trezi din somn sărutul ei de rămas-bun.

— Nu pleca, murmură el, încă adormit pe jumătate, dar deja înfierbântat şi dornic.

— Trebuie să deschid magazinul. Şi-n plus, aş vrea să încep cusutul ăsteia.

Althea luă centrul păturii, apoi îi adresă lui Jared un zâmbet dulce, somnoros. Modelul colorat al bluzei îi făcea ochii să arate imposibil de albaştri. Pantalonii scurţi lăsau să i se vadă picioarele lungi şi armonioase, pe care Jared nu se putea abţine să şi le imagineze înfăşurate strâns pe după şoldurile lui, făcând dragoste.

Dacă aveau să facă vreodată. Jared îşi înăbuşi dorinţa, încercând să zâmbească.

— Te întorci diseară?

— Ar trebui să lucrez la pătura ta, dacă vrei s-o termin când ţi-am promis.

— Lucrează aici.

Din cine ştie ce motiv pe care nu-l putea exprima în cuvinte, era important ca Althea să lucreze la pătură în casa lui. Prezenţa ei făcea ca încăperile sterile să se însufleţească, transformând sofisticata cabană într-un cămin. Ideea de a o privi cosând cu acul îl surescita.

— Te rog.

Althea zâmbi.

— Nu ai ramă de cusut păturи.

— Am să cumpăr una. Doar se vând la tine în magazin, nu?

— Da, dar…

Jared o trase lângă el, mângâind materialul pe care Althea îl ţinea în dreptul inimii.

— Am să instalez rama în faţa şemineului, şi poţi lucra în timp ce eu verific noile jocuri Cain Software. Apoi, dacă soarta ţine cu noi, putem să ne culcăm. Aş vrea să continuăm de

unde am întrerupt atunci…

Zâmbind, Althea se aplecă şi-şi trecu limba peste buzele lui.

— Pare prea tentant ca să mă lipsesc. Am să aduc şi ceva de mâncare. Ne vedem pe la şase. Vise plăcute.

Îl sărută apăsat, apoi se ridică şi ieşi grăbită. Jared rămase ascultându-i zgomotul paşilor pe scara circulară.

* * *

La fel ca în fiecare zi, Althea făcu ordine în magazin şi rămase în aşteptarea clienţilor. Pe la ora unsprezece, când Jared intră pe uşă, tocmai vorbea la telefon cu Bea Elder, anunţând-o că în sfârşit vânduse perechea de pături pe care femeia i le dăduse în consignaţie cu peste un an în urmă.

— O vânzare bănoasă? întrebă Jared, după

ce Althea închise telefonul.

— Pentru cucoana care a făcut păturile, da. În ultimele câteva luni, a sunat aproape zilnic ca să întrebe dacă nu interesau pe vreun client.

Jared se uită spre teghjea, apoi luă o foarfecă rondă pentru tăiat materiale. Cu o expresie sobră, păru s-o inspecteze meticulos, înainte de a ridica privirea spre Althea.

— Nu ştiam că iei lucruri în consignaţie.

— De obicei nu iau, dar când cineva vrea să-şi vândă produsele le etalez în magazin, dacă presupun că au vreo şansă. Bea nu e o artistă, însă coase destul de bine – şi are nevoie de cât mai mulţi bani. Încearcă să-i crească pe cei doi copii ai fiicei sale, numai cu alocaţia de la stat.

— Cooperativa aceea de care-mi spuneai ar ajută-o mai mult decât tine, vânzându-i lucrurile aici, în magazin?

— Da. Într-o cooperativă, femeile care lucrează pături şi-ar împărţi munca în funcţie de aptitudini. Bea, de pildă, ar coase manual centrele realizate de altcineva. E pricepută şi rapidă, pe când alte femei au concepţii mai interesante. Trina Wells, care a însăilat pătura ta, e una dintre cele mai bune la acea parte a confecţionării, dar nu se pricepe deloc la cusăturile finale.

Jared zâmbi.

— Înţeleg. Cooperativa ar avea un fel de linie de asamblare pe scară redusă, fiecare făcând ceea ce ştie cel mai bine. Cred că mamei i-ar fi plăcut o asemenea fabrică mult mai mult decât cea în care a lucrat după ce ne-am mutat la Atlanta.

— Unde a lucrat?

— La o firmă care producea vase de ceramică. Ea le pulveriza cu lac înainte de a fi introduse în cuptor.

Pe chipul lui frumos apăru o expresie chinuită.

— Venea acasă frântă de oboseală, în fiecare seară, tuşind din cauza lacului. Îmi pare rău că n-a trăit destul ca să beneficieze de pe urma succesului meu de acum.

Althea îi atinse mâna.

— Sunt sigură că, din cer unde a ajuns, priveşte în jos mândră de ceea ce a făcut fiul ei.

— Sper că aşa e.

Strângându-i degetele, Jared îi zâmbi cam fără convingere.

— Şi ce-ai mai vrea să faci la cooperativa ta, pe lângă producţia de pături pe bandă rulantă?

— Plănuiesc să dau anunţuri pentru ca localnicele să aducă în consiganţie tot felul de lucruri făcute de ele – de la broderii până la jeleuri şi cidru de casă. Le vom ambala cu

marca distinctivă a cooperativei şi le vom vinde angrosiştilor din toată ţara.

Expresia atentă a lui Jared o încurajă să continue.

— Poate că în cele din urmă vom înfiinţa şi un magazin de desfacere cu amănuntul pe Internet. Cooperativa ar deschide tot felul de uşi pentru nişte oameni care au nevoie de ajutor ca să rămână în munţii ăştia şi să ducă o viaţă civilizată, fără a-şi sacrifica mândria.

Jared dădu din cap, încruntat, gânditor.

— Înfiinţarea unei cooperative lângă magazinul tău nu ţi-ar face concurenţă? întrebă el după câteva momente.

Althea zâmbi, privindu-i ochii îngânduraţi.

— Nu cred. Aici, principalele mele afaceri sunt vânzările de materiale şi accesorii, nu păturile terminate pe care le fac, deşi vând şi din alea câteva. Un cuplu din Chattanooga a cumpărat cele două pături ale lui Bea ca să le

dăruiască de Crăciun unor nepoţi, fraţi gemeni. De fapt ar fi vrut alt set, făcut de mine, dar cel al lui Bea era mai ieftin.

— Dacă nu exista al ei, l-ar fi cumpărat pe al tău?

— Probabil că nu. Mi-au făcut impresia unor oameni care-şi socotesc bine dinainte toate cheltuielile.

Jared puse materialele jos şi începu să se plimbe prin magazin.

— Cât ar costa ca să se lanseze cooperativa asta?

Althea spuse o cifră.

— Atâta ar fi de-ajuns pentru a se pune pe picioare. Sau, cel puţin, ar fi fost, acum un an şi jumătate. De ce?

— Fiindcă s-ar putea să vă ajut.

— Şi de ce-ai vrea să faci asta?

— Ca un omagiu la adresa mamei mele, eventual…

Lăsă fraza în aer, adâncit în gânduri. Apoi zâmbi.

— Putem vorbi mai pe larg, mai târziu. Acum, ce-ar fi să mă pilotezi spre rama aia de care ai nevoie ca să lucrezi pătura la mine acasă?

— Ia-o la stânga.

Jared privi mai întâi stativele ambalate, apoi rama mare pe care Althea o instalase în mijlocul magazinului.

— Pe asta o foloseşti de obicei?

— Când lucrez aici. Dacă lucrez acasă, folosesc una mai mică, asemănătoare cu aia portabilă de lângă piciorul tău stâng.

— De ce?

— În cabana mea nu am loc destul ca să-mi instalez o ramă de gabarit standard.

— Avem spaţiu cât cuprinde în livingul meu.

Jared se apropie de chenarul mare,

trecându-şi un deget peste lemnul de brad şlefuit.

— Mai ai una ca asta?

— Acolo, sus.

Privirea lui se ridică spre un raft unde câteva rame demontate adunau praful.

— Cât talent e necesar ca să asamblezi una din astea? întrebă el, după ce trase jos un snop de lemne strâns legate, care semănau mai mult cu un joc de puzzle decât cu o ramă de cusut pături.

— Cu puţin efort, o şurubelniţă şi un ciocan, pot să…

— Am s-o fac eu, zâmbi Jared, parcă dornic să răspundă provocării pe care i-o lansa lemnul de brad şi punguţa cu accesorii.

Althea încercă să-i dăruiască rama, dar Jared insistă să plătească preţul înscris pe ea când o cumpărase de la Jim, în decembrie trecut. Ramele masive nu prea aveau căutare,

însă Althea considera că aşa l-ar fi ajutat pe Jim, în perioada de iarnă a anului trecut, când afacerile lui lânceziseră.

Capitolul 7

Jared instală rama de cusut, apoi se uită la ceas. Era ora unu. Mai avea cinci ore până să se întoarcă Althea. Putea să lucreze sau să iasă din casă şi să mai taie nişte buşteni pentru şemineu din copacul doborât de furtună.

Nicio variantă nu-l atrăgea. În timp ce-şi sorbea cafeaua fierbinte, Jared îşi imagina o cooperativă meşteşugărească, visul Altheei transpus în realitate.

O putea ajuta să şi-l realizeze. Acum era prea târziu ca să-şi salveze mama de anii de trudă, dar poate că o cooperativă ar fi ferit alte familii de necesitatea plecării din munţi, spre locuri nedorite, unde nu se puteau integra.

Punându-şi ceaşca goală pe bufet, Jared îşi luă cheile. O oră mai târziu, lua prânzul împreună cu agenta lui imobiliară, la un mic restaurant din scuarul oraşului Blairsville,

explicându-i ce idei îi veniseră.

— Althea a pus ochii pe proprietatea asta, spuse Harriet Tucker, în timp ce-şi răsfoia agenda. Aici. Cu ani în urmă, a fost o benzinărie. Apoi, un talcioc. Cred că nu s-a mai folosit deloc, în ultimii cinci sau chiar zece ani. Oricum, e ieftină.

Jared ridică privirea, dinspre fotografia clădirii dărăpănate, spre contrapagina unde erau înscrise preţul cerut, suprafaţa şi informaţiile financiare.

— Asta e. Oare proprietarul ar accepta să fie demolată?

— Sunt convinsă, dar Althea vrea s-o renoveze şi s-o folosească drept antrepozit.

Harriet ridică din umeri.

— Problema e că nu prea are bani, iar banca vrea un avans mare înainte de a finanţa proiectul. Althea încearcă să-şi folosească toate rersusele şi să facă orice economie

posibilă.

La fel făcea şi mama lui cu hainele. Pe Jared îl dureau chiar şi acum degetele de la picioare când îşi amintea de mocasinii negri pe care trebuise să-i poarte la biserică în fiecare duminică, ani de zile, după ce se mutaseră la unchiul lui, până când picioarele nu-i mai încăpuseră în ei cu niciun chip.

— Dacă fac treaba asta, am s-o fac aşa cum se cuvine, îi spuse el lui Harriet. Hai să mergem să vedem casa.

* * *

Jared ieşi pe verandă, ascultând ploaia care lovea şiţele de cedru, în timp ce se uita după maşina Altheei. Ardea de nerăbdare, înfierbântat în ciuda frigului şi a umezelii.

Pârâul blând devenise un torent năvalnic care izbea bolovanii de pe maluri, gonind în

josul muntelui spre râu. O furtună de vară, începută şi sfârşită cât ai clipi din ochi.

Îşi amintea acele capricii ale vremii, din copilărie. Curând, stropii de ploaie aveau că scânteieze în razele soarelui îţit dintre norii cenuşii. Frunzele arţarilor şi ale stejarilor urmau să sclipească. Ceaţa din valea de jos avea să lucească auriu în lumina asfinţitului.

Jared trase adânc aer în piept. Mirosul proaspăt al pădurii şi al ploii îi ascuţea simţurile. Bătăile inimii i se accelerară când zări Pathfinder-ul Altheei urcând în slalom pe Big Bear Mountain.

Când maşina opri în faţa casei, Jared coborî în fugă treptele şi-i deschise portiera. Dacă n-ar fi fost coşul de picnic pe care Althea i-l îndesă în braţe, ar fi sărutat-o acolo, pe loc, fără să-i pese de ploaia care le şiroia în creştete.

În schimb, o duse grăbit în casă, până în

dormitor, unde o dezbrăcă de hainele ude. După ce o şterse, o înfăşură în halatul lui flauşat.

— Ţi-e destul de cald?

Althea îi zâmbi, privindu-l cum începea şi el să-şi scoată cămaşa şi pantalonii uzi.

— Acum, da. Trebuie să pun mâncarea în cuptor.

— Du-te. Mă schimb şi vin şi eu jos.

Îşi luă o pereche de blugi uscaţi şi o cămaşă groasă, şi coborî treptele două câte două.

Deşi era vară, umezeala răcorise aerul înserării. Jared îngenunche şi puse câţiva buşteni şi surcele în şemineu. Aprinse surcelele şi suflă până când flacăra începu să se întindă.

— Îmi place la nebunie focul, spuse Althea.

Ridicându-se, Jared îi întinse ambele

mâini.

— Stai jos aici, cu mine.

După ce se aşezară pe canapea, observă că Althea legase centrul păturii pe rama instalată de el. Amplasată între şemineu şi fereastra cât peretele, făcea ca încăperea să arate mai cald, mai intim.

Din bucătărie plutea un miros de fructe şi mirodenii, făcând să-i lase gura apă.

— Ce se coace acolo?

— Plăcintă cu piersici.

— Are o aromă grozavă.

Althea se cuibări lângă el, frecându-şi nasul de gâtul lui.

— Va trece o jumătate de oră până e gata cina.

— N-ajunge pentru ce-am eu în minte.

Jared nu voia să se grăbească. Avea nevoie de timp pentru a o înnebuni pe Althea la fel cum îl scotea şi ea pe el din minţi.

— Hai să ne destindem şi să ascultăm ploaia.

Althea îl muşcă de lobul urechii, apoi se retrase, privindu-l în ochi.

— Ştii, ploaia e aproape ca o melodie. Uneori sălbatică, alteori blândă ca o şoaptă…

Se întrerupse, rezemându-se de spătarului canapelei. Jared văzu că pleoapele i se închideau tremurător.

— În seara asta e o ploaie a îndrăgostiţilor. Ploaia noastră… adăugă ea cu o voce visătoare.

Furtuna slăbea. Stropii grei erau înlocuiţi de picături mărunte pe acoperiş. Pe geamuri şiroiau încet pârâiaşe. Luna răsărea argintie dincolo de stropii cristalini, făcându-i să sclipească precum gheaţa la lumina focului.

— Ai dreptate, murmură el, masându-i pielea incredibil de mătăsoasă de la încheietura mâinii.

Deodată, înţelese. Pentru prima oară în viaţa lui, instinctele şi sentimentele i se îngemănaseră. Dorea să-i dăruiască mai mult decât simpla mulţumire la pat. Mai mult decât sexul necugetat şi vesel. Voia să-i ofere tot ceea ce-şi dorea ea, să-i poarte de grijă. S-o facă să-l uite pe băiatul pe care-l iubise şi care murise, lăsând-o singură.

Voia să-i dăruiască un banchet al simţurilor, un festin pe lângă care tot ceea ce mai cunoscuse până atunci să pălească, lăsând-o să-l savureze numai pe el. Când simţi că începea să se întărească sub fermoarul blugilor, făcu un mare efort pentru a se stăpâni.

* * *

O jumătate de oră mai târziu, Althea îl privi pe Jared cum lua ultima bucată de desert

din farfurie. Încet, închise gura peste delicatesa dulce şi aromată, apoi înghiţi.

Zâmbetul pe care i-l aruncă în timp ce se ridica de la masă era de-a dreptul feroce. Altheei i se tăie respiraţia. Dintr-odată, nu mai fu la fel de sigură ca înainte că-şi dorea ceea ce se întâmpla.

— Vrei să fac cafea? îl întrebă.

— Nu.

Observase un bax de şase beri în frigider.

— O bere vrei?

— Nu.

— Mai vrei desert?

— Althea, pe tine te vreau acum. Toată noaptea, fără nicio întrerupere. Numai ploaie, lumina focului şi noi doi.

Încet, deliberat, îi trase înapoi scaunul, apoi o ridică în braţe.

— Vasele… Ar trebui măcar să le pun în…

— Lasă-le-ncolo de vase.

O sărută. Limba lui i se strecură printre dinţi, îmbrăţişându-se cu a ei. Vag, Althea îşi dădu seama că plecau din bucătărie, îndreptându-se înapoi spre canapeaua din faţa focului.

Jared o aşeză, apoi i se alătură şi el. O acoperi cu trupul lui, apăsând-o pe pernele moi de piele. Sărutul se prelungi la nesfârşit, tăindu-i respiraţia şi alungându-i toate îndoielile din urmă cu câteva momente.

Gustul lui era de piersici, scorţişoară şi vanilie. Şi încă ceva. O aromă unică, numai a lui. În timp ce Jared îşi strecura mâna în halatul ei, cuprinzându-i sânul, Althea înţelese că niciodată n-avea să mai poată mânca plăcintă cu piersici fără să se gândească la el.

* * *

Mişcându-se în somn, Althea scoase o

mână de sub pătură. Jared i-o apucă într-a lui. Oare ce fel de inel i-ar fi plăcut? se întrebă el. Apoi, îşi veni în fire. Nu acum. Nu încă. Poate niciodată.

— Jared?

Cu ochii încă închişi, Althea se întoarse spre el.

Sexul lui Jared se întări imediat, ca şi cum n-ar fi făcut dragoste cu doar câteva ore în urmă.

— Bună dimineaţa, iubito, spuse el, mângâindu-i spatele. Te simţi bine?

— Minunat.

Althea se cuibări şi mai aproape, frecându-şi buzele de gâtul lui.

— Dragostea e întotdeauna la fel de plăcută cum a fost azi-noapte?

— Dumnezeule, o sper din toată inima.

Ezita s-o întrebe, dar totuşi trebuia să ştie.

— Althea, de ce eu?

— De ce tu… ce? A, vrei să zici…

— De ce m-ai ales pe mine ca să fiu primul bărbat din viaţa ta?

Althea îi urmări linia buzelor cu degetele. Zâmbetul ei nu dezvăluia nimic decât, poate, satisfacţie.

— Mă exciţi. Nu se poate să nu ştii că eşti un tip sexy.

În dimineaţa aceea, Jared se simţea sexy ca toţi dracii şi nu dorea nimic mai mult decât să se rostogolească peste ea şi să facă iar dragoste. Totuşi, trebuia să-i pună o întrebare.

— De ce nu te-ai culcat cu…

— Cu Bill? Hotărâserăm să aşteptăm până ne căsătoream. Ei bine, ziua aceea n-a mai venit niciodată, iar după moartea lui mi-am jurat că, dacă mai doresc vreodată să fac dragoste cu cineva, s-o fac atunci, pe loc. Viaţa e prea scurtă.

Ochii i se umpluseră de lacrimi, dar îşi schimbă poziţia trupului, cuprinzându-i erecţia între coapse.

— Te rog…

Coborî mâna în acel loc, mângâindu-l intim, şi zâmbi.

— Vino în mine, îi şopti ea la ureche, atingându-i apoi lobul cu limba.

Jared îşi undu-i şoldurile, potrivindu-se într-însa. În acelaşi timp, o sărută, împingându-şi limba înăuntrul gurii ei în ritmul celeilalte mişcări, încet, aţâţător, înteţind dorinţa.

O iubi astfel mult timp. Când ajunse la capătul răbdării, o întoarse pe spate şi, pierzându-şi controlul, se afundă adânc. În curând, orgasmul ei îl declanşă şi pe al lui.

— Diseară, voi avea de cusut la pătură, declară Althea cu un zâmbet larg, înainte de a pleca la magazin.

Jared se gândi să-i propună s-o angajeze

pe femeia care-şi creştea nepoţii ca să termine de cusut pătura, ca să aibă mai mult timp pentru el, apoi preferă să tacă.

— Bine. În timp ce tu lucrezi, am să mai verific vreo două jocuri noi. Iar diseară voi pregăti eu cina.

Dacă o ţineau tot aşa, pătura n-avea să fie gata până la iarnă – o iarnă de peste câţiva ani.

După ce Althea plecă, Jared îi telefonă lui Harriet Tucker. În timp ce o aştepta să vină cu o listă de posibile locuri pentru cooperativă, conforme cu cerinţele pe care le stabilise, îl sună şi pe contabilul şef al companiei.

Abia aştepta să-i facă Altheei o surpriză, cu locul ideal pentru a-şi împlini visul.

* * *

Althea n-ar fi crezut că Jared era în stare s-o facă să simtă aşa ceva, dacă înainte cineva

ar fi încercat să-i explice. Spera că nu roşea prea tare, dar îşi simţea obrajii fierbinţi ca focul. Zâmbindu-i turistei între două vârste care intrase în magazin să caute o pătură Verigheta, încercă să-şi alunge din minte delicioasele senzaţii pe care tocmai le descoperise.

— Dumneavoastră aţi făcut pătura asta?

Althea se concentră asupra feţei îngrijite a femeii, apoi privi inelul mare cu diamant care-i îngreuna inelarul mâinii drepte.

— Poftim?… A, da.

Îşi petrecuse aproape toate serile iernii trecute însăilând şi cosând pătura mare care părea să atragă destui admiratori, dar până acum nu se vânduse.

— Cât face?

Eticheta era pusă la vedere.

— O mie de dolari.

O asemenea sumă ar fi contribuit mult la

plata avansului pentru cooperativă, îi spuse Althea, încercând să ghicească dacă femeia ar fi plătit preţul.

— Cât cereţi pe ea, vreau să spun.

Clienta îşi trecu o mână cu manichiura perfectă peste un vârf al stelei. Piatra din inel scânteie în lumina soarelui care intra pe fereastră. Razele reflectate făceau nuanţele de nestemate ale păturii să strălucească.

— O mie de dolari.

Femeia aceea nu părea genul care să aibă nevoie de o reducere de preţ.

Se încruntă o clipă, apoi ridică din umeri.

— În regulă. Va arăta perfect în camera de oaspeţi.

Înainte de ora prânzului, în magazin nu mai intră nimeni, lăsând-o pe Althea liberă să savureze amintirile din noaptea trecută. Îi plăcea nespus felul cum Jared îi sărutase, linsese şi supsese cele mai delicios de secrete

locuri… şi cum o făcuse să mai ceară. În noaptea aceea, Jared îi trezise senzaţii pe care niciodată nu le mai simţise – nici chiar cu Bill.

Probabil era un mit acela care spunea că sexul era mai plăcut atunci când erai îndrăgostit, dar regretă un moment că ea şi Bill pierduseră ocazia de a cunoaşte bucuria experienţei pe care o împărtăşise cu Jared.

Amintirile i se tociseră cu timpul, dar nu uitase plăcerile blânde pe care i le stârniseră atingerile nesigure ale lui Bill. Oare ar fi fost în stare s-o aducă pe aceleaşi culmi unde o purtase Jared?

Capitolul 8

Jared nu se simţise niciodată mai bine. Inspira aerul răcoros de munte, încă umed după ploaie, în timp ce urma sedanul Cadillac al lui Harriet cu maşina lui sport coupé. Părul îi flutura în vânt, amintindu-i plăcerea de a simţi degetele Altheei în şuviţele de deasupra urechilor, strângându-i cu drag capul în timp ce el îi savura gustul dulce ca mierea.

Ultimul loc unde-l dusese Harriet era promiţător – spaţii întinse şi căi de acces pentru autovehiculele de transport. Conţinea chiar şi o magazie solidă, construită cu câţiva ani în urmă, apoi abandonată. Totuşi, lui Jared nu-i prea plăcea, fiindcă era la câţiva kilometri distanţă nord-est de Blairsville. Dacă înfiinţau cooperativa acolo, Althea ar fi avut de parcurs un drum lung şi greu din Big Bear Mountain.

În sinea lui, Jared îşi încrucişă degetele ca

să-i poarte noroc. Locul spre care se îndreptau acum se afla la mai puţin de trei mile depărtare, cam la distanţe egale de Dahlonega şi de Blairsville. Când Harriet trase pe dreapta, la intersecţia şoselei cu un drum secundar, o urmă şi opri maşina.

— Aici s-ar putea înălţa o clădire apreciabilă, spuse ea, arătând spre o fundaţie de beton care purta urmele unei construcţii de mult dispărute. Mă tem că temelia nu e prea bună.

Betonul crăpat nu părea capabil să reziste prea mult nici măcar sub greutatea lui Jared, necum să mai susţină şi o clădire.

— Spuneai că locul ăsta are zece acri?

— Da. Proprietatea e aproape pătrată. Ar putea conţine câteva clădiri de dimensiunile la care se gândeşte Althea. Probabil că proprietarul va negocia – a scos locul pe piaţă de aproape doi ani.

— Va fi nevoit. Cere un preţ mult prea mare. Fă-i o ofertă verbală. Începe cu cinci mii pe acru, o instrui Jared, ştiind că proprietarul cerea aproape de trei ori mai mult. Dacă n-avem încotro, voi urca până la zece mii pe acru, dar aş prefera să mă opresc la şapte.

Terenul acela nu avea nicio şansă să valoreze zece mii acrul. Pentru o fabrică meşteşugărească era ideal, dar nu făcea două parale ca spaţiu de vacanţă sau atracţie turistică, având vizavi cariera de piatră care numai pitoresc nu arăta.

— Vrei să-i fac o ofertă? întrebă Harriet perplexă. Althea nu are nicio şansă de a obţine un împrumut destul de mare pentru a finanţa proprietatea asta, dar să mai şi construiască…!

— Nu va exista niciun împrumut. Iar oferta provine de la Cain Software, nu de la Althea.

Femeia rămase cu gura căscată.

— Ai de gând să…

Apoi zâmbi.

— Cred că Althea e încântată.

— Nu eu. Compania mea. Cumpărăm terenul şi construim clădirea de care este nevoie. I-o vom oferi cooperativei, cu scutire de impozit. Înţeleg că peste tot se procedează aşa.

Jared zâmbi, bucuros că în aceeaşi dimineaţă contabilul îi explicase cum împlinirea visului Altheei ar fi ajutat firma Cain Software să economisească mii de dolari din impozitele de stat şi federale.

Harriet clătină din cap.

— Poate în Atlanta, dar nu şi aici.

Deodată, Jared îşi aminti că Harriet mai spusese ceva.

— Apropo, Althea încă nu ştie că fac asta. Vreau să fie o surpriză pentru ea.

Harriet îl privi în ochi, cu o expresie

destul de alarmată.

— Ar fi mai bine să vă consultaţi. Fata asta e foarte mândră. Mă îndoiesc că va rămâne pasivă când tu îi vei dărui un lucru pe care era hotărâră să-l realizeze prin forţe proprii.

Cuvintele agentei îl tulburată pe Jared pentru câteva clipe. Apoi trecu peste ele. Althea nu se aşteptase niciodată să-şi construiască de una singură cooperativa. Nu exista nicio diferenţă, dacă banii pentru înfiinţarea acesteia proveneau de la el, sau din zecile de contribuţii mărunte ale afaceriştilor mici din Blairsville şi Dahlonega.

— Tu fă doar oferta, spuse el, aruncând o ultimă privire spre fundaţie. Şi anunţă-mă imediat ce-a spus proprietarul.

Harriet îi aruncă o privire plină de dubii, dar îl asigură că avea să se ocupe de oferta lui.

— Te sun imediat ce vorbesc cu el, îi spuse ea, urcându-se în maşină. Dacă ne înţelegem

asupra unui preţ, am să redactez un contract – sau poate pe-ăsta vrei să-l laşi în seama avocaţilor tăi…

— Ar fi mai bine. Contabilul spune că actele trebuie să fie întocmite într-un anumit fel, dacă vrem să fim scutiţi de impozite.

Şi, cu aceste cuvinte, Jared se aşează în maşină şi porni motorul.

* * *

Ora şase sosi mai repede decât se aşteptase Althea. După prânz, venise la magazin cumnata Trinei, Ellen Wells. Althea aproape izbucnise în plâns când Ellen îi pusese pe tejghea trei pături de prezentare, povestindu-i apoi ce i se întâmplase.

Cu două săptămâni în urmă, soţul ei luase toţi banii din casă şi pornise spre o destinaţie necunoscută. Acum, Ellen avea pe cap patru

copii flămânzi şi nimic cu ce să-i hrănească, decât păturile arătoase pe care spera să câştige bani la târgurile meşteşugăreşti din toamnă.

Nimic n-ar fi putut-o împiedica pe Althea să folosească banii câştigaţi înainte de amiază pentru a cumpăra două dintre acele pături. N-avea idee când ar fi putut să le vândă. Păturile pentru paturi de o singură persoană nu prea aveau căutare, mai ales când erau desperecheate şi cu modele nepotrivite pentru camerele copiilor. Dar toate aceste lucruri nu mai contaseră când o ascultase pe Ellen spunându-i trista ei poveste.

În timp ce se urca în maşină, Althea clătină din cap. Realitatea cooperativei părea să-i scape mereu printre degete. Şi totuşi, nu putea dormi noaptea dacă nu dădea o mână de ajutor atunci când avea cui. Poate că ar fi fost bine să nu se mai ambiţioneze să facă totul pe

cont propriu, cerându-i şi lui Jared ajutorul.

Dar nu putea. Dacă-l lăsa să-i împărtăşească visul, s-ar fi apropiat prea mult de el. Relaţia lor ar fi devenit prea personală. Risca să se ataşeze de el atât de strâns, încât pierderea lui ar fi distrus-o. Nu numai moartea i l-ar fi putut lua pe Jared, ci şi viaţa. Viaţa lui în Atlanta. Viaţa ei, aici unde se afla.

Când coborî din maşină, pe aleea casei lui Jared, Althea îşi alungă din minte visul de a ajuta femeile să se descurce singure. I-ar fi fost mult mai greu să-şi lase grijile deoparte dacă nu ardea de nerăbdare la gândul de a petrece încă o noapte în îmbrăţişarea lui intimă.

* * *

— Vino, vom mânca păstrăv-curcubeu prăjit, la un restaurant pe care l-am văzut pe şosea, la sud de Blairsville, o anunţă Jared,

emoţionat ca un băieţandru.

Althea îşi stăpâni râsul. Aceea era o faţă a lui pe care nu i-o mai văzuse.

— La „Uncle Ed’s”, cumva?

— Cred că aşa se numeşte. E o clădire lungă şi îngustă, nu prea departe de oraş. Şi mor de foame.

O ajută să coboare din Pathfinder, aproape târând-o spre maşina lui.

— Înţeleg că Unchiul Ed şi-a găsit un nou client. Într-adevăr, are cei mai buni păstrăvi fripţi din zonă. Se pot pescui foarte mulţi din Nottley River, chiar în spatele restaurantului.

Jared scoase maşina pe şosea, arătând spre trei iazuri perfect circulare, cuibărite împreună într-o vale.

— Alea de-acolo ce-s?

Althea privi în direcţia indicată.

— Sunt păstrăvării. Mulţi oameni cultivă păstrăvi. Îi cresc şi-i vând firmelor de ambalare

şi restaurantelor.

— Bună afacere, dacă toată lumea se dă în vânt după păstrăvi la fel ca mine.

Intrară în parcarea de la „Uncle Ed’s”, iar Jared se grăbi să-i deschidă portiera.

— Abia aştept, mai spuse el, în timp ce aşteptau la uşă să se elibereze o masă cu vedere spre râu.

Când privi în jur, Althea văzu câţiva cunoscuţi. Se simţea ciudat, venind acolo cu Jared, în văzul tuturor. Ea şi Bill mâncaseră la „Uncle Ed’s „de câteva ori pe lună, stând apoi la poveşti cu prietenii.

— Îţi face cineva cu mâna, îi şopti Jared la ureche, arătând spre o masă din colţ.

— E Trina Wells, femeia care ţi-a însăilat pătura.

Trina era şi una dintre cele mai strălucite propagatoare de bârfe pe o rază de cincizeci de mile. Toate speranţele ca prezenţa ei să

treacă neluată în seamă se risipiră, când Althea întâlni privirea atentă a Trinei.

— Soţul ei se numeşte Joe.

— Nu-mi amintesc de ei. Dar sunt mulţi pe care nu-i mai ţin minte de când eram mic.

Jared îi puse o mână pe talie şi o urmară pe ospătăriţă până la masă.

Althea simţise o undă de regret în declaraţia simplă a lui Jared. După ce comandară de mâncare, îi arătă şi alţi cunoscuţi. Jared şi-i mai amintea doar pe câţiva şi nu părea să recunoască pe nimeni altfel decât după nume.

— Vii des aici? o întrebă.

Mâncarea tocmai sosise, iar pe la masa lor trecuseră deja cinci persoane. Jared avea motive să presupună că Althea îşi petrecea mult timp pe-acolo.

— Veneam, cândva, răspunse ea, privindu-i buzele senzuale, în timp ce sorbea ceai de la

gheaţă, îndulcit, dintr-un pahar mare de plastic.

— Cu viitorul tău soţ?

— Da. Se înnebunea după păstrăvii prăjiţi ai Unchiului Ed.

Althea aşteptă să simtă familiara tristeţe. Constatând că nu se întâmpla nimic, continuă:

— Veneam aici tot timpul. Eu îl tachinam pe Bill, plângându-mă că alt restaurant unde să mă invite nu cunoştea.

Sentimentele care o străbăteau nu mai erau dureroase, ci doar de o dulce tristeţe.

— Aşa că, acum, toată lumea trece pe la masa noastră, ca să-l evalueze pe noul tău prieten, cred, comentă Jared, luând o îmbucătură mare de peşte.

— Se pare că da.

— Şi la ce concluzii crezi că au ajuns?

Althea zâmbi. Încercă să-şi alunge gândul că jumătate dintre oamenii cu care copilărise

aveau s-o inunde curând cu avertismente privitoare la orăşenii parşivi, cealaltă jumătate repezindu-se cu sfaturi despre metoda cea mai bună de a prinde peştele cel mare care tocmai muşcase momeala din cârligul ei.

— La cele mai lăudabile concluzii. N-ai niciun motiv de îngrijorare.

— Perfect. Mănâncă până nu se răceşte.

Şi, cu aceste cuvinte, Jared îşi puse propriul sfat în aplicare, înfruptându-se din păstrăvul cu garnitură până când lăsă farfuria goală.

Althea reuşi să termine cam jumătate. Niciodată nu-i plăcuse să mănânce când oamenii se uitau la ea. Când ajunseră înapoi în parcare, la Mercedes-ul lui Jared, găsiră trei adolescenţi cărora le lăsa gura apă după el. Între timp, încă cel puţin cincisprezece cunoscuţi veniseră să-i amintească Altheei de vechile ei vizite la „Uncle Ed’s”. Vizite pe care

încercase să şi le alunge din memorie.

— Hai acasă.

Althea nu auzise niciodată două cuvinte care s-o bucure mai mult.

Capitolul 9

După cină, drumul spre Big Bear Mountain, cu Althea alături, şi plimbarea pe care o făcură mai apoi pe o potecă paralelă cu pârâul, îi dădură lui Jared o senzaţie de permanenţă, un sentiment de firesc al acelei seri de vară.

Asfinţitul încă nu întunecase cărarea umbrită. Jared îngenunche şi luă o bucată de pirită pe care torentul o aruncase pe marginea potecii.

— Aurul-prostului, spuse el, întinzându-i Altheei piatra.

— Pare destul de adevărat.

Jared se întreba dacă şi sentimentele lui faţă de ea erau reale, nu doar o simplă iluzie. Spera şi în acelaşi timp se temea că alerga după propriul lui viitor, nu că fugărea un vis la fel de inconsistent ca acela care costase viaţa

tatălui său, cu ani în urmă.

— Nu poţi judeca întotdeauna lucrurile după aparenţe, comentă el.

Althea zâmbi.

— Aşa se pare.

În seara aceea, fusese tăcută. Prea tăcută.

— Te frământă ceva. Nu vrei să-mi spui ce este?

— O prietenă de-ale mele are probleme. Soţul a părăsit-o, iar ea şi copiii au rămas fără niciun an. Azi după-amiază am cumpărat două pături pe care le lucrase.

— O putem ajuta cu ceva?

Althea îl privi cu o expresie tulburată.

— Nu ştiu ce-am putea face, pe lângă cumpăratul păturilor. Ceea ce eu am şi făcut. N-ar primi nimic din milă. Numai mândria i-a mai rămas.

În ochi îi luceau lacrimi, iar Jared observă cum o chinuia nenorocirea prietenei ei.

— Hai să mergem în casă, spuse ea, mai am de cusut la pătură în seara asta.

Mândria. În urechi îi răsună avertismentul lui Harriet, făcându-l să se întrebe din nou cât de înţelept ar fi fost să-i spună Altheeică plănuia să-i transpună în realitate visul de a înfiinţa o cooperativă meşteşugărească. Mai bine să aştepte, cel puţin până îi putea pune în mână titlul de proprietate asupra terenului.

— Chiar vrei să lucrezi la pătură? o întrebă el în timp ce urcau panta abruptă spre verandă. Ştiu şi feluri mai plăcute de a petrece o seară de vară.

Althea îl privi în ochi, apoi îl strânse de mână.

— Am promis s-o termin până în septembrie. Eu mă ţin întotdeauna de promisiuni.

Buzele ei îl ispiteau prea mult. Nu se putea abţine s-o ia în braţe. O ţinu îmbrăţişată

sub cerul întunecat, sub ramurile copacilor înalţi care crescuseră pe versantul muntelui cu sute de ani înainte ca ei doi să se fi născut. Copaci care aveau să fie tot acolo multă vreme după moartea lor.

Mult timp stătură astfel, cu trupurile lipite, cu buzele contopite, cu limbile explorând. Doi îndrăgostiţi în coconul lor, neînsemnaţi în proiectul total al naturii, dar formând o lume întreagă între ei.

Oare şi ea îi împărtăşea uimirea, oare simţea legătura dintre ei? Spera că da. Când Althea se retrase, Jared avu senzaţia că se rupsese o parte din el însuşi.

* * *

A doua zi, Althea îşi servi clienţii cu mişcări ca de zombi. Încerca zadarnic să se convingă că ceea ce simţea cu Jared nu exista

decât la nivel fizic. Apoi, o năpădea emoţia. Îi revedea chipul, încordat de dorinţă, pătruns de o stare mai intensă decât simpla pasiune. Un sentiment. O iubea, oare?

Nu. N-ar fi putut, cum nici ea nu putea să-l iubească. Nu l-ar fi lăsat. Petrecuseră două nopţi împreună şi aveau să petreacă atât de multe cât le îngăduia soarta. Sex delicios. Sex divin. Sex care lua minţile. Dar numai sex şi nimic mai mult.

În seara aceea trebuia să se ducă acasă la Jim. Îi promisese s-o ia la ea pe Gracie, pentru ca Jim să nu aibă şi grija ei, în primele câteva zile după ce se întorcea cu Mary şi Jim junior de la spital. Poate că, dacă avea noroc, urma să-i mai abată gândurile de la Jared.

— Althea?

Ridică privirea, dându-şi seama jenată că Trina o văzuse trăgând o cusătură pe-alături.

— Ce te-a adus azi aici? întrebă ea,

silindu-şi degetele să stea la un loc, fără să mai tortureze materialele nevinovate.

— Aseară, când am vorbit cu tine la „Uncle Ed’s”, ai spus că în după-amiaza asta ai nevoie de mine.

Althea zâmbi forţat.

— A, da, într-adevăr…

Pesemne Trina credea că începuse să-şi piardă minţile.

Femeia mai vârstnică vârî mâna în sacoşa cu carouri, de care nu se despărţea niciodată.

— Ţi-am adus un borcan din prima serie de jeleu pe anul ăsta.

Ridică în lumină borcănaşul cu modele romboidale, scoţând un oftat de satisfacţie la vederea gelatinei violete, aproape translucide, dinăuntru.

— Am venit ca să vorbim despre etichetele alea drăguţe pe care mi le-ai făcut tu, la şcoală. Te-ai putea duce acolo ca să-mi mai

imprimi câteva?

Althea dădu din cap afirmativ, apoi negativ.

— Da, dar abia în august. Acum, că s-au terminat reparaţiile, clădirea e închisă.

Ar fi trebuit să-şi cumpere un computer, ca să nu se mai bazeze pe singurul din ultima şcoală cu clase de la nivel de grădiniţă până la cel de liceu rămasă în Georgia. Dar un computer ar fi îndepărtat-o cu încă un pas – uriaş! – de achitarea avansului pentru cooperativă.

Trina privi eticheta simplă şi albă. Un moment, păru dezamăgită. Apoi zâmbi.

— Nu contează. Mi le pot scrie şi singură, cum am făcut întotdeauna.

Etichetele scrise de mână ale Trinei arătau improvizat. Althea era sigură că-i afectau vânzările, căci auzise comentariile unor cumpărătoare înainte de a alege

borcanele cu etichete imprimate. Apoi îşi aminti de Jared şi computerul lui. Poate că…

— Am să-ţi fac eu câteva etichete.

Trina ridică privirea dinspre ceaşca în care tocmai îşi turnase cafea.

— Crezi că poţi intra în şcoală? Dacă da, am să cumpăr etichete din alea albe pe care să le bagi în imprimantă.

— Nu la şcoală. Jared are computer acasă. L-aş putea ruga pe el.

Un grup de clienţi o salvă de alte explicaţii. Dar n-o scuti şi de a-şi spune cât de nedrept era că unii oameni aveau asemenea posibilităţi, iar alţii, de nici unele.

— Althea.

Clipi din ochi, apoi se uită spre Trina. Probabil că aceasta îşi punea acum probleme serioase în legătură cu sănătatea ei mintală.

— Iartă-mă, eram…

— Aş zice că omul ăsta ţi-a legat inima

fedeleş, fato.

— Nu fi ridicolă.

Trina nu trăia dacă nu făcea din ţânţar armăsar şi nu mirosea poveşti toride de dragoste în cele mai nevinovate aventuri.

— Mă gândeam doar la cooperativă şi la o cale de a obţine destui bani ca să-i pun bazele anul ăsta.

— Dacă asta de frământă, cere ajutorul prietenului tău. Eram destul de îngrijorată pentru tine, până aseară când v-am văzut împreună; dar omul ăsta e un drac arătos foc, cât o fi el de orăşean parşiv sau nu. Iar după felul cum se uita la tine, se vede că s-a prins bine de tot în plasă.

— Ce plasă, care plasă? Suntem prieteni şi nimic mai mult.

— Tu-ţi petreci patru nopţi de-a rândul cu prietenii, fato? Hai că-mi schimb părerea despre tine!

Althea simţi că i se încingeau obrajii, dar nu se lăsă.

— Cine Dumnezeu ţi-a spus asta?

— N-ai mai dat noaptea pe-acasă o singură dată, de când aţi tulit-o amândoi la Atlanta, când a născut Mary. Lasă, că nici noi nu trăim de ieri, de-alaltăieri, pe lumea asta.

Cu mâinile în şolduri, Trina o măsură pe Althea cu privirea.

Oare chiar toată lumea, între Dahlonega şi Blairsville, îşi băga nasul în problemele personale ale altora? Althea îşi stăpâni nemulţumirea, reamintindu-şi că trăia într-o comunitate bisericoasă, strâns unită, care se uita chiorâş când membrii ei se făleau cu aventurile private în văzul tuturor.

— Trina, las-o moartă.

— Măiculiţă, Althea, Dumnezeu e martor că meriţi şi tu să fii fericită. Eu aş fi ultima care să dau cu pietre-n tine, dacă te-ai ţine

după Jared Cain. Ştiu cât te-a durut când a murit vărul Billy. Şi mai ştiu şi că voi doi n-aţi gustat din plăcerile cărnii. Billy mi-a spus, când vorbeam despre cum plănuiaţi să vă duceţi în luna de miere.

— Te rog…!

Althea simţea lacrimile începând să-i curgă pe obraji. Dintr-odată, îşi dori să fi fost oriunde, numai acolo nu. Dar la fel de bine ar fi putut să-şi ţină gura, căci prietena ei îi dădea înainte:

— Acuma să nu te-nvinuieşti că ţi-ai făcut plăcerea. Nu era normal, cum vă cunoşteaţi tu şi Billy, de ani şi ani, aşteptând cu cununia până puteaţi pune deoparte destui bani ca să deschideţi cooperativa.

Bunele maniere deprinse de la mama ei o împiedicară pe Althea s-o dea pe Trina pe uşă afară – sau măcar să încerce, se corectă ea, când se gândi că femeia mai vârstnică o

depăşea cu vreo zece kilograme în greutate.

Întrucât vătămarea corporală era exclusă, Althea îşi alese cuvintele cu multă băgare de seamă. Ultimul lucru pe care-l dorea era să şi-o facă pe Trina duşmană. Totuşi, aceasta spusese deja mai multe decât îi convenea ei să audă.

— Nu mă interesează să-l „prind în plasă” pe Jared Cain, cum ai spus tu. Şi nici n-am să-i cer ajutorul pentru cooperativă. Dacă am sau nu o relaţie cu el, asta-i treaba mea şi a lui, nu a altcuiva. Şi n-am de gând să mai ascult nicio vorbă.

Trina rămase cu gura căscată. Apoi începu să se bâlbâie, ca un copil prins cu minciuna.

— Păi, eu doar… Eu doar vreau să nu păţeşti nimica…

— N-am să păţesc.

Cealaltă femeie arăta atât de zdrobită, încât Althea nu putu ţine supărarea. Îmbrăţişând-o scurt, încercă să se concentreze

asupra altor lucruri decât bârfele locale şi Jared Cain.

Când închise magazinul, pe înserat, Althea aproape se convinsese să nu-i ceară lui Jared nicio fărâmă de ajutor. Îi putea scormoni un pic creierii, în căutare de idei privind lansarea cooperativei, dar nu putea risca mai mult decât atât. Refuza să-i ceară să împărtăşească acelaşi vis cu ea, precum şi s-o ajute să şi-l realizeze.

* * *

Când Althea ajunse acasă la Jim, acesta o aştepta pe verandă.

— Stai jos, spuse el. Avem de vorbit.

— Mary e bine, nu-i aşa?

— E-n pat, se odihneşte. Drumul până acasă a obosit-o, da’ se simte mai bine. Pentru tine-mi fac griji acuma.

Althea îi aruncă fratelui ei o privire întrebătoare. Îşi oprise balansoarul şi privea spre şosea, cu o expresie cruntă pe chipul lui tăbăcit.

— Cât de serioasă e treaba dintre tine şi Cain? o întrebă el.

— Ne întâlnim uneori. De ce?

— Fiindcă vorbeşte lumea. Am auzit c-ai petrecut noaptea în căsoiul ăla al lui de pe Big Bear Mountain. Dacă aşa e, n-ar strica să plănuiţi o nuntă.

Althea îşi stăpâni nevoia de a urla. Îşi iubea fratele, dar era mai încorsetat decât fusese vreodată tatăl lor, predicatorul.

— N-o să aibă loc nicio nuntă. Între mine şi Jared nu e o asemenea relaţie.

— Te culci cu el sau nu?

— Nu voi învrednici întrebarea asta cu un răspuns.

O predică pe zi îi ajungea cu vârf şi-

ndesat.

— Unde-i Gracie? Trebuie s-o iau şi să mă duc cu ea acasă.

Jim se ridică, privind-o pe Althea încruntat, ca şi cum nu i-ar fi venit să-şi creadă urechilor.

— N-am s-o las pe fetiţa mea să vadă că te porţi ca o fleoarţă. Nu care cumva să continui să-ţi faci de cap cu Cain, cât timp ai grijă de ea.

Althea făcu un mare efort să-şi stăpânească nervii.

— Ar fi cam greu să-mi fac de cap, cum spui tu, în faţa unui copil, şi-o ştii foarte bine, Jim Simmons.

Dacă n-ar fi ştiut că Mary avea nevoie de odihnă, iar Jim considera că îngrijirea copiilor era o sarcină femeia-scă, Althea i-ar fi spus preacinstitului ei frate să-şi vadă singur de fiica lui.

— Ascultă, Althea, nu vreau să păţeşti cine ştie ce, asta-i tot. O fi Cain născut pe-aici, da' a stat prea mult timp în Atlanta ca să nu fi deprins năravurile de la oraş. Nu eşti de nasul lui. Destui bărbaţi de treabă ar fi mândri să te ia de soţie. De soţie, Althea, nu de ţiitoare.

— Nu sunt obligată să stau aici şi să ascult cum mă jigneşti, Jim. Vrei s-o iau pe Gracie, sau nu?

Un ţipăt ascuţit îl făcu pe Jim să alerge în casă, numai pentru a reveni peste câteva secunde, cu o expresie hărţuită pe chip şi un copil care zbiera în braţe.

— Ia-o pe Gracie, te rog. Are febră. Abia am să mă pot ocupa de Mary şi de Jim ăla micu'. Nu fi supărată. Nu fac decât să mă îngrijesc de tine, aşa cum ar fi vrut mama şi tata.

Althea dădu din cap. Încercă să reţină că Jim tocmai trecuse printr-un adevărat iad,

săptămâna trecută, neştiind dacă Mary avea să mai trăiască sau nu.

— Mă duc s-o văd pe Mary şi s-o ajut pe Gracie să se pregătească de plecare.

În drum spre casă, ascultându-şi nepoata care sporovăia despre noul ei frăţior, Althea se străduia să nu spere că Jared avea s-o caute.

* * *

— Nu, Gracie.

Nu trecuseră nici douăzeci şi patru de ore, iar Althea era deja epuizată. Alergând din bucătărie în living, ajunse tocmai la timp pentru a salva o fotografie de la nunta lui Jim cu Mary chiar înainte ca fiica lor să reuşească s-o smulgă din ramă.

— Vleau pe mami şi pe tati! insistă Gracie, cu ochii umplându-i-se de lacrimi.

Althea se simţea ca un monstru, dar îşi

dorea ca Jim să fi acordat mai mult timp şi efort familiei. Gracie avea tot atâta nevoie de el ca şi de Mary, iar Mary avea nevoie de linişte şi odihnă, ca să se refacă după naşterea micului Jim.

— Nu-ţi place să stai cu mine? întrebă ea, văzând că fetiţa nu contenea să se uite la fotografia părinţilor ei.

— Mami nu mă vlea.

— Cum să nu te vrea? Are doar nevoie să se odihnească, atâta. E greu să naşti un copil.

Buza de jos a lui Gracie tremura.

— Îl ulăsc pe fatele meu.

— Ei, hai că ştii că nu-l urăşti. Cât ai bate din palme o să crească destul de mare ca să se joace cu tine.

Altceva nu-i trecea prin minte. Se vedea clar că pe Gracie o rodea viermele geloziei.

— Nu vleau să mă zoc cu el. Vleau să peţe.

Cu o expresie sfidătoare, Gracie luă o

piatră lucioasă pe care o culesese de pe alee şi o aruncă pe podea.

— Gracie, nu!

— Ba da!

Cum se putea transforma un copil atât de dulce într-un monstru, în mai puţin de-o săptămână? Pe Althea o mânca palma, în timp ce încerca să se hotărască dacă să telefoneze după ajutor, sau să aştepte să vadă dacă Gracie îşi revenea.

Compasiunea pentru fratele şi cumnata ei avu câştig de cauză. O luă pe Gracie în braţe şi o duse în camera de oaspeţi.

— La culcare, murmură ea printre dinţi.

— Ba nu.

Althea bănuia că putea să reziste până când Gracie adormea, aşa că o dezbrăcă, mai cu binele mai cu forţa, şi-i puse o cămaşă de noapte roz.

— Ia uite-aici. Uite-l pe Donald Duck!

Mămica ţi-a trimis cămaşa de noapte favorită, spuse ea, cu o veselie prefăcută.

Gracie se încruntă, fără să răspundă nimic. Când Althea o vârî în patul îngust, acoperindu-o cu pătura până la bărbie, fetiţa se întoarse pe-o parte, cu privirea spre perete.

N-o putea lăsa singură pe întuneric, cel puţin până adormea. Privind-o, simţindu-i starea de nesiguranţă pe care numai timpul şi părinţii ei iubitori puteau s-o risipească, Althea se simţi vinovată că lăsase nazurile lui Gracie s-o afecteze.

Când în sfârşit auzi că începuse să respire regulat, o lăsă în voia visurilor şi se strecură spre patul ei.

Dacă n-ar fi fost atât de obosită, i-ar fi telefonat lui Jared, numai ca să-i audă glasul scăzut, tărăgănat şi sexy.

Capitolul 10

— Tanti Althea, ăla-i plietenu’ tău? Maşina aia de te n-ale acopelis?

Althea privi în direcţia indicată de degetul dolofan al lui Gracie.

— El e. Are o maşină decapotabilă. Acoperişul i se poate ridica şi coborî.

Pentru ea, Jared arăta imposibil de chipeş, când coborî din Mercedes, pornind spre ele, cu părul brunet fluturat de vânt.

Gracie alergă în jurul locului de picnic, cu buclele ei scurte şi blonde săltând în jurul capului şi ochii strălucitori. În mod normal, la ora aceea ar fi fost deja vlăguită, dar Althea bănuia că folosea energia înmagazinată cât timp stătuse cu sora mai în vârstă a lui Mary. Jane, o femeie severă, care nu înghiţea mofturile copiilor, probabil că o ţinuse închisă în casă.

Oftă. Se gândi un moment s-o sune pe Jane pentru a afla secretul metodei prin care o ţinuse pe Gracie la un loc. Apoi Jared ajunse lângă ea. O sărută scurt, apăsat.

— Jared. Mă bucur că ai venit.

Buzele o furnicau şi se simţea plină de viaţă. Vie.

— Gracie, vino să-i dai bună ziua domnului Cain.

— Bună ziua, domnu' Cain! strigă prompt fetiţa.

— Bună, Gracie.

Zâmbind la vederea giumbuşlucurilor ei, Jared se apropie de Althea şi o sărută încă o dată.

— Mi-a fost dor de tine.

— Şi eu m-am gândit la tine.

Of, nu, pe Gracie iar o apucase…!

— Gracie, treci imediat aici! De câte ori ţi-am spus să nu te-apropii de şosea?!

Probabil că Jared considera că nu era datoare să-şi supravegheze rebela nepoţică – mai mult, nu peste mult urma să jure că niciodată n-avea să facă vreun copil.

Nu că i-ar fi păsat de asta. Între ei nu exista o asemenea relaţie. Dar nu voia nici s-o creadă la cheremul micuţei dictatoare.

— Gracie, am spus să vii aici!

— Vrei s-o duc la pescuit? întrebă Jared, arătând spre lacul ca de cristal, unde vreo cincisprezece-douăzeci de oameni îşi şi aruncaseră undiţele.

Ar fi trebuit să se gândească la asta.

— S-ar putea să-i capteze atenţia pentru câteva minute, dar n-am adus nicio undiţă… Gracie!!! răcni ea. Dacă nu stai aici lângă noi, să ştii că te duc acasă!

Jared zâmbi.

— Am eu o undiţă în portbagaj. Nu ştiu de ce am adus-o, poate doar fiindcă rămăsese

acolo. M-am plictisit de proiectul pe care încercam să-l termin azi şi tocmai aruncasem cârligul în râu când m-ai sunat tu.

De ce-o fi fost Gracie atât de neascultătoare? Acum, în loc să se întoarcă, aşa cum îi ceruse Althea, o luase spre parcare!

— Trebuie s-o prind până nu dă vreo maşină peste ea, spuse Althea. Dacă vrei, du-te şi adu undiţa.

Şi, lăsându-l lângă masa de picnic, o luă la fugă după Gracie.

Înainte de a apuca s-o prindă pe fetiţa capricioasă, o prinse Jared. Zâmbind, acesta o săltă pe Gracie sub braţ şi reveni agale spre Althea. Ţipetele fetiţei care dădea din picioare nu păreau să-l afecteze cu nimic.

— Nu trebuie să fugi de lângă mătuşica ta, spuse el blajin, când o lăsă jos. Stau locului. Merg să aduc o undiţă. Ne ducem la pescuit.

Gracie amuţi pe dată, înclinând capul să

se uite în sus la Jared.

— Ne duţem la pescuit?

— Da, la pescuit.

Althea era destul de sigură că Jared ar fi preferat s-o folosească pe Gracie ca momeală.

— Trebuie să faci ce-ţi spune domnul Cain.

Jared se întoarse cu undiţa şi geanta.

— Vino, Gracie. Să vedem dacă prindem vreun peşte, până termină mătuşa Althea de scos lucrurile din coşul de picnic.

— Vleau să vină şi tanti Althea.

— Va veni imediat ce-şi termină treaba aici.

Jared o luă de mână, iar Gracie fu nevoită să-l urmeze cu paşi mărunţi, spre malul înverzit la lacului.

Althea îşi cunoştea nepoata. Pacea dintre cei doi nu putea să dureze. Scoase din coş o faţă de masă cadrilată şi o întinse pe masa de

lemn, la umbra a doi cedri masivi.

Mâncarea era împachetată în trei pungi şi mai multe borcane, într-un răcitor mic, rotund. După ce puse farfuriile, furculiţele şi şervetele din aceeaşi garnitură cu faţa de masă, Althea termină.

Întrucât Jared încă nu urlase, cerând îndurare, scoase din geantă o faţă de pernă neterminată. O durea capul, iar trupul îi protesta după chinurile la care-l supusese Gracie în ultimele douăzeci de ore.

Oftând, îşi luă acul şi începu să coasă pe faţa de pernă peticele rămase de la pătura lui Jared. Nu trăsese nici cinci împunsături, când o auzi pe Gracie ţipând:

— Vino aiţi, tanti Althea! Am plâns un peşte!

— Stai să-l scot din cârlig… E prea mic ca să-l păstrăm…

Jared vorbea mult mai calm decât se

simţea Althea, dar el nu avusese de-a face cu Gracie aproape o zi întreagă.

Althea îşi puse jos lucrul de mână şi se grăbi spre lac.

— Extraordinar!

În undiţă se legăna un păstrăv mic, zbătându-se din răsputeri, în timp ce Jared încerca să-l apuce.

Gracie se şi bosumflase.

— Nu-l aruncăm. Vleau să-l pap.

Althea simţi că se apropia o criză.

— Jared are dreptate, spuse ea, fără a se aştepta ca Gracie s-o asculte. E prea mic. Trebuie să se întoarcă în lac. Poate ai să-l prinzi din nou peste câţiva ani, după ce creşte.

— Nu, eu vleau să-l pap acuma!

Cu mâinile proptite în şolduri, fetiţa îşi scoase în afară buza de jos.

— Îmi pare rău, Gracie.

Jared puse uşurel micul păstrăv înapoi în

apă.

— Şi s-a dus…!

Althea îşi ţinu respiraţia, convinsă că Gracie avea să urle, dar fetiţa nu făcu decât să se uite în apă, privind cum se îndepărta peştele. Se părea că Jared avea talentul de a controla oamenii de toate vârstele.

— Haideţi, să mâncăm, spuse ea. V-am pus masa.

— Vleau pestele meu.

Încă nu scăpaseră. Când buza de jos a lui Gracie începu să tremure, însă, Jared o ridică în braţe.

— Ia vino, pun pariu că picnicul mătuşii Althea e de-o mie de ori mai bun decât peştişorul ăla. Hai la masă.

Şi cu asta, porni spre masa de picnic.

Althea îi urmă, uimită că Gracie nu dăduse drumul unui nou acces de istericale. Era clar că Jared o cucerise.

— V-am scris numele pe pungi! strigă ea, când cei doi ajunseră la masă şi începură să se aşeze.

După prânz, Gracie păru să se fi moleşit. Althea nu fusese niciodată mai recunoscătoare ca în momentul când fetiţa adormi pe o pătură, sub unul dintre cedrii uriaşi.

— E o figură, comentă Jared, cu un zâmbet.

Era puţin spus.

— Îmi pare rău că ţi-am adus-o pe cap, dar îţi mulţumesc oricum. Cele cinci zile petrecute la sora lui Mary au făcut minuni, transformând o fetiţă drăgălaşă într-o puştoaică nesuferită.

Jared zâmbi.

— Este drăgălaşă, şi cu nimic mai nesuferită decât mulţi alţi copii.

— Ai multă experienţă cu copiii?

Nu se îndoia, având în vederea siguranţa cu care o liniştise pe Gracie.

— I-am văzut pe mulţi scoţându-şi mamele din sărite, prin magazine. Cred că şi tu ai semănat mult cu Gracie, la vârsta ei.

Althea nu învrednici cu un răspuns această acuzaţie.

— Ai cucerit-o cu pescuitul, preferă ea să schimbe subiectul.

— Un noroc chior, zâmbi Jared. Trebuia să fac ceva, altfel te înnebunea de cap. N-aveam idee că-i place atât de mult la pescuit. Niciodată n-am mai avut de-a face cu un copil mic, cel puţin nu la un nivel atât de personal.

Althea întinse mâna peste masă, bătându-l pe dosul palmei.

— Ai dreptate; ai fost singur la părinţi. Nici în cazul meu n-a lipsit mult, Jim fiind cu atâţia ani mai mare.

Expresia lui Jared deveni mai caldă. Aţâţa flăcări rebele în adâncurile făpturii Altheei.

— Mi-a fost dor de tine în ultimele câteva

nopţi, îi spuse el, pe un ton ca mierea curgând încet.

— Şi mie mi-ai lipsit.

— Cât timp va mai sta Gracie la tine?

— Până miercurea viitoare. Doar dacă nu cumva cedez înainte şi i-o duc lui Jim pachet, oricât s-ar ruga de mine s-o mai ţin.

— Pot veni şi eu în vizită?

Althea îi strânse mâna, apoi îl privi în ochi.

— Mi-ar face mare plăcere. Totuşi, nu vom putea avea prea multă linişte.

Un moment, îşi aminti de avertismentul fratelui ei, apoi şi-l alungă din minte. Avea să onoreze dorinţa lui Jim, neducând-o pe Gracie acasă la Jared, dar a dracului să fi fost dacă fratele ei o putea împiedica să-l primească pe acesta la ea în casă.

Jared se aplecă peste masă, şoptindu-i la ureche:

— Vreau să-ţi spun un secret. Nu numai de sexul cu tine mi-e dor, iubito – iar asta mă sperie de moarte!

* * *

Cu pachetele de fast-food într-o mână, Jared ciocăni la uşa Altheei, apoi privi florile din ghivece, în timp ce aştepta. Se gândi un moment să-şi pună şi el nişte flori pe verandă, după care alungă ideea. Nu-l atrăgea genocidul plantelor – şi ştia al naibii de bine că, atunci când îl fura câte un proiect, uita să le ude şi le lăsa să moară.

Când uşa se deschise, se întoarse într-acolo. Althea, ciufulită, arăta de parcă Gracie tocmai ar fi supus-o unei noi şedinţe de instrucţie.

— E totul în regulă? întrebă Jared.

— Acum, da. Intră. Jim a trecut pe-aici

acum un sfert de oră şi şi-a luat odorul acasă. A spus că lui Mary îi era dor de ea – deşi, de ce anume, nu pot să-mi imaginez… Sper că ţi-e foame, acum poţi mânca şi hamburgerul lui Gracie, pe lângă al tău.

Jared intră în casă. Cabana Altheei arăta ca un curcubeu de culori şi texturi. Peste tot se vedeau perne peticite cu nuanţe vii de roşu şi albastru, şi perdele croite din dantelă delicată, îngălbenită. Pe toate suprafeţele orizontale erau puse fotografii înrămate. Pozitivele alb-negru dobândiseră tonuri sepia, stând alături de instantaneele viu colorate.

Îi atrase atenţia un portret de grup în studio: o femeie care semăna mult cu Althea, un bărbat sever la înfăţişare şi un băiat în care-l recunoscu pe Jim, iar alături, o fetiţă mică.

— Familia ta?

Althea dădu din cap, apoi luă fotografia şi i-o întinse.

— Aşa arătam când aveam vârsta lui Gracie.

— Acum semeni cu mama ta.

Oricât ar fi încercat, Jared nu-şi putea şterge imaginea care i se ivise în minte: Althea, pe veranda casei lui, cu un copil mic în braţe. Un copil care semăna mult cu el.

Althea puse fotografia la loc, pe masa de lângă canapea.

— Mai bine să mâncăm hamburgerii ăia până nu se răcesc. Vino pe-aici, la bucătărie.

Nu era pus nimic la gătit, dar încăperea mirosea a scorţişoară şi alte mirodenii. Îi amintea lui Jared de plăcinta cu piersici pe care Althea o adusese în seara când în sfârşit făcuseră dragoste pentru prima oară. Se aşeză la masa mică şi scoase din pungi burgerii şi cartofii prăjiţi.

Althea arăta extenuată. Jared se ridică şi trecu în spatele scaunului ei. În timp ce-i masa

gâtul şi umerii, îi simţi încordarea şi speră că putea să i-o risipească.

— Mă simt ca-n paradis… oftă ea prelung, lăsându-şi bărbia în piept.

Muşchii începeau să i se relaxeze.

— Vrei să-ţi administrez un tratament complet?

— Cum e ăla?

— Un masaj din cap până-n picioare, garantat să te scape de toate durerile.

— Sună divin. În viaţa mea n-am fost mai fericită ca azi să-l văd pe fratele meu. Să nu mă înţelegi greşit, Gracie mi-e nespus de dragă, dar mă oboseşte îngrozitor.

Jared râse. Fetiţa îi plăcuse mult mai mult decât se aşteptase.

— Dacă ar fi perfectă ca un tablou, n-ar mai fi Gracie.

Althea înălţă capul, rezemându-şi-l de abdomenul lui Jared.

— De obicei, e mult mai cuminte. Cred că-i e greu să accepte că acum are un concurent la atenţiile părinţilor ei.

Era logic.

— Cred că nu vrea să-i împartă cu nimeni, la fel cum nici eu nu vreau să te împart pe tine cu altcineva.

Din păcate, Jared avea ceva mai mult de trei ani şi nu-i stătea în fire să facă mofturi.

— Hai în casă. Culcă-te, şi-ai să vezi ce bine te fac să te simţi.

Capitolul 11

A doua zi dimineaţă, după ce Althea plecă la magazin, Jared se duse acasă. Puse cafeaua la fiert, apoi îi dădu un telefon lui Harriet, insistând să obţină cât mai repede un răspuns despre proprietatea pe care voia s-o cumpere pentru cooperativa Altheei. Agenta reveni cu un telefon la scurt timp după prânz.

Privind spre pătura neterminată, prinsă pe stativul mare din lemn de brad, Jared o ascultă cum îi descria contraoferta din partea proprietarului. Se bucura că îl sunase atunci, înainte ca Althea să sosească la el.

Nerăbdător să pună proiectul pe roate, fu cât pe ce să accepte preţul, deşi ştia că era mult prea mare. Apoi, îi spuse lui Harriet să nu trateze cu el, ci cu Laura, asistenta lui de la sediul din Atlanta. Aceasta nu s-ar fi lăsat amăgită, neavând niciun interes personal la

mijloc.

În continuare, Jared o sună pe Laura şi-i explică despre ce era vorba. Deşi păru cam surprinsă că voia să finanţeze un proiect atât de departe de zona lor, asistenta îl asigură că avea să obţină cei mai avantajoşi termeni. Rezolvând şi această problemă, Jared reveni cu atenţia spre pătură.

Pătura cu care se acoperise el atâţia ani în copilărie nu fusese atât de moale. Althea îi dăruia în sfârşit ceea ce-i promisese mama lui, înainte ca lumea lor să se destrame.

O bătaie puternică în uşă îl făcu să tresară. Se îndoia că Althea venise atât de devreme. În timp ce mergea pe podelele din lemn de esenţă tare, se uită la ceas. Nu, mai erau două ore până la închiderea magazinului, iar ea spusese că mai avea unele treburi şi acasă înainte de a veni la el pentru tot restul weekendului.

Când deschise uşa, văzu că vizitatorul era fratele Altheei – Jim.

— Jim. Ce vânt te-aduce aici?

— Voiam să-ţi mai mulţumesc o dată că ai adus-o pe Althea la spital.

Jim îşi privi vârfurile cizmelor scâlciate, apoi îşi mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Sper că Mary şi copilul se simt bine, spuse Jared făcând un pas înapoi, pentru a-l lăsa să intre.

— Acum li-i bine. Totuşi, Mary mi-a tras o sperietură de moarte. Văd că ţi-ai luat o ramă de pături.

Jared îşi trecu un deget pe o latură a stativului.

— Mi-au scăpat câteva locuri la lustruit, pe ici, pe colo, comentă el. Să-mi aminteşti s-o mai netezesc, data viitoare când mai vin pe-aici.

Jared dădu din cap. Începea să se simtă cam stânjenit de felul cum se uita la pătură fratele mai mare al Altheei. Ce naiba, doar n-avea de gând să…

Jim întoarse capul dinspre ramă, cu pumnii strânşi. Se răsuci spre Jared.

— Te culci cu Althea? întrebă el, cu un calm îngheţat.

— Dacă mă culc sau nu cu ea, asta ne priveşte numai pe noi doi, replică Jared, simţindu-se dintr-odată ca la şaisprezece ani, în loc de treizeci şi şase.

— Ba nu vă priveşte numai pe voi, când mie-mi zice lumea că maşina ta sport dichisită e parcată în faţa casei ei la ora şase dimineaţa.

Jared îl privi în ochi. Ar fi preferat să nu se simtă ca şi cum ar fi fost prins cu nădragii-n vine.

— Ceea ce se întâmplă între noi e o problemă personală.

— Eu n-o găsesc deloc personală. Althea a fost plecată la colegiu. I-au intrat în cap tot felul de idei creţe cum să facă mai bună viaţa oamenilor de-aici, de la munte, da’ tot una de-ale noastre e. Iar femeile noastre nu se culcă cu nimeni dacă nu-s îndrăgostite. Ai face bine să nu profiţi de sentimentele ei.

— Ţin foarte mult la ea.

— Doar acum, sau pentru totdeauna?

Pumnii lui Jim erau încă strânşi, dar Jared observă cu uşurare că stătea într-o poziţie mai relaxată.

— Pe zi ce trece, pare tot mai mult să fie pentru totdeauna.

Dintr-odată, Jared îşi dădu seama că Althea ajunsese la un pas de a-i fura inima.

— Ar fi cazul. Ştii, tăticul nostru a fost predicator. S-ar răsuci în mormânt dacă ar crede că un parşiv de la oraş profită de fetiţa lui.

Jared zâmbi, punându-i lui Jim o mână pe umăr.

— Mai degrabă mi-aş lua zilele, decât să-i fac vreun rău Altheei. Crede-mă, adăugă el, susţinând privirea sumbră a bărbatului din faţa lui. Şi-acum, du-te acasă şi urează-le toate bune din partea mea soţiei tale şi copiilor.

— Cred c-aşa voi face. Să ai grijă. Şi ţine minte ce ţi-am spus.

De parcă ar fi putut să uite. Avertismentul lui Jim continua să-i răsune în urechi. Jared rămase pe verandă, privind drumul, până când furgonul lui Jim dispăru la cotitură. Peste douăzeci de minute, era încă în acelaşi loc, când auzi motorul uşor de recunoscut al Pathfinder-ului Altheei.

* * *

— Eşti cam tăcut în seara asta, spuse ea o

oră mai târziu, în timp ce cosea straturile de material ale păturii lui Jared.

Acesta întoarse capul dinspre display, unde testa un joc, şi-i privi mâinile cum se mişcau cu repeziciune în jurul marginii închise la culoare a unui pătrat.

— Fratele tău mi-a făcut o vizită azi după-amiază, răspunse el.

Althea îl privi surprinsă.

— De ce?

— Voia să mă prevină. Althea… Ultimul lucru pe care l-aş dori ar fi să te fac să suferi, în orice fel. M-a făcut să mă simt vinovat…

— Fir-ar al dracului să fie! De ce nu-şi poate vedea omul ăsta de treburile lui?

— Consideră că şi asta e treaba lui. Probabil că şi eu aş gândi la fel, dacă ai fi sora mea mai mică.

Althea îi susţinu privirea, aruncând fulgere de gheaţă albastră din ochi.

— O fi crezând Jim că sunt încă o fetiţă, dar nu mai sunt. N-am făcut cu tine niciun lucru pe care nu l-am dorit.

Vocea i se îmblânzi, iar expresia îi deveni visătoare.

— N-am făcut nimic care să nu-mi placă imens. Ultimul lucru care mă interesează e o nuntă, cu sau fără ţeava puştii în coaste.

Părea să vorbească normal. Chiar şi de arătat arăta normal, deşi puţin cam tulburată. Jared simţi un junghi de vinovăţie mai dureros decât cel provocat de Jim, amintindu-şi că Althea fusese fecioară cu doar câteva săptămâni în urmă, indiferent cât de entuziast făcea dragoste cu el.

O ridică de pe scaun şi o conduse la canapea. Acolo, se aşeză lângă ea, luând-o de mână.

— N-ar fi nevoie de nicio puşcă pentru a mă aduce în faţa altarului împreună cu tine,

iubito. Dacă vrei să ne căsătorim, accept fără să crâcnesc.

— Doamne fereşte, în niciun caz!

Dacă refuzul emfatic al Altheei îi cam ştirbea orgoliul, expresia îngrozită de pe faţa ei i-l sfărâmă în bucăţi.

— Da’ ştiu că te pricep să faci omul să se simtă prost, comentă el, sperând ca Althea s-o ia ca pe o tachinărie reciprocă.

Degetele ei îi acoperiră buzele, amuţindu-l.

— Mă simt foarte bine cu tine aşa cum suntem acum. Nu e nevoie de niciun fel de promisiuni, nici de planuri. Doar noi doi, împreună, azi, poate şi mâine, atâta vreme cât ne vom simţi bine împreună. Şi, Jared, mi se pare firesc. Foarte firesc. Îmi place enorm cum faci dragoste cu mine.

Era şi asta ceva. Poate nu tot ceea ce sperase, dar suficient ca să aibă de ce să se

ţină deocamdată. O strânse pe Althea în braţe, alungându-şi din minte orice gând. Dându-şi frâu liber, începu să-şi onoreze singura promisiune pe care Althea părea dispusă s-o accepte din partea lui.

* * *

Când se trezi din somn, a doua zi dimineaţă, şi văzu că Althea nu era lângă el în pat, Jared privi în jur. O descoperi aşezată în faţa computerului de pe birou.

Pe trupul ei, cămaşa lui albă şi simplă arăta de-a dreptul sexy, observă el, traversând desculţ camera. Se opri în spatele ei, punându-i mâinile pe umeri, în timp ce Althea se uita la screen saver-ul psihedelic care se unduia pe ecran.

— Hai, spuse el. Mişcă mouse-ul. N-o să te muşte, îţi promit.

Sub degetele lui, umerii ei se încordară.

— Am mai văzut computere, Jared. Am şi folosit unul.

— Atunci, fă-mi un hatâr. Aruncă o privire la jocul ăsta şi spune-mi ce părere ai. Trebuie să-i schimb numele, dar în rest cred că are mari şanse.

Se aplecă peste umărul ei şi bătu cu degetul în mouse. Când screen saver-ul dispăru, apăru chipul încruntat al unui pirat.

Althea îşi ridică mâinile la umeri, acoperindu-le pe ale lui.

— Iartă-mă, dimineaţa nu prea sunt în formă. Care e obiectivul jocului?

— Să găseşti cât mai mult din comoara corsarului.

— El cine e? arătă ea cu capul spre monitor.

— Acum se numeşte Căpitanul Morgan, dar numele ăsta o să se schimbe. Nu le pot

vinde copiilor jocuri, dacă denumirile lor le amintesc de rom părinţilor.

— Aha…

Althea nu schiţă niciun gest de a începe jocul, aşa că Jared mişcă mouse-ul şi apăsă pe buton de câteva ori.

— Uite, acum ai găsit cufărul cu aur. Încearcă să treci prin labirint şi să dobori unul câte unul toţi dublonii.

Althea găsi şi captură două discuri viu colorate, apoi îşi luă mâna de pe mouse.

— Jared, nu prea le am pe-astea cu jocurile…

Ceva o deranja. În seara trecută se comportase ciudat, iar acum se purta de parcă Jared i-ar fi cerut să meargă pe tăciuni aprinşi. Aplecându-se, îl făcu să dispară pe Căpitanul Morgan, apoi o întoarse cu faţa spre el, învârtind scaunul rotativ.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Nimic.

Pe dracu’ nimic! Se închisese ca o scoică în cochilie, iar Jared n-avea de gând s-o lase cu una cu două.

— Althea, spuse el, înfiorat de răceala pe care o simţea în privirea ei opacă.

— N-are nicio legătură cu noi. Sunt doar obosită. Îngrijorată. Şi puţin frustrată. Atâta tot. O să-mi treacă.

Jared o mângâie pe obraz.

— Poate te ajut cu ceva.

— Nu, e problema mea. Proiectul meu. Nu are nicio legătură cu tine.

Proiectul ei. Cooperativa? Un moment, fu gata să-i spună ce planuri avea, apoi se răzgândi. În schimb, o cuprinse cu braţele, strângând-o uşurel, ca pe un copil. Rămaseră mult timp lângă computer, până când Jared îi simţi muşchii încordaţi începând să se relaxeze.

Când Althea vorbi, cuvintele îi sunară înăbuşit, la pieptul lui. Respiraţia ei îl gâdila.

— Ce-ai spus, iubito?

O văzu ezitând, ca şi cum ceea ce se pregătea să-i ceară ar fi fost prea mult.

— M-ai lăsa să imprim la unul din computerele tale câteva etichete pentru borcanele de jeleu ale Trinei? îl întrebă ea în cele din urmă.

Doar atâta lucru o frământa?

— Sigur că da. Ce mărime vrea?

Jared deschise un fişier şi începu să citească dimensiunile etichetelor pe care le avea la îndemână.

Althea alese mărimea etichetelor pentru dischete, dar clătină din cap când Jared vru să-i ofere o cutie intactă.

— N-am nevoie decât pentru borcanele pe care le va scoate la vânzare până luna viitoare, când se deschide şcoala. Atunci am să-i pot

face mai multe, la computerul de-acolo.

— Nicio problemă, foloseşte tot ce vrei. Cu ce program obişnuieşti să le faci?

Althea numi un program de prelucrare grafică binecunoscut. Aplecându-se, Jared deschise programul.

— Uite-l, iubito. Îţi stă la dispoziţie.

Când Althea termină, îi arătă cum să adauge un chenar şi să decoreze etichetele cu modele clip art din biblioteca de bază a software-ului.

— Mulţumesc.

Privind cele trei pagini cu etichete, Althea clătină din cap când Jared se oferi să-i facă mai multe.

— Nu ţi le-aş fi cerut nici pe astea, dar Trina are un scris de mână îngrozitor.

În primul moment, Jared nu înţelese ce legătură exista între folosirea computerului său şi scrisul de mână al Trinei, dar imediat îşi

dădu seama că nu etichetele erau problema, ci mândria. Althea salvase mândria Trinei obţinându-i etichetele, dar făcuse un compromis cu propria ei mândrie, cerându-i lui ajutorul.

Jared se întrebă dacă planul lui de a adeveri visul Altheei cu cooperativa ar fi încântat-o atât de mult pe cât crezuse el la început. Presimţea că mândria ei atât de sensibilă le putea sta în drum.

* * *

Althea fierbea toată de furie, ameninţând să explodeze. Mai întâi, Jim se purtase ca tatăl revoltat al unei adolescente, iar acum Jared începuse şi el să-i submineze involuntar hotărârea de a nu se baza pe alţii. Clătină din cap, în timp ce începea să aranjeze la loc cupoanele de material pe un raft.

Nu putea să uite lecţiile pe care le învăţase atât de dureros. Nu-şi putea permite riscul ca istoria să se repete.

Pe pietrişul de afară scrâşniră cauciucurile unei maşini. Althea se uită pe fereastră. Trina avea braţele pline. Se grăbi să-i iasă în întâmpinare.

— Ţin eu uşa deschisă, intră!

Trina zâmbi.

— Am aici prima duzină de borcane. Ai făcut etichetele?

— Sunt pe tejghea. Cred c-au să-ţi placă.

Althea deschise cutia şi scoase un borcan cu jeleu de culoarea granatei, privindu-l în lumină.

— Mamăăă, ce fasoane ne dăm! comentă Trina, zâmbind cu gura până la urechi, în timp ce dezlipea etichetele autocolante de pe hârtia-suport, pentru a le lipi pe borcane. Şi culori, şi de toate… Şi rugul ăsta de mure, în fundal, ce

drăguţ arată!

— Mulţumeşte-i lui Jared. Are cele mai recente programe, şi imprimantă color.

Althea s-ar fi simţit mult mai bine dacă ar fi putut face ea singură etichetele, chiar şi alb-negru, simple, fără a cere ajutorul nimănui.

— Am să-i mulţumesc, dacă-l văd. Până atunci, să-i transmiţi tu mulţumiri din partea mea.

— Bine.

Trina îşi privi borcanele cu jeleu, apoi şi restul etichetelor.

— Acum eu mă duc. Mai am în maşină opt duzini de borcane. I-am promis lui Maude de la Magazinul General că i le-aduc azi. Trebuie să mă grăbesc, acasă m-aşteaptă o nouă serie. Anul ăsta s-au făcut mai multe mure ca oricând. Ieri am cules aproape cinci bidoane, eu şi băieţii.

Când se gândea la cules de mure, Althea

aproape că le simţea spinii înfigându-i-se în carne. Din păcate, ideea de a mânca plăcintă cu mure proaspătă o făcea să-i lase gura apă, învingându-i instinctul de conservare.

— S-ar putea să culeg şi eu vreo câteva.

— Cheamă-l pe omul tău să te-ajute. Pe Big Bear Mountain creşteau rugi de mure din belşug. Ispiteşte-l cu o plăcintă, sau poate nişte mure proaspete cu îngheţată de casă.

— S-ar putea. O zi bună îţi doresc.

Dintr-odată, interesul Altheei de a pregăti o tratație bogată în calorii se transformă în poftă hămesită. Poate că, după ce se socotea cu băgăreţul de frate-său, avea să-l recruteze pe Jared la cules. Bine că nu se lăsa întunericul înainte de ora nouă seara.

* * *

La cinci, Althea închise magazinul şi porni

spre casa lui Jim. Când intră pe alee, oprind în spatele camionetei acestuia, o văzu pe Mary cu copilul în vechiul balansoar pe care Jim îl agăţase de tavanul verandei.

— Ce-mi face nepotul? întrebă ea, urcând treptele.

Mary zâmbi.

— E un scump.

— Într-adevăr.

Băieţelul arăta bine, mic dar sănătos.

— Şi tu cum te simţi?

— Obosită.

Mary se aplecă, sărutând părul ca puful de pe căpşorul fiului ei.

— Dar şi fericită.

— Jim unde-i?

— S-a dus la o plimbare cu Gracie. Ieri, m-a obosit îngrozitor.

Althea nu se îndoia.

— Când au să se-ntoarcă?

Acum, că tot venise, voia ca răfuiala să aibă loc cât mai repede.

Mary ridică din umeri.

— Curând, cred. Jim mănâncă întotdeauna de cină înainte de ora şase. Ar fi timpul să intru în casă şi să i-o pregătesc. Poţi sta şi tu cu noi la masă.

Cu o expresie chinuită, se ridică. Mişcându-se foarte încet, puse copilul în leagănul din living, în timp ce traversau casa spre bucătărie.

După părerea Altheei, Mary ar fi trebuit să stea în pat, nu să umble de colo-colo, făcându-i mâncarea lui Jim. Privi în jur, prin bucătărioara strâmtă.

— Cu ce te pot ajuta?

— Cu nimic. Totul e gata, mai puţin biscuiţii.

Când se aplecă să introducă tava în cuptor, Mary începu să tremure, cu faţa ei

rotundă pălind.

— Te simţi bine? o întrebă Althea, grăbindu-se s-o sprijine.

Mary se lăsă pe un scaun, oftând.

— Aproape. Totuşi, nu pot face prea multe…

— N-ar trebui să încerci să găteşti. Doar Jim o fi şi el în stare să-şi facă singur mâncarea.

— A făcut-o, până acum câteva zile. Lasă, că-mi revin eu… replică Mary, cu mult mai multă convingere decât simţea Althea.

— Măcar lasă-mă să pun eu masa în locul tău.

— Bine. Ştii unde-s vasele. Stai la cină, da?

— N-aş crede.

Althea se îndoia că ar mai fi fost binevenită, după ceea ce avea de gând să-i spună băgăreţului de frate-său.

Chiar atunci, Jim intră pe uşa din spate, cu Gracie pe umeri.

— Jim, am ceva de discutat cu tine, îi spuse Althea.

Fratele ei îi susţinu privirea. Îşi lăsă fiica jos, reuşind să se încrunte ameninţător.

— Gracie, fuga-marş la tine-n cameră!

— Da’ nu vleau!

Mary îşi privi fetiţa, nedumerită.

— Fă cum spune tăticul tău, iubito.

Buza de jos a lui Gracie începu să tremure.

— Tlebuie? întrebă ea.

— Da, trebuie. Hai, du-te. Joacă-te cu păpuşile până la ora mesei.

Bătând-o uşurel pe Gracie pe căpşorul ei blond, Mary o expedie cu blândeţe din cameră. Apoi se întoarse spre Jim.

— Ce aveţi voi doi de discutat, de nu trebuie s-audă Gracie?

— Uite, asta. Soră-mea se face de râsul lumii cu Jared Cain.

Jim îşi trase un scaun cu spătar drept şi se aşează călare pe el.

— Cred că despre asta voiai să vorbim, spuse el, privind-o pe Althea în ochi.

— Vreau să vorbim despre faptul că-ţi bagi nasul într-o treabă care se cade să rămână numai între mine şi Jared. Despre faptul că l-ai ameninţat pe Jared. Ce mama dracului, Jim, n-a lipsit mult să te iei după el cu puşca!

— Sunt destui care mi-au spus c-au văzut maşina aia fandosită a lui Cain în faţa cabanei tale, noaptea târziu. Că în alte nopţi, când au trecut, maşina ta nu era acolo. Dacă vrei să rămână între voi că păcătuiţi, ar trebui să ai mai multă grijă, măcar să nu bată la ochi.

Altheei îi venea să urle, dar se stăpâni. De ce nu-şi puteau vedea oamenii de ale lor?

— Dacă tu vrei să asculţi bârfele, n-ai decât. Problema e că eşti fratele, nu tutorele meu. N-ai niciun drept să judeci…

— Ba am toate drepturile. Mama şi tata mi-au cerut să am grijă de tine până te măriţi. În viaţa mea n-am crezut s-ajung să spun că soră-mea se poartă ca o stricată.

Jim părea atât de furios, încât ar fi fost gata să mestece cuie.

— Nu-s o stricată! Jared e singurul bărbat cu care m-am… Vreau să zic, e singurul care…

— Ajunge numai unul singur, surioară! Nu-ţi mai aminteşti ce ne tot spunea mama?

Când devenise fratele ei un puritan atât de cucernic?

— Şi presupun că tu ai rămas curat ca zăpada de pe crestele munţilor iarna, până te-ai însurat cu Mary.

Jim avu bunul simţ să se înroşească la faţă. Părea să fi zărit ceva interesant pe

linoleum, după cum se tot uita într-acolo. Într-un târziu, îi aruncă Altheei o privire dezgustată.

— Sunt bărbat, ei drăcia dracului! Aici era vorba de tine.

— Ba nu era vorba numai de mine. Şi nici n-o să mai fie. Jim, să-l laşi pe Jared în pace – şi să nu-ţi mai bagi nasul în treburile mele.

— Şi ce-o să se-ntâmple dacă rămâi gravidă? La asta nu te-ai gândit? Cum ai să creşti un copil, fără tată?

Althea refuză să-i răspundă.

Jim se ridică, cu o expresie furibundă pe chip.

— Eu am zis tot ce-am avut de zis, fată. Sau te măriţi cu orăşeanu' ăsta parşiv, sau nu mai păcătuieşti cu el. Mă faci să-mi fie şi ruşine că-s frate-tău! încheie el, bătând în masă cu pumnul lui cărnos.

— Jim, calmează-te.

Mary îşi puse o mână înăsprită de muncă peste a lui, apoi se întoarse spre Althea.

— Ştii, n-are gânduri rele. Numai că…

— M-am săturat să tot aud de la jumate din oamenii care trăiesc în munţii ăştia că soru-mea se poartă ca o boarfă!

Jim dădu la o parte mâna lui Mary şi începu să se plimbe încoace şi-ncolo pe podeaua tocită. Mary trecu în faţa lui, oprindu-l, silindu-l s-o privească în ochi.

— Nici noi n-am aşteptat până în noaptea nunţii, spuse ea încet. Mă găseşti o stricată?

— Taci din gură, Mary. Nu de noi e vorba aici.

Proptindu-şi mâinile în şoldurile ei voluminoase, Mary nu se lăsă.

— Ei bine, şi noi am făcut acelaşi lucru pentru care o muştruluieşti acum pe Althea.

— Are dreptate, Jared.

Hotărâtă să nu-i arate fratelui ei cât o

durea părerea lui, Althea îşi înghiţi lacrimile.

Jim îşi măsură soţia cu privirea.

— Nu-i tot-aia. Noi nu ne-am fălit în văzul tuturor. Şi nici nu ne-am culcat împreună până n-am hotărât să ne căsătorim.

— Poate că Althea nu vrea să se mărite. La asta nu te-ai gândit?

Deşi vorbea încet, tonul lui Mary impunea atenţie.

— Orice femeie vrea să se mărite.

Althea îl privi pe Jim în ochi.

— Eu nu. Te-ai gândit vreodată că, pierzându-l pe Bill, mi-am dat seama că aşa ceva doare prea rău, atunci când iubeşti pe cineva? Am dreptul să mă bucur de dragostea unui bărbat fără a mă lega de el pe viaţă, orice-ai spune tu.

— Deci asta faci? Te bucuri de dragostea lui Jared Cain?

În gura lui Jim, cuvintele te bucuri sunau

ca o blasfemie.

— Aşa cum am mai spus, nu te priveşte. Şi să nu-ndrăzneşti să te mai duci la Jared şi să-i vorbeşti despre relaţia dintre noi.

Cu inima frântă, Althea porni spre uşă.

— Îmi pare rău că nu-ţi place felul cum îmi trăiesc viaţa, dar e viaţa mea, nu a ta. Pe curând.

Şi, cu aceste cuvinte, se răsuci pe călcâie şi ieşi.

Când ajunse acasă la Jared, lacrimile o podidiseră de mult.

Capitolul 12

Dacă exista un lucru pe care Jared îl detesta, acesta era s-o vadă pe Althea plângând. Ieşi pe verandă şi o luă în braţe.

— Ce s-a întâmplat, iubito?

— Jim…

Althea îşi îngropă faţa în umărul lui.

— Sunt aşa de înfuriată pe el, că-mi vine să urlu.

Jared o bătu pe spate, dorindu-şi să nu mai tremure. N-avea idee ce ar fi putut-o ajuta să-şi revină.

— Althea, nu poate fi ceva atât de rău încât să plângi aşa, spuse el, dar Althea nu făcu decât să suspine şi mai tare.

Poate că, dacă o convingea să-i explice…

— Cu ce te-a supărat aşa de rău Jim?

— M-a făcut stricată, fiindcă nu vreau să mă îndrăgostesc şi să mă mărit.

— Nu eşti o stricată, Althea Simmons.

Existenţa unui amant în viaţa ei, la vârsta de douăzeci şi şapte de ani, n-o putea înfiera pe o femeie drept stricată, nici chiar după regulile morale atât de stricte ale muntenilor. Aplicând codul mai liberal din Atlanta, Jared ar fi spus că Althea avea şanse să se califice ca sfântă.

Braţele ei îl cuprinseră strâns pe după mijloc.

— Jim nu vrea să înţeleagă că n-aş suporta să mă îndrăgostesc de tine, şi pe urmă să te pierd aşa cum l-am pierdut pe Bill.

Deci, de-asta se străduise atât de mult să menţină relaţia dintre ei numai la un nivel fizic… Ţinându-i o mână pe umăr, Jared făcu un pas înapoi, după care îi ridică bărbia, silindu-i ochii înlăcrimaţi să-l privească.

— De ce crezi că m-ai pierde, iubito?

— Am… am… pe toţi cei pe care i-am

iubit, i-am pierdut. Pe părinţii mei, pe urmă şi pe Bill…

Jared îi şterse o lacrimă de pe obraz.

— Şi crezi că te-aş părăsi? Chiar atât de puţin mă cunoşti?

— Nu cred că m-ai părăsi intenţionat. Dar totuşi aş putea să te pierd.

— Şi s-ar putea şi să nu mă pierzi.

O luă de mână.

— Uită-te la mine, iubito. Nu sunt poliţist, şi nu am nicio ocupaţie care ar risca să mă aducă în faţa armei vreunui criminal. Am toate şansele să trăiesc până la adânci bătrâneţi şi să mor în patul meu.

Expresia plină de speranţă de pe faţa ei îl făcu să se înece. N-o fi vrut ea să nutrească sentimente tandre la adresa lui, dar n-avea încotro. I se vedeau în felul cum îl privea, cum ridica mâna şi-i atingea obrazul.

— Numai de-am putea şti viitorul…

— Fără micile ei surprize, viaţa n-ar mai avea niciun haz, iubito.

Althea zâmbi, apoi şterse petele umede pe care i le lăsase pe cămaşă.

— Iartă-mă că ţi-am udat cămaşa.

— N-are nimic. Hai în casă, să vedem dacă putem uita de ciocnirea cu fratele tău.

În timp ce se aşeza la masa din bucătărie, Althea îşi şterse obrajii brăzdaţi de lacrimi cu un prosop cald şi umed.

— Îţi plac murele? întrebă ea, în timp ce Jared punea prosopul în chiuvetă.

Mai bine mure decât lacrimi.

— Sigur. De ce?

— Dacă găsim de unde să culegem, am să fac o plăcintă. Trina mi-a spus că anul ăsta au rodit foarte bine. Apropo, m-a rugat să-ţi mulţumesc pentru etichete.

— Spune-i Trinei că n-are pentru ce să-mi mulţumească. Iar în legătură cu belşugul de

mure, are dreptate.

Chiar în ajun, Jared zărise un rug uriaş, la vreo sută de metri în susul muntelui, atât de plin încât unele crengi atârnau până aproape de pământ.

— Vino, ştiu unde putem găsi câteva. Mai avem vreo oră ca să le culegem, până se întunecă.

Cu găletuşele de metal într-o mână, Jared o conduse spre rugi.

— Aici sunt, spuse el, după o cotitură a potecii.

Când îi dădu o găletuşă, Althea păru la fel de fericită cum păruse Marcie când îi dăruise brăţara cu diamante la ziua ei, anul trecut. Poate că reuşise să-i calmeze temerile cu privire la o relaţie prea serioasă. Cel puţin, aşa spera.

* * *

Când terminară de spălat murele, se lăsa noaptea, cerul înnegrindu-se în spatele muntelui îndepărtat care se vedea pe fereastra bucătăriei.

— Hai să ne aşezăm pe verandă, propuse Jared, după ce-şi puseră două farfurii de îngheţată acoperită cu mure sclipitoare.

Althea îl urmă afară. Se simţeau atât de bine, ca şi cum ar fi fost împreună de ani în şir, nu doar de câteva zile. Aşezaţi unul lângă altul într-un balansoar, începură să mănânce.

— Sunt bune? întrebă ea.

— Delicioase. Au meritat fiecare zgârietură.

Dacă-şi dădea frâu liber emoţiilor, dacă-şi permitea să-l iubească, oare plăcerea ar fi meritat durerea de a-l pierde mai târziu?

— Althea?

— Da.

Numai de-ar fi fost la fel de sigură de Jared pe cât era de sigură în legătură cu murele.

— Îmi pare rău că te-ai certat cu Jim. Atâta timp am lipsit de-aici, încât am uitat cum pot gândi oamenii…

— Lasă, Jared. Nu-mi pasă ce gândeşte lumea. Atâta vreme cât dorim să fim împreună, altceva nu contează.

Dintr-odată, Althea înţelese că nu mai avea de ales. Îi unea o legătură mai strânsă decât cea fizică. Mult mai strânsă. Mai strânsă decât avea curajul să accepte.

Jared îi strânse mâna într-a lui.

— Niciodată nu mi-am mai dorit o femeie aşa cum te doresc pe tine.

— Hai să mergem în casă.

Mai mult decât orice, Althea avea nevoie să-i simtă braţele puternice în jurul trupului, să-i audă cadenţa regulată a respiraţiei. Nu

conta dacă făceau dragoste. Voia să-l îmbrăţişeze, să-i savureze apropierea. Temerile avea să şi le păstreze pentru a doua zi.

* * *

— Trebuie să mă duc la Atlanta pentru câteva zile, să intervievez candidaţii pentru un post de director de marketing. Vrei să vii şi tu cu mine? o întrebă Jared a doua zi dimineaţă, în timp ce mâncau mure cu zahăr lângă pâinea prăjită şi cafeaua de la micul dejun.

— Nu pot. Trebuie să mă ocup de magazin.

— Nu i-ai putea cere Trinei să-l ţină locul?

Althea clătină din cap.

— Atâta vreme cât se găsesc aşa de multe mure, nu. Şi-n plus, nu-mi pot permite s-o pornesc la drum ori de câte ori mi se năzare.

Jared păru dezamăgit un moment, dar

imediat zâmbi.

— Poate că e mai bine aşa. Ştiind că eşti aici, mă voi grăbi mai mult şi am să ajung înapoi mai devreme. Vrei să-ţi aduc ceva deosebit?

Pe tine.

— Nu-mi trece nimic prin minte. Decât… aş putea să stau aici, ca să lucrez la pătură în serile când eşti plecat?

— Mi-ar plăcea să te ştiu aici. Aşteptându-mă.

Părea s-o tachineze, dar expresia din ochii lui negri sugera că fiecare cuvânt era serios.

— Vino la mine.

Când o lua în braţe, o făcea să se simtă întreagă. O făcea să simtă o dorinţă mai puternică decât teama. După ce Althea porni în josul muntelui, cu cheile casei în mână, spaima începu să i se cuibărească în suflet.

Capitolul 13

Laura termină de făcut însemnările în blocnotes, apoi înălţă capul spre Jared, privindu-l în ochi. Ezită, ca şi cum n-ar fi fost sigură cum să înceapă.

— Jared, trebuie să stai mai mult timp pe-aici. Todd şi ceilalţi încep să se neliniştească, atunci când lipseşti prea mult.

— De ce?

— Ştii cum circulă zvonurile. Când eşti plecat săptămâni de-a rândul, oamenii cred că te gândeşti să vinzi.

— Să vând firma? Uneia dintre marile companii de software, cum ar veni?

Deşi primise vreo două oferte tocmai în acest sens, Jared nu se gânise niciodată serios să vândă.

— Toată lumea ştie că n-aş face una ca

asta.

— Serios? Ţi-ai petrecut toată vara în cabana aia a ta din munţi. Iar înainte, ai bătut drumurile luni de zile, ca şi cum n-ai fi ştiut ce se întâmpla. La început, am crezut că te chinuia dorul de Marcie…

— Marcie n-a contat cu nimic. N-am vrut să demisioneze, desigur, dar nu ne potriveam la nivel personal.

O privi pe Laura atent. Niciodată nu-şi dăduse seama că asistenta lui – sau oricine altcineva dintre cei care lucrau pentru el – se preocupa de viaţa lui personală, sau de lipsa acesteia.

— Dar de când te-ai despărţit de ea ai tot lipsit, ca şi cum te-ar fi durut prea tare să stai aici.

Ridicându-se în picioare, Jared luă un cuţit de tăiat hârtie pe care începu să şi-l mute dintr-o mână într-alta.

— Mi-am petrecut aproape toată viaţa la Atlanta, Laura. Îmi place şi oraşul, şi sediul ăsta. N-am decât gânduri bune pentru compania noastră şi oamenii care m-au ajutat s-o aduc pe culmile succesului.

— Atunci, de ce? De ce te ascunzi în pustietatea de-acolo? De ce ne faci pe toţi să ne întrebăm dacă ai să te mai întorci vreodată acasă?

Deci, asta credeau oamenii că făcea?

— Pustietatea aia, cum îi spui tu, e la nici trei ore distanţă. Am ţinut legătura zilnic, ca şi cum nu m-aş fi mişcat de la biroul ăsta.

Laura îi atinse mâna.

— Atunci, spune-le-o şi angajaţilor. Nu-i lăsa să se îngrijoreze. Vor să te mai vadă şi ei la faţă din când în când.

La naiba. Sperase ca a doua zi să ţină şedinţa cu consiliul de administraţie, apoi să pornească spre casă şi spre Althea, imediat ce

o termina. N-avea noroc.

— Programează o şedinţă pentru poimâine. Voi vedea ce pot face ca să le alung ideile sucite.

— Cu toată lumea, sau numai cu programatorii?

— Cu toată lumea. Îţi mulţumesc.

După ce Laura plecă, Jared se uită la ceas. Era şase şi jumătate. Ridică receptorul şi formă numărul casei de la Big Bear Mountain.

— Răspunde, iubito, murmură el când auzi telefonul sunând pentru a treia oară.

Trebuia să fie acolo. Acolo îi era locul. Prezenţa ei făcea din casa aceea un cămin.

Auzindu-i vocea, simţi că încordarea i se risipea. Îi povesti cum îşi petrecuse ziua şi-i spuse cât dorea să fie împreună.

— Cred că poimâine ajung acasă, mai adăugă el, înainte de a închide.

Când ieşi din birou, Jared se simţea bine.

Însingurat, dar foarte fericit.

* * *

Şedinţa de consiliu decurse bine – şi mult mai repede decât sperase Jared. După plecarea membrilor, se uită la ceas. Era ora trei.

Privind pe fereastră, văzu maşina Porsche a lui Ben Trainor, roşie ca o autoutilitară de pompieri, ieşind din parcare. Întotdeauna considerase că ţipătoarea maşină sport era o alegere ciudată pentru bancherul corpolent care făcuse parte din consiliu încă de la începuturi şi riscase să-i dea lui Jared primul împrumut.

Ar fi putut să facă o inspecţie în departamentul de marketing, sau să-şi încerce mâna la proiectarea unui joc nou. Nu-l atrăgea niciuna, nici alta. Pe Althea o dorea – acolo, nu la mile întregi distanţă pe drumuri de munte.

— Jared?

Se întoarse, pentru a o vedea pe Laura stând în uşă.

— Ai nevoie de ceva? o întrebă el.

Laura zâmbi.

— Nu tocmai. Mă gândeam, însă, că poate tu ai nevoie. De când ai declarat şedinţa închisă, n-ai scos o vorbă.

Jared ridică din umeri.

— N-am avut nimic de spus.

— Ţi-e dor de ea.

— De cine?

— Asta tu să-mi spui.

Oare era chiar atât e transparent?

— Mda. O cheamă Althea şi, ai dreptate: mi-e dor de ea. Plănuisem să mă întorc acasă diseară.

— Acasă?

Începuse să numească „acasă” locuinţa de pe Big Bear Mountain, cam de pe vremea când

se îndrăgostise de Althea.

— La cabana mea de la munte. Cea despre care tot insişti că se află în plină pustietate.

— Poţi pleca după şedinţa cu personalul, mâine dimineaţă.

— Asta şi am de gând.

Laura surâse.

— În acest caz, poate ar fi bine să te uiţi peste articolele pe care ni le-a trimis Russ, doar ca să te asiguri că totul e aşa cum vrei pentru cooperativa aceea, înainte de a începe el să întocmească hârtiile. Trebuie să-i spun agentului imobiliar ce nume să treacă pe titlul de proprietate.

Russ Fields, avocatul lui, părea să fi acţionat mai repede decât de obicei. Jared o urmă pe Laura în birou şi se aşeză pe canapeaua de piele din colţ. În timp ce citea documentele de înfiinţare a Cooperativei Meşteşugăreşti Big Bear Mountain, o

organizaţie caritabilă căreia Cain Software urma să-i doneze capitalul de bază, îşi spuse că se frământase degeaba în legătură cu reacţia Altheei. Nu putea să nu fie în extaz când el avea să-i spună cum o ajuta să-şi împlinească visul.

Cel puţin, aşa credea. A doua zi, în timp ce se îndrepta spre munţi, Jared se hotărî să-i spună Altheei despre teren şi să-i descrie planurile lui de a construi o unitate funcţională unde femeile puteau să-şi realizeze şi să-şi distribuie produsele lor meşteşugăreşti specifice.

Dar, imediat ce coborî din maşină, gândurile îi fură abătute pe altă cale…

* * *

— Jared!

Imediat ce maşina se opri, Althea alergă

în braţele lui, ca şi cum ar fi fost plecat săptămâni întregi, nu doar trei zile. Se lipi de el şi îl sărută, parcă temându-se că ziua de mâine n-avea să mai vină niciodată, făcându-l să se simtă înalt de trei metri. Invincibil. Şi excitat foc.

O cuprinse în braţe. Parfumul ei dulce şi curat îi umplea nările. Gustul sărat al lacrimilor ei de bucurie îl gâdila pe limbă.

— Iubeşte-mă.

Althea se freca de el, fără să-i pese că erau afară, la marginea poienii, unde putea să-i vadă orice vizitator neaşteptat.

Terminaţiile nervoase ale lui Jared începeau să sfârâie, expediindu-i semnale urgente până în creier.

— Am să te iubesc, dragostea mea.

Degetele ei i se încleştară în pieptul cămăşii, începând apoi să-i desfacă nasturii.

— Acum.

Îi ardeau pielea, trăgându-i cămaşa de pe umeri, în timp ce-i îmbăia cu limba curba gâtului.

O briză uşoară juca pe spatele lui gol. Îl răcori pentru câteva momente. Apoi, soarele după-amiezii târzii răzbătu prin umbrela frunzelor, încălzindu-l din nou.

Mirosul ei de flori îi înconjura pe amândoi, amestecat cu aroma pătrunzătoare a cedrilor şi a frunzelor în descompunere de sub copaci.

— Iubeşte-mă acum, îi ceru din nou Althea.

— Aici?

— O, da…!

Dorinţa i se citea în obrajii înroşiţi, în expresia înnebunită a ochilor. Jared o rezemă de copac. Cu o mână, îi apucă partea din faţă a fustei, în timp ce-i smulgea chiloţii subţiri de bumbac care-i tăiau drumul.

— Cuprinde-mă cu picioarele.

Îi luă fesele în mâini, o ridică şi se împreună cu ea.

Ţinând-o proptită de copac, apăsă mai tare, mai repede, fără să-i mai pese de nimic altceva decât de feminitatea ei gingaşă care-l înconjura. Degetele Altheei i se înfigeau în umeri, picioarele ei îl strângeau tot mai tare. Sexul ei îl îmbrăţişa convulsiv, încleştat ca un pumn, storcând dintr-însul descărcarea.

Păru să dureze o veşnicie, acea explozie de senzaţii şi senzaţia palpitândă, spasmodică, a împlinirii. Jared îşi rezemă fruntea de scoarţa netedă a copacului, savurând toate senzaţiile care-l străbăteau.

— Althea?

Althea se frecă de el.

— Mai vrei?

Mai voia. Când o luă în braţe, punând-o pe picioare, începuse deja să se întărească din nou. Făcu un pas înapoi, zâmbind.

— În casă, de data asta?

— Bine.

Surâsul ei îi înteţi văpaia din trup.

* * *

La auzul telefonului, Jared încercă să-şi pună gândurile în ordine. Lăsă cafeaua jos, îşi desprinse celularul de la curea şi îl ridică la ureche.

— Aici Cain.

Laura era emoţionată. Tocmai primise un angajament de la mai mulţi oameni de afaceri din Blairsville pentru a susţine recent formata Cooperativă Meşteşugărească Big Bear Mountain, iar arhitectul lui Jared adusese planurile pentru clădire.

— Perfect. Cooperativa ar trebui să intre în funcţiune peste mai puţin de două luni, dacă găsim un antreprenor care să înceapă imediat

construcţia.

Până atunci nu primiseră decât o ofertă şi părea cam scumpă – dar provenea de la Alvin Reese, antreprenorul care construise casa lui Jared. Acesta nu se îndoia că ar fi făcut o treabă bună.

— Am să discut eu cu el. Poate-l conving să mai lase din preţ.

După ce comentară câteva întrebări puse de angajaţi în ajun, după plecarea lui, Jared închise telefonul. Formă un număr, hotărât să-l angajeze pe constructor. Nu peste mult, cobora muntele spre Blairsville, pentru a se întâlni cu Alvin la masă.

După ce se înţeleseră asupra proiectului de construcţie, Jared traversă scuarul oraşului spre un magazin de bijuterii a cărui firmă înştiinţa că îi servea pe locuitorii din Blairsville de peste o sută cincizeci de ani.

Îşi spusese că nu voia decât să arunce o

privire. Totuşi, când ieşi din magazin, avea în buzunar o cutiuţă de catifea.

Capitolul 14

În timp ce Althea lucra la pătură, Jared o privea, imaginându-şi cum aveau să arate amândoi în vara următoare. Unde urmau să fie?

Aici, savurând sunetele liniştite ale apei, ascultând taifasul veveriţelor grase în copaci? Delectându-se cu o seară calmă de vară, făcând dragoste sau doar bucurându-se unul de compania celuilalt?

Zâmbi. În fiecare minut când putea lipsi din Atlanta, aveau să fie aici. Aici, acasă. Casa Altheei şi, acum, din nou şi a lui.

Doar dacă nu cumva…

Îşi aminti chipul răvăşit al fratelui ei, când nu ştiuse dacă soţia sa urma să moară sau să trăiască. Jared n-ar fi riscat aşa viaţa Altheei. Dacă rămânea gravidă, aveau să stea în Atlanta, unde aveau la dispoziţie cea mai bună

asistenţă medicală.

Era posibil să fi şi rămas însărcinată. Pe Jared îl cuprinse teama. Îi privi abdomenul plat, imaginându-şi cum s-ar fi rotunjit, cu copilul lor înăuntru.

Cutia din buzunarul pantalonilor îi apăsa coapsa, amintindu-i de hotărârea luată imediat ce inelul îi atrăsese atenţia. Se ridică şi traversă camera.

Când ajunse la rama de cusut, se opri cu privirea spre ochii întrebători ai Altheei.

— Mărită-te cu mine, Althea, spuse el, îngenunchind şi rezemându-şi capul în poala ei.

Mâinile ei se desprinseră de pe pătură. Lăsă acul să cadă. Muşchii coapselor i se încordară sub obrazul lui Jared.

— Ce ţi-a venit? îl întrebă.

— Mă iubeşti. Eu vreau să-mi petrec restul vieţii cu tine. Mi se pare firesc să te cer

în căsătorie.

— Ţie, poate. Jared, nu sunt sigură. N-am putea continua aşa ca acum? Să vedem ce se mai întâmplă?

Părea atât de speriată, încât Jared fu cât pe ce să bată în retragere. Apoi îşi aminti.

— Iubito, s-ar putea să nu fie vorba numai de noi doi…

În primul moment, Althea îl privi nedumerită. Apoi înţelese.

— Îmi dau seama… Dar nu cred că a fost perioada fertilă.

Jared scoase cutia din buzunar şi o deschise, dezvăluind inelul cu diamant în montură de platină.

— Mai bine să nu riscăm.

— Să nu riscăm…?

Althea nu şi-ar fi dorit nimic mai mult decât să se mărite cu Jared, mizând pe şansa ca soarta să nu-l smulgă din braţele ei. Dar se

temea atât de tare... Se temea că Jared n-o iubea. Că, într-o zi, avea să se sature de ea şi s-o părăsească.

— Mărită-te cu mine, iubito.

Parcă ştiind că nu putea rezista atingerii lui, îşi desfăcu o mână peste abdomenul ei.

— Naşte-mi copiii. Încălzeşte-mi patul. Of, la dracu', nici nu ştiu cum să-ţi mai spun, dar vreau să-mi petrec tot restul vieţii încercând să te fac fericită.

— Şi unde vom locui?

S-ar fi uscat pe picioare, în vila lui sterilă, privind zilnic pereţii goi, în timp ce Jared se refugia la firmă.

Jared scoase inelul din cutie şi i-l puse pe deget.

— Se potriveşte perfect, constată el, ridicându-i mâna la buze.

— N-am spus da, Jared.

Repetă întrebarea dinainte, amintindu-i

apoi că viaţa ei era acolo, în Big Bear Mountain – magazinul, postul de la şcoală… Cooperativa mult visată…

Jared se ridică şi o trase spre canapea.

— Casa noastră va fi aici, iubito.

— Şi munca mea?

— Aş dori să munceşti mai puţin, ca să poţi veni cu mine când va trebui să merg la Atlanta. Renunţă la catedră. Iar pentru magazin, angajează pe cineva.

Parcă temându-se de răspunsul ei, îi strânse mâna între degete, susţinându-i serios privirea.

— Nu pot…

Dar, o, cât ar mai fi dorit să spună da!

— De ce nu?

— Cooperativa, Jared. Mi-am dat cuvântul.

— Nu-ţi face griji cu cooperativa, iubito. Am să te-ajut…

— Nu înţelegi. E un lucru pe care trebuie

să-l fac singură. Visul meu…

Cândva, fusese şi visul lui Bill. Nu-l putea abandona, chiar dacă el murise.

Jared îi şterse lacrimile care-i umezeau obrajii, apoi o strânse în braţe.

— Nu poţi împărtăşi acest vis cu omul pe care-l iubeşti?

— Vrei să mă ajuţi să pun pe picioare cooperativa?

— Sigur. Ţi-aş da şi luna de pe cer, dacă aş găsi un mijloc ca s-o culeg, iubita mea.

Îl iubea atât de mult. Poate că… Dar nu, luptase prea mult pentru ca acum să renunţe la independenţă, să-şi definească din nou viaţa în funcţie de a altcuiva.

— N-am nevoie de lună, spuse ea, şi trebuie să mă bazez pe mine însămi.

— Bazează-te şi pe mine, iubito. Ţin la tine.

Se opri, apoi începu să se plimbe prin

cameră, căutând o cale de a trece peste obiecţiile ei.

— Althea, indiferent dacă te măriţi cu mine sau nu, te voi ajuta să-ţi înfiinţezi cooperativa. Dacă mama mea ar fi avut un asemenea loc unde să muncească, am fi putut rămâne aici. Visul tău e destul de mare ca să-l poţi împărtăşi cu mine. Nu-i aşa?

Aşa era. Iar dacă Jared era dispus să recruteze ajutorul comercianţilor locali, cine era Althea ca să-l oprească? Nu prea avusese noroc în a le obţine sprijinul.

— Vreau să fii partenera mea, zâmbi el, ca şi cum lupta ar fi fost deja câştigată.

— Viaţa ta nu e numai aici, Jared. Cum va rămâne cu Atlanta? Cu compania ta? Cu prietenii? Îmi poţi spune sincer că m-aş integra?

Jared ridică o sprânceană, întrebător.

— Prietenii mei te vor îndrăgi. Oriunde mă

integrez eu, te vei integra şi tu.

Când Althea nu-i răspunse, zâmbi.

— Niciodată n-am prea frecventat societatea din Atlanta, iubito. N-am nici asemenea înclinaţii, nici pedigree-ul necesar.

— Serios?

— Serios. Aş putea număra pe degetele de la o mână ocaziile când a trebuit, în ultimii doi ani, să iau pe mine un costum şi să le zâmbesc reporterilor. Iar momentele acelea mi-ar fi fost mai uşoare dacă te aveam şi pe tine alături.

Althea îşi privi degetul, lumina strălucitoare reflectată de faţetele diamantului pe care Jared tocmai i-l dăruise. Poate că dragostea lor avea şanse să dureze. Poate că soarta urma să-şi amintească durerea pe care Althea o suferise deja, privindu-i cu bunăvoinţă de-acum încolo. Indiferent ce le rezerva viitorul, nu-l putea părăsi pe Jared, nu putea abandona visul de iubire şi fericire veşnică.

— Am să mă mărit cu tine, îi spuse ea, cuprinzându-l cu braţele pe după talie şi rezemându-şi capul de umărul lui.

Dacă nu putea găsi o cale de a învinge teama care-i sufoca bucuria, nu-i rămânea decât s-o suporte.

* * *

— Althea?

Părea glasul lui Jim. Althea speră că era mai bine dispus decât ultima dată când stătuseră de vorbă.

— Aici sunt! strigă ea din fundul magazinului.

Jim se apropie şi puse pe tejghea o cratiţă aburindă, cu capac.

— Mary v-a trimis o plăcintă cu pui la ceaun, ţie şi lui Jared.

Mirosea delicios.

— Mulţumeşte-i lui Mary din partea mea.

— Eu i-am spus s-o facă. M-am gândit că n-ar trebui să găteşti, în seara de după ce v-aţi logodit.

Althea îşi privi inelul, încercând să-şi imagineze cine, dintre cei care trecuseră prin magazin în ziua aceea, îl putuse întâlni mai târziu pe fratele ei.

— Cum ai aflat?

— Cain a trecut pe la noi, azi-dimineaţă. E un om de treabă şi o să aibă grijă de tine. Ce-ai zice să îngropăm securea războiului şi să uităm de cearta de săptămâna trecută?

Jim rareori înşira atât de multe cuvinte o dată. Probabil că-şi repetase discursul, tot drumul de la Cherokee Ridge şi până la magazin.

— Deci acum, că mi-a dat un inel, Jared a devenit om de treabă?

— Hai, surioară, nu încerc decât să-ţi port

de grijă, aşa cum le-am promis alor noştri.

— Şi găseşti că în sfârşit e-n regulă?

Jim se încruntă, apoi preferă să schimbe subiectul.

— Când faceţi nunta? Jared mi-a spus că pe tine trebuie să te-ntreb.

— Aseară abia am acceptat să ne logodim. Încă n-am discutat când ne vom…

O, nu! Althea trase adânc aer în piept, încercând să-şi calmeze bătăile inimii. Abia acum începea să înţeleagă toate implicaţiile. Nu acceptase doar să se logodească. Acceptase să se mărite cu Jared Cain.

— Cred că nu prea curând…

— Nu ştiu de ce, am impresia că lui Jared i-ar conveni de minune mâine.

Probabil că o nuntă imediată l-ar fi încântat şi pe Jim.

— Nu mi-ar conveni mie. Am de făcut un milion de lucruri înainte de a mă putea gândi,

măcar, la măritiş. Hai să mergem în faţă, poate îmi vine vreun client.

— Un milion de lucruri? Ca de pildă? întrebă Jim, încruntându-se.

— Ca de pildă, să demisionez de la şcoală şi să găsesc pe cineva care să lucreze tot timpul în magazin, în timp ce eu voi începe munca pentru cooperativă. Jared a spus că mă va ajuta să obţin ajutorul oamenilor de afaceri din împrejurimi.

Dintr-odată, îşi aminti de pătura lui Jared şi de dorinţa ei egoistă de a-l vedea învelit cu ea, ca un pachet de Crăciun.

— Şi mai am de terminat şi pătura lui.

— Scuze jalnice. Poţi face toate treburile astea şi după ce te-ai căsătorit.

La fel spusese şi Jared în seara trecută, atâta numai că el se exprimase mai drăguţ. Poate că amândoi aveau dreptate. Dar Althea se străduise atât de mult să stea pe picioarele

ei, fără să depindă de alţii…

— Jim, ne vom căsători destul de curând, spuse ea, sperând că aşa avea să mai scape de el pentru o vreme.

— Mary a zis că face ea tortul, iar pe cucoanele de la biserică le va pune să pregătească sandvişurile şi alte alea.

Althea reuşi să zâmbească.

— Mulţumeşte-i şi pentru asta.

— Deci, e totul în regulă? Vreau să zic, şi cu Bill, şi cu…

Deodată, îi veni să-şi îmbrăţişeze fratele. O înţelegea mult mai bine decât lăsa să se întrezărească.

— Nu e vorba de Bill. Oricum, aş prefera o nuntă discretă.

N-o tenta deloc o petrecere câmpenească, în curtea bisericii, sub stejar, de unde se vedea cimitirul, cu florile sale colorate de plastic.

— I-am şi spus lui Jared că nu vreau o

ceremonie mare şi pretenţioasă.

— În regulă. Numai să mă anunţi când o să fie, şi vom veni. Cain îţi va fi un soţ bun.

Şi, cu aceste cuvinte, Jim se întoarse şi ieşi, lăsând-o la tejghea, cu privirea pe urmele lui.

Capitolul 15

Althea se bucura că nu-şi ţinea magazinul deschis duminica şi lunea. Timpul petrecut singură cu Jared devenise un vis adeverit. Zâmbind, se îmbrăcă şi coborî la parter.

— Bună dimineaţa, iubito.

Glasul lui, profund şi sexy, îi trimitea furnicături pe şira spinării.

— Încotro ai luat-o?

Althea îşi turnă o cafea, puse o linguriţă de zahăr şi i se alătură la masă.

— La Blairsville. Trebuie să anunţ comisia şcolară că la toamnă n-am să mai predau.

— Nu poţi trimite o scrisoare?

— Am scris una, dar vreau s-o predau personal. E foarte târziu ca să reziliez contractul.

Jared zâmbi.

— Vrei să vin şi eu cu tine?

— Nu e nevoie. Administratorul şcolilor va înţelege.

— Eşti gata să stabileşti o dată?

— Încă nu. Vreau ca mai întâi să încep pregătirile pentru cooperativă.

O luă de mână.

— Totul va fi bine. Ai încredere.

— Ai vorbit cu vreun om de afaceri?

— A vorbit Laura.

Îşi pusese asistenta să discute cu oamenii despre cooperativă, de la sediul din Atlanta?

— Credeam c-o vei face singur…

— O şi fac singur. Laura se ocupă doar de unele amănunte, atâta tot.

Îi strânse scurt mâna, liniştitor.

În timp ce-şi sorbea cafeaua, Althea privea din când în când spre inelul de pe deget.

— Când crezi că vom avea finanţarea necesară? Vreau să cumpăr terenul şi să termin construcţia la timp pentru ca femeile să

poată lucra acolo la iarnă.

— Curând.

Jared îi adresă un zâmbet enigmatic, care continuă s-o urmărească tot drumul spre Blairsville.

* * *

Se părea că toţi cei din oraş aflaseră despre ea şi Jared, încă înainte de a-i fi văzut inelul pe deget. Îngăduitoare la gândul că, pe moment, devenise principalul subiect de bârfă, Althea le mulţumi tuturor pentru urările de bine, în timp ce mergea spre sediul comisiei şcolare.

După ce rezolvă problema demisiei, pradă unui impuls se hotărî ca înainte de a porni înapoi spre casă să treacă pe la biroul lui Harriet Tucker.

— Althea! Ce surpriză!

— Bună, Harriet!

Agenta imobiliară zâmbi, cu faţa perfect machiată încreţindu-i-se uşor.

— Am auzit că se cade să te felicit.

— Da. Îţi mulţumesc.

— Logodnicul tău e o adevărată partidă.

De unde-l cunoştea Harriet pe Jared? Imediat, Althea îşi aminti. Ea îi vânduse Big Bear Mountain.

— Este minunat, într-adevăr, spuse ea pentru a douăzecea oară de când ajunsese în oraş. Mai ai proprietatea aia pe care o voiam pentru cooperativă? întrebă în continuare, sperând să fi lichidat subiectul urărilor de bine.

Harriet o privi nedumerită.

— Păi, da, o am… Dar acum de ce mai ai nevoie de ea?

— De ce n-aş avea nevoie? fu rândul Altheei să se mire.

— Fiindcă… Vai de mine, nu ştiu dacă e cazul să-ţi spun…

— Ce să-mi spui?

Harriet îşi luă ochelarii de pe birou, punându-şi-i pe nas. Apoi, o privi pe Althea în ochi.

— Terenul pentru cooperativă a şi fost cumpărat. Săptămâna trecută am încheiat tranzacţia.

— Dar… mi-ai spus că mai e disponibil…

— Proprietatea aia pe care o aveai tu în vedere este încă de vânzare. Şi probabil că va mai fi de vânzare încă zece ani de-acum încolo.

— Şi-atunci, ce vrei să spui când zici că cineva a cumpărat terenul pentru cooperativă?

— Exact ce-am spus. Tânărul tău a ales un alt loc, unde camioanele pot să intre şi să iasă.

Îi descrise proprietatea, aflată la o intersecţie, vizavi de o veche carieră de piatră pe care Althea o ştia că fiind la vreo milă,

două, distanţă de magazinul ei.

— Şi l-a angajat pe Alvin Reese ca să construiască o clădire. Din câte-am auzit, azi ar trebui să facă însemnările topografice.

Nu, trebuia să fie o confuzie. Jared n-ar fi…

Sau ar fi…?

* * *

Când ajunse la intersecţie, Jared văzu că Alvin nu-şi pierduse vremea. Caravana de construcţii era instalată într-un colţ al viitoarei parcări, lângă un greder şi un mic buldozer. Rotofeiul antreprenor stătea lângă rulotă, cu nişte planuri în mână, discutând cu doi muncitori.

Jared coborî din maşină şi porni spre rulotă. Când auzi o femeie strigându-l pe nume, încremeni.

Althea.

Îi spusese cineva. Cineva îi stricase surpriza pe care voise să i-o facă peste o săptămână.

Se întoarse şi-i zâmbi, peste locul viran. Abia când îi văzu faţa brăzdată de lacrimi, îşi dădu seama că ceva era în neregulă. Îngrozitor de în neregulă.

* * *

— Jared, cum ai putut…?

— Cum am putut ce, iubito?

Althea arătă spre pământul răscolit, apoi spre fanioanele care însemnau locurile colţurilor viitoarei clădiri.

— Cum ai putut să începi fără ştirea mea? Ai făcut ceea ce voiam să fac singură.

— Mi-ai spus că eşti de acord să te ajut, răspunse Jared, dintr-odată în alertă.

— Asta numeşti tu ajutor? Eu o numesc acaparare. Ce te-a apucat, de-ai crezut c-am să mă bucur că mă forţezi, mă pui în faţa faptului împlinit?

— Althea, fii rezonabilă. Dacă un lucru merită să fie făcut, atunci merită să fie făcut bine. Cooperativa ta va avea un început excelent. Terenul şi clădirea vor fi proprietatea ei, fără alte complicaţii. Putem convinge firmele locale să ne ajute cu costurile de pornire, o dată ce avem un loc…

— Dă-o dracului, Jared! Pe mine de ce nu m-ai întrebat, înainte de a face chestia asta?

— Am vrut să-ţi fac o surpriză!

— O surpriză? Un şoc, mai bine zis!

— Nu crezi în darurile de logodnă?

O văzu înfigându-şi unghiile în palme, şi le imagină sfâşiindu-i lui pielea.

— Nu, Jared. Întotdeauna dai buzna aşa, ca un taur într-un magazin de porţelanuri,

aruncând cu banii în stânga şi-n dreapta ca să cumperi tot ce ţi se năzare?

— Nu, iubito, te rog, fii rezonabilă. Ai vrut să obţii donaţii de la firme. Asta-i tot. O donaţie de la Cain Software. Şi există toate şansele ca această donaţie să însemne pentru companie o economie egală de impozite.

— Nu te cred. Nu cred nimic.

Althea se răsuci în loc şi porni furioasă spre maşină. Când plecă, praful roşiatic se învolbură în vânt, învăluindu-l pe Jared.

Capitolul 16

Înainte ca mâinile lui Jared să i se aşeze pe umeri, Althea îi simţi prezenţa. În pofida tuturor, o făcea să se topească toată pe dinăuntru, dar îşi înfruntă dorinţa pe care n-o dorea, nu voia s-o accepte, dar nu putea nici să şi-o alunge.

Se aflau în faţa cimitirului, sub stejarul cel bătrân, ale cărui frunze fremătau într-o briză vioaie. Ceva o atrăsese spre mormântul lui Bill. Oare el i-ar fi dat frâu liber, lăsând-o să hotărască singură? Sau, întâmplător doar, dorinţele lor se potriviseră întotdeauna?

Jared îşi folosise banii pentru a cumpăra ceea ce Althea dorise să câştige prin propriile ei eforturi. Oricât de mult îl iubea, nu credea că ar fi putut să-l ierte.

— De ce-ai venit aici? îl întrebă, refuzând să se întoarcă cu faţa spre el.

— Pentru că şi tu eşti aici, Althea. Voiam să-ţi fac o bucurie, nu să te supăr.

— Mi-am dat cuvântul faţă de mine însămi că voi înfiinţa cooperativa. Că eu o voi face. Eu, Jared, nu tu.

Jared îi strânse umerii, apoi trecu lângă ea şi îngenunche. Privi mult timp inscripţia de pe lespedea de marmură crem. Când se ridică din nou, o privi în ochi.

— Pentru el?

— Pentru mine.

Chiar în timp ce răspundea, Althea se întrebă dacă era adevărat.

— Atunci, de ce nu vrei să te ajut? spuneai că mă iubeşti.

— Să mă ajuţi? Eu nu numesc „ajutor” ceea ce-ai făcut tu. Ai dat buzna şi te-ai făcut stăpân.

O luă de mână.

— N-am făcut decât să găsesc o bucată de

pământ şi să angajez pe cineva care să construiască o clădire pe ea.

— Atâta tot? nu-şi putu stăpâni Althea sarcasmul din voce.

Jared o luă în serios.

— Atâta tot, iubito. Ceea ce se va întâmpla în clădire o să rămână strict la latitudinea ta.

Părea atât de sincer, încât Althea nu mai putea rămâne furioasă. Îl privi în ochi, încercând să zâmbească.

— Îţi înţeleg dorinţa de a-mi face o surpriză. Dar ceea ce-ai făcut tu e prea mult. Nu m-ai întrebat, nici măcar nu mi-ai spus din timp. Trebuia să-ţi fi dat seama cât de important era pentru mine să fac totul în felul meu.

— Mi-am dat seama. Iar asta m-a şi făcut să trec prin câteva momente foarte dificile – până când tu mi-ai spus că eşti de acord să te ajut.

— Ideea ta de a mă ajuta constă în a acapara proiectul. Jared, nu te pot lăsa să devii stăpân pe viaţa mea. Nu ştiu dacă mă pot mărita cu tine, dar ştiu că nu pot trăi în buzunarul tău, aşa cum am făcut până acum. Am nevoie de timp pentru mine însămi. Timp de gândire.

Îi înfruntă privirea, simţindu-i nedumerirea şi durerea. Şi pe ea o durea. O durea din vina lui.

— Am să te însoţesc până la tine acasă, ca să-mi iau lucrurile. Trebuie să ne despărţim pentru o perioadă.

— Şi pătura?

Althea şi-o imagină, cum stătea pe stativul de lângă şemineu.

— E aproape gata. Aş putea…

— Rămâi. Termin-o acolo unde e, iubito. Am să-mi strâng lucrurile. Voi petrece cam o săptămână în Atlanta, aşa că vei avea spaţiu

destul.

Părea atât de rezonabil… Atât de îndatoritor… Althea îşi dorea să nu fi trebuit să-i dea înapoi inelul. În momentul când i-l apăsă uşurel în palmă, o duru. Orice-ar fi fost, îl iubea pe Jared. Îl dorea.

Dar nu-l putea lăsa să-i controleze viaţa şi să distrugă sentimentul de independenţă pe care-l dobândise cu atâta trudă.

— De cât timp mai ai nevoie ca să termini pătura? întrebă el peste câteva momente.

Fără Jared şi delicioasa diversiune de a face dragoste cu el?

— Nu prea mult. Cred c-ar putea fi gata săptămâna asta.

— Atunci, am să mă întorc duminică. Gândeşte-te la mine, iubito. Gândeşte-te la noi. Nu m-am răzgândit în legătură cu ceea ce doresc.

Şi, cu aceste cuvinte, se îndepărtă.

Motorul puternic al Mercedes-ului dudui scurt, apoi sunetul se pierdu în depărtare.

Jared plecase.

Althea stătea în cimitir, privind pietrele reci de marmură. În ciuda soarelui cald de vară, se înfioră. Singurătatea era sfâşietoare.

* * *

Pe la ora şase dimineaţa, Jared terminase aproape douăsprezece cutii de bere, dar reuşise să încropească un plan.

Şi se mai alesese şi cu o durere de cap îngrozitoare, îşi mai spuse el, în timp ce forma numărul de-acasă al Laurei. Să rezolve şi treaba asta, apoi urma să-şi petreacă ziua încercând să recupereze somnul pierdut.

— Laura?

Dintr-odată, receptorul părea greu ca de plumb. Îl lăsă jos şi puse în funcţiune sistemul

cu difuzor.

— Jared, e şase dimineaţa!

— Iartă-mă. Am o sarcină pentru tine. Vreau să alegi cinci cadouri.

— Cadouri?! repetă Laura, iritată.

— Pentru Althea. E supărată pe mine.

— Nu e singura. Ce cadouri ai în vedere?

Jared se gândise la asta, dar nu avea pregătit niciun răspuns.

— Nu ştiu. Ceva frumos. Sclipitor. Scump. Ca să-i arăt că…

— Jared, ai băut?

— Nooo… Sau, poate, puţin… Asta e. Bijuterii. Ia-i nişte bijuterii. Albastre. Ca ochii ei. Flăcări albastre…

Se opri să-şi toarne pe gât ultima duşcă de bere.

— Ce porcărie… Nu pot să sufăr berea caldă…

— Acvamarine şi rubine?

Sarcasmul Laurei fu cât pe ce să treacă neobservat.

— Nu în aceleaşi bijuterii. Înţelegi tu ce vreau să spun. Vreau să-i trimit în fiecare zi a săptămânii câte un cadou, ca să nu mă uite în timp ce sunt plecat. Ai tu grijă.

— Bine. Înţeleg că eşti în Atlanta?

Laura părea să se trezească în sfârşit de-a binelea.

— Mda. Am să vin la birou mâine.

Jared mai mormăi câteva instrucţiuni pentru expedierea cadourilor, apoi închise. Îşi aruncă pantofii din picioare şi se rezemă de pernele canapelei.

* * *

Berea fusese o greşeală. O greşeală amarnică. În capul lui Jared bubuiau ciocane, ca pentru a-i reaminti că întrecuse măsura cu

prea multe cutii ca să mai conteze numărul.

După un duş cald, se simţi puţin mai bine. Îşi aminti vag că vorbise la telefon cu Laura. Ce făcuse?

Dintr-odată, Jared ştiu fără nicio umbră de îndoială că Althea n-ar fi agreat bijuteriile scumpe pe care parcă-parcă-şi amintea că-i spusese Laurei să i le trimită. La naiba, nişte farafastâcuri din astea scumpe-foc n-ar fi reuşit decât să-i aducă aminte cât de furioasă era pe el pentru cumpărarea terenului şi încheierea contractului cu Alvin.

Formă numărul Laurei. Când asistenta îi confirmă că îi dusese instrucţiunile la îndeplinire, Jared îi înjură în gând conştiinciozitatea.

Althea primise în cursul acelei zile un pandantiv cu acvamarine şi diamante.

Mâine urma să sosească o pereche de cercei din a doua garnitură.

Poimâine, o garnitură pentru cină, inel şi brăţară.

Un rubin de cinci carate, tăiat în formă de inimă, avea să ajungă sâmbătă, în ajunul întoarcerii lui.

Foc şi gheaţă. La fel ca ea. Oricât de mult aveau s-o înfurie darurile, Jared dorea să le primească.

Poate avea să creadă că erau false. Slabe speranţe. Îi văzuse casa de pe Big Bear Mountain şi Mercedes-ul coupé. Doar nu şi-ar fi închipuit că-l apucase pofta de economii când încerca s-o impresioneze pe femeia pe care o iubea.

— O iubesc.

Când privi în jur, prin camera goală, îşi dădu seama că vorbise cu glas tare.

Repetă cuvintele.

I se rostogoleau cu uşurinţă de pe limbă. Cu prea mult uşurinţă. Dar nu-l cuprinse

panica la care se aşteptase. În schimb, revelaţia îi aducea un fel de pace interioară.

— O iubesc pe Althea.

Pierderea ei l-ar fi distrus. Avea nevoie de ea ca să rămână întreg. Ca să-i umple un gol din inimă de a cărui existenţă nu-şi dăduse seama niciodată până atunci.

* * *

Patul lui Jared era cumplit de mare şi de gol fără el alături. Althea se întoarse pe o parte, îmbrăţişând o pernă care nu reuşea să înlocuiască trupul lui cald şi musculos. Ar fi trebuit să se întoarcă la cabana ei, imediat după ce trăsese ultima împunsătură la pătura lui Jared.

Curios, îi simţea prezenţa mai puţin în această cameră, unde făcuseră dragoste şi dormiseră unul în braţele celuilalt, decât la

parter. Sau afară, pe muntele la care se întorsese el, părând să caute ceva ce lipsea din viaţa lui privilegiată.

Gâştele zboară de pe munte, dar într-o bună zi se întorc. La fel ca un rătăcitor care s-a întors în sfârşit acasă.

Aşa spusese Jared în ziua când se întâlniseră. Îşi amintea. Poate că locul lui era aici, mai degrabă decât în vila lui scumpă şi sterilă din Atlanta. Aici, cu ea.

Poate că era într-adevăr un rătăcitor care se întorsese în sfârşit. Dar de ce alesese daruri care accentuau şi mai mult prăpastia dintre ei? De ce nu-i putuse trimite un buchet simplu de flori sălbatice, de ce nu dăduse un telefon scurt ca să-i spună că o iubea, aşa cum ar fi făcut Bill?

Capitolul 17

— Tu ce-ai face?

Sunetul propriului său glas îl făcu pe Jared să păşească înapoi. Luna lumina pietrele funerare plate şi monumentele înalte din micul cimitir, conferind nopţii o atmosferă ireală. Urletul tânguitor al unui lup singuratic în depărtare îl făcu să se cutremure, în timp ce îngenunchea lângă stela unde o văzuse pentru ultima oară pe femeia iubită.

Ştia că Bill n-avea să-i răspundă. Bill ajunsese dincolo de grijile oamenilor, probabil într-un loc fără probleme lumeşti.

Niciun om cu mintea întreagă n-ar fi fost gelos pe un mort, iar Jared îşi reaminti că avea cu atât mai puţine motive să-l invidieze pe răposatul logodnic al Altheei. El, nu Bill, era singurul bărbat care împărţise vreodată patul cu ea. Fusese cel dintâi care-i dăruise

plăcerea.

Jared nu credea în stafii.

Şi-atunci, de ce venise aici, aşteptând răspunsul unui mort? De ce nu intra pe vârfuri în casă, pentru a-şi lua femeia în braţe?

Adevărul era că se temea. Se temea să nu-l dea afară, şi numai fiindcă tindea să facă totul cum ştia el. Se temea destul de tare ca să stea acum într-un cimitir, la miezul nopţii, ispitind duhurile imateriale care puteau pândi pe aripile brizei blânde de munte.

— Cain?

Jared crezu că imaginaţia începuse să-i joace feste, până când îl văzu pe Jim venind spre el.

— M-ai speriat de moarte, spuse el, când fratele Altheei se opri de cealaltă parte a mormântului.

— Ce naiba cauţi în cimitir la ora asta?

Jared ridică din umeri.

— Mă gândeam. Dar tu?

— Am lucrat până târziu la un set de dulapuri. Ţi-am văzut maşina şi m-am gândit să văd dacă e totul în regulă.

— E-n regulă.

După o clipă de ezitare, Jared continuă:

— Ai mai primit vreo veste de la Althea, săptămâna asta?

Jim clătină din cap.

— De luni, nu. Tot timpul am lucrat la dulapuri. Ce s-a-ntâmplat?

Deodată, împrejurimile părură să se adune asupra lui Jared, strivindu-l.

— Mai bine să mergem la maşini.

Se întoarse, făcând un efort să pornească încet, fără s-o ia la goană.

Jim îl urmă. Când ajunseră în parcare, se rezemă de furgon, arătând spre mormântul de unde veniseră.

— Sora mea îşi face cumva griji că i-a fost

necredincioasă? N-ar trebui. Ultimul lucru pe care l-ar vrea Bill ar fi ca Althea să-şi irosească tot restul vieţii ţinând doliu după el.

— Cred că mai mult o îngrijorează fidelitatea faţă de ea însăşi.

— Hmm?

Jared îşi dădu seama că ceea ce-i spusese lui Bill nu prea părea să aibă sens.

— Althea crede că vreau să-i răpesc independenţa, explică el.

— Nu trebuia să se ducă la colegiu, unde i-au intrat în cap toate fandoselile alea despre emanciparea femeilor.

Jim clătină din cap, ca şi cum ideea unei femei stăpâne pe viaţa ei l-ar fi dezgustat.

— Ce vrea, să-şi păstreze prăvălioara de păturişi după ce vă înciocălaţi?

— Nu m-ar deranja. Dar e vorba de cooperativa pe care voia s-o pună pe picioare prin forţe proprii. Am făcut o mare greşeală

când am crezut c-o să se bucure că am cumpărat un teren şi am aranjat să se construiască o clădire pentru ea.

Jim pufni.

— Şi cum se credea în stare s-o facă de una singură? Pe oamenii de afaceri de pe-aici nu-i prea interesa să dea banii pentru început, nici chiar când Bill era cu ideea. La moartea lui, s-a zis şi cu cooperativa. Până ai apărut tu, adică, şi iar ai început să dai bulgărele de-a dura.

Deodată, Jared înţelese de ce devenise atât de important pentru Althea să facă totul singură. Fratele ei nu părea să-şi dea seama ce avea ea de oferit, nici cât de mult realizase în numai câţiva ani cu succesul magazinului.

— Mda, l-am dat bine de tot de-a dura.

Avea senzaţia deprimantă că Althea îl compara cu un tăvălug strivind totul în cale.

— Eu trebuie să mai şi dorm, dacă vreau

să mă scol devreme şi să termin dulapurile alea. Trebuie să pui picioru-n prag, Jared. Fă-o pe soru-mea să-nţeleagă că tu eşti şefu'.

Şi, cu aceste cuvinte, Jim se urcă la volan şi plecă.

Jared rămase mult timp în maşină, rumegând cele auzite de la Bill. În cele din urmă, ieşi pe şosea şi porni spre casă.

Althea trebuia să fie la el, din moment ce nu-i văzuse Pathfinder-ul în faţa cabanei ei sau într-a magazinului. Se temea de tot ce putea fi mai rău, dar şi spera la tot ce putea fi mai bun, în timp ce cotea pe drumul prunduit ce urca pe Big Bear Mountain.

* * *

Althea privi ceasul digital de pe noptieră. Gemu. Era trecut de ora unu noaptea.

Puse jos cutia cu rubinul în formă de

inimă. Nici nu mai ştia cât timp o ţinuse în mână. Dezgustată că se lăsase răpusă de acea situaţie imposibilă, se întinse din toate încheieturile.

Un scrâşnet de roţi o făcu să se ridice în capul oaselor, ascultând. Când sunetul se apropie, auzi şi murmurul distinctiv al unui motor puternic. Numai Jared putea fi. Nimeni din zonă nu mai avea un Mercedes ca al lui.

Nu-l aşteptase până a doua zi. Crezuse că-i rămânea timp pentru a-şi întări hotărârea de a se despărţi de el. Înfrigurată în pofida tricoului lung pe care-l avea pe ea, se înveli cu pătura.

O uşă se închise încet jos. Un comutator ţăcăni în tăcerea din casă, pe când paşii lui străbăteau mai întâi podelele de stejar, apoi covorul din living.

— Nu!

Strigătul disperat al lui Jared o făcu să

arunce pătura, sărind din pat. Alergă pe palierul din capul scării.

Şi îl văzu strângând în braţe pătura. Obrajii îi erau umezi de lacrimi.

Nu aşa îşi imaginase că avea să-l vadă cu pătura. Nici pe departe.

— Jared?

Privirea lui intensă o măsură din creştet până-n tălpi. În ochi i se reflectau nuanţele de verde ca al pădurii din materialele păturii, dimpreună cu teamă, speranţă, iubire – toate emoţiile care-i inundau ei inima.

Şi îi simţi dorinţa, stăvilită dar arzătoare. O atingea, îi înfierbânta sângele, îi stârnea furnicături. Dintr-odată, Althea îşi dori să fi purtat o armură, sau măcar ceva mai substanţial decât un tricou vechi de-ale lui Jared.

Cu încetinitorul, Jared începu să urce scara în spirală. Venea mai aproape. Tot mai

aproape. Ajunse lângă ea, învelind-o cu pătura şi strângând-o la pieptul lui tare ca piatra. Începu s-o sărute, la început blând, apoi tot mai aprig, până când Althea nu mai putu spune unde se sfârşea respiraţia lui şi începea a ei.

Cum ar fi putut renunţa la el? Când Jared o ridică în braţe, ducând-o pe pat, nu scoase nici cel mai mic sunet de protest. Mâinile se încurcau printre haine, dornice să ajungă la piele. Murmurele şi gemetele se amestecau, iar Althea îl atinse, ca şi cum s-ar fi temut că niciodată n-avea s-o mai poată face.

Cu fiecare mângâiere, îi dăruia iubirea ei. Cu fiecare sărutare îi făcea câte o făgăduială. Dacă nu-l putea avea pe el, n-ar fi avut niciun alt bărbat. Şi-ar fi petrecut viaţa singură în munţi, încărunţind şi îmbătrânind cu dorul de Jared Cain.

Dar Jared n-o lăsa să-i scape. Cât fu noaptea de lungă, o strânse în braţe cu toată

puterea.

Şi se rugă.

* * *

Cu ceaşca de cafea în mână, Jared ieşi pe verandă. Razele soarelui se infiltrau printre copacii înalţi, aruncând pete de lumină şi umbră pe podelele de cedru. Obosit, dar prea surescitat ca să adoarmă, se aşeză în balansoar şi ascultă apa bolborosind peste bolovanii din pârâu, sub picioarele lui.

— Jared?

Chemarea înceată a Altheei îl smulse din gânduri.

— Aici sunt, iubito.

— Bună dimineaţa.

Althea îşi puse cafeaua pe masă, lângă a lui, şi se aşeză pe banca de lângă balustrada verandei.

— Cred c-ai văzut că ţi-am terminat pătura.

— Arată bine, mai ales cu tine dedesubt.

Un fior îl sfredeli prin măruntaie. Althea părea gata să-şi ia rămas-bun.

— Te iubesc, continuă ea. Dar nu cred că putem fi fericiţi împreună.

Jared încercă să zâmbească, de parcă n-ar fi putut s-o ia în serios.

— De ce?

— Suntem prea diferiţi. Facem parte din lumi diferite, avem idei diferite despre tot ceea ce e important. În lumea ta, mă simt nelalocul meu, Jared.

— Lumea mea este şi a ta, iubito. Lumea mea eşti tu.

Se ridică, întinzând braţele spre ea.

Althea se ridică şi ea, ocolindu-l.

— Ascultă-mă. Te rog. Mă faci să mă simt stânjenită. Averea ta, felul cum cumperi tot ce

vrei, mă intimidează.

— Dacă te referi la bijuterii, Althea, acvamarinele mi-au amintit de ochii tăi…

— Nu e vorba numai despre bijuterii, deşi au contat şi ele. Terenul pentru cooperativă. Clădirea nouă care se construieşte acolo chiar acum, în timp ce vorbim. Până şi mărunţişurile ca rama de cusut pe care ai cumpărat-o. Şi pătura în sine. Tu, când îţi doreşti ceva, cumperi. Nu stai pe gânduri, nu te îndoieşti. Şi nu pot trăi în asemenea condiţii.

— Vrei să devin un sărăntoc?

La naiba, muncise pe brânci ca să ajungă capabil de a cheltui banii aşa cum voia, fără să-şi facă nicio grijă.

— Of, Jared. Nu mă înţelegi. Nu despre bani e vorba, ci despre felul cum gândeşti. Şi despre felul cum gândesc eu. Cum trăim, ce anume e important pentru noi. Suntem pur şi simplu prea diferiţi.

Althea îi luă mâna şi o ridică la buze.

Trebuia să spună ceva, s-o convingă să rămână.

— Dar…

— Ştii că aşa e.

— Vino cu mine.

O luă de mână şi o trase după el pe trepte.

— Unde mergem?

— Vino şi-ai să vezi. Vreau să-ţi arăt ceva.

Şi, ţinând-o de mână, Jared porni pe cărarea abruptă care urca spre vârful muntelui. Pe măsură ce înaintau, poteca se îngusta. La tâmpla lui pulsa un vas de sânge. Trebuia s-o facă să înţeleagă. Dacă nu putea, avea să piardă prima iubire adevărată din viaţa lui. Avea s-o piardă pe Althea.

* * *

Când în sfârşit se opriră la capătul cărării,

Althea încercă să-şi tragă respiraţia. Jared continua s-o ţină de mână strâns, parcă aşteptându-se s-o zbughească din loc la cea mai mică ocazie.

— Priveşte. Acestea sunt rădăcinile mele. Aici mi-am petrecut primii doisprezece ani din viaţă.

Arătă cu capul spre o poiană de formă neregulată, năpădită de buruieni.

Althea trase aer în piept, apoi privi în jur. Fundaţia de piatră şi ciment a unei mici cabane mai susţinea pereţii putrezi, pe jumătate dărâmaţi sub resturile unui trunchi gros de copac. La câţiva metri distanţă zăcea o anvelopă veche de care încă mai atârnau nişte rămăşiţe de frânghie.

— Mă jucam ore de-a rândul sub copacul acela bătrân. Când tata a agăţat cauciucul acolo, astfel încât mă puteam legăna peste râpă, am crezut că murisem şi ajunsesem în

rai.

Althea se uită la ruinele cabanei care arătau aproape hidos pe fondul cerului senin şi al brazilor maiestuoşi.

— Ai găsit petecul de pătură între ruine.

— Într-adevăr.

Jared îi atinse obrazul, atât de încet încât i-ar fi luat degetele drept o boare de vânt, dacă nu le-ar fi văzut.

— Altceva nu mai rămăsese. Numai peticul acela şi un cauciuc vechi, ca mărturii ale anilor trăiţi de familia Cain pe Big Bear Mountain.

Althea îi luă mâna şi o duse la buze.

— Ai mai rămas şi tu, Jared.

— Mda. Poate că eram nebun, dar pentru mine dărăpănătura asta însemna acasă. Mi-o tot imaginam pe mama cosându-şi păturile înăuntru şi pe tata ducându-mă să căutăm aur în râu…

Se întrerupse, arătând spre mormanul de pietre şi lemne putrede.

— Şi zâmbind. Amândoi păreau tot timpul fericiţi. După ce-am plecat, mama n-a mai zâmbit niciodată.

— Îmi pare rău. Înţeleg ce-ai simţit.

Expresia lui deveni aprigă.

— N-ai nici cea mai vagă idee ce-am simţit. Aveam doisprezece ani, fir-ar să fie! Doisprezece ani! N-am avut timp să plâng pentru că-mi pierdusem tatăl. Eram prea ocupat încercând să-mi trag pantofii care nu mă mai încăpeau. Prea ocupat să-i schimb cu pantofii lui, pe care el nu reuşise să-i umple cât timp trăise, iar eu fusesem prea prost ca să-mi dau seama că era nevoie de asta. Pantofi pe care nici eu nu reuşeam să-i umplu, fiindcă eram doar un copil netrebnic. Un copil de care trebuia să aibă grijă mama lui.

— Jared…

— Nu. Nu spune nimic. Dacă ai avea idee cât de nefolositor mă simţeam când o ajutam pe mama să care în jos de pe munte cele câteva lucruşoare pe care le aveam, ai înţelege de ce am jurat să nu mai fiu niciodată sărac. Niciodată n-aveam să fiu un visător bun de nimic, ca tatăl meu.

Althea îşi dori să-l fi cunoscut pe Jared atunci, înainte de a-şi fi pierdut copilăria.

— Cred că ţi-a fost un dor îngrozitor de locul ăsta.

Privi spre ruinele cabanei, căci o durea prea tare să-l vadă suferind.

Jared îngenunche pe pământ, mângâind cu o mână anvelopa veche.

— Mi-era dor de ceea ce păstrasem în amintire.

Culese de lângă cauciuc o floare galbenă, delicată; cu privirea drept spre Althea, se ridică şi i-o întinse, zâmbind.

— Poftim. Asta e inima mea. Îţi aparţine ţie. Se rupe uşor, aşa că te rog să ai grijă de ea.

Petalele catifelate fluturau în vânt, ca pentru a-i aminti cât de fragile erau – cât de uşor puteau fi distruse.

Cât de uşor putea pierde dragostea pe care i-o aducea ei – emoţiile îmbătătoare pe care nu crezuse că ar fi vrut vreodată să rişte a le pierde din nou.

— Nu vreau să te rănesc, spuse ea încet, susţinându-i privirea gravă, în timp ce strângea uşor floarea la piept.

Jared zâmbi.

— Atunci, crede în noi. Acordă-ne o şansă. Găseşte aceeaşi plăcere când îţi dăruiesc diamante, ca acum, când primeşti floricica asta pe care abia am cules-o. Şi ea şi ele sunt la fel de frumoase. Iar mesajul pe care ţi-l transmit e acelaşi.

Althea oftă. Nu putea lupta în continuare cu el, când asta însemna să lupte şi cu ea însăşi.

— Nu pot să nu te iubesc…

— Mă iubeşti destul pentru a risca să te măriţi cu mine?

Dădu din cap afirmativ. Cuvântul „risc” era cel mai potrivit, dar nu-şi putea contrazice inima.

Cu o expresie serioasă, Jared îi luă mâna.

— Dă-mi voie să-l pun la locul lui, spuse el, potrivindu-i inelul de logodnă pe deget.

— Şi celelalte…

— Mărunţişurile pe care ţi le-am trimis în ultimele câteva zile? Închipuie-ţi că au fost surprize din pungi cu cereale şi zi mersi.

Althea dădu să răspundă la fel de glumeţ, dar se abţinu.

— Bine. Îţi mulţumesc.

Apoi zâmbi.

— Sunt foarte frumoase.

— Poftim, n-a fost prea greu, nu-i aşa?

— Într-adevăr. Totuşi, Jared, n-am să-ţi mulţumesc pentru că ai aranjat construirea cooperativei fără ştirea mea.

— Iartă-mă, iubito. Voi încerca să ţin minte că asemenea surprize nu-ţi plac.

Zâmbetul lui părea aproape angelic, dar Althea îi zări o licărire răutăcioasă în ochi.

Şi, dacă-şi închipuia că n-avea să se repeadă de-a dreptul, cu proxima ocazie când voia să facă un lucru şi credea că îl putea face mai bine sau mai repede decât ea, ar fi însemnat că nu-l cunoştea.

Dar acum îl cunoştea, şi îi surâse la rândul ei. N-avea să-l scape din ochi – bucurându-şi ochii tot timpul. Avea să-i dăruiască iubirea ei, dar fiind atentă să păstreze şi pentru ea însăşi puţin.

Îşi lăsă mâna într-a lui, şi inima în grija

lui.

— Hai să ne întoarcem acasă.

— Sfârşit